

ФРЕДИ МЕРКЮРИ

Биография

ciela

ЛОРА ДЖАКСЪН

ЛОРА ДЖАКСЪН ФРЕДИ МЕРКЮРИ БИОГРАФИЯ

Превод: Цветана Генчева

chitanka.info

Изчерпателната биография, получила одобрението на „Куийн“ и рок феновете по цял свят.

Лора Джаксън превръща в бестселъри биографиите на световни рок легенди и звезди от света на киното. В продължение на двацет години тя проследява живота на звездите, като черпи информация от най-близките им хора, и успява да създаде изненадващо точни и изключително прецизни биографии. Телевизия „Скай“ твърди: „Когато трябва някой да се вмъкне в кръговете на богатите и известните, Лора Джаксън няма равна“.

Автор е на книгите: Брайън Джоунс: Неизвестният живот и тайнствената смърт на рок легендата; Стивън Тайлър: Биография; Брайън Мей: Пълна биография; Джон Бон Джоуви: Биография; Кийфър Съдърланд: Биография; Игълс: Полет във висините; Нийл Даймънд: Биография; Боно: Биография; „Куийн“: Пълна биография; Пол Саймън: Пълна биография; Шон Бийн: Биография.

Роден под името Фарух Булсара на остров Занзибар, Фреди Меркюри печели световна слава като фронтмен на една от най-известните британски рок банди на всички времена. В биографията, превърнала се в бестселър, авторката Лора Джаксън разкрива истината за култовия ексцентрик и показва същността на Фреди Меркюри.

Включени са ексклузивни интервюта с някои от най-близките приятели на певица чак до трагичната му смърт, с първите членове на бандата „Куийн“, които допринасят за биографията на една от най-великите легенди в света на рока.

*Посвещавам тази книга на забележителния си съпруг
Дейвид.*

В ЗНАК НА БЛАГОДАРНОСТ

Искрено благодаря на всички, които се съгласиха да ми дадат интервюта за книгата, благодаря за откровеността, с която ми разказаха спомените си за Фреди Меркюри. Много благодаря за приноса на Майкъл Апълтън, Саймън Бейтс, Майк Бърсин, Тони Блакман, Джон Бойлън, Тони Брейнсби, сър Ричард Брансън, Пийт Браун, Майкъл Бърк, лейди Криси Коболд, Дерек Дийн, Брус Дикинсън, Уейн Иглинг, Спайк Едни, Джо Елиът, Елизабет Еманюъл, Дейвид Есекс, Фиш, Дъдли Фишбърн, Скот Горъм. Майк Грос, Джо Гърнет. Боб Харис, Джеф Хигинс, Мандла Ланга, Гари Лангхан, Малкълм Макларън, Бари Мичъл, Майк Моран, Крис О'Донъл, Тони Пайк, Анди Пауъл, Доналд Куинлън, доктор Кен Рей, Зандра Роудс, сър Тим Райс, сър Клиф Ричард, Пино Салиоко, Тим Стафъл, Питър Стрингфелоу, Дик Тейлър, Кен Тести. Барбара Вальнтин, Тери Йедън. Сузана Йорк, Пол Йънг.

Благодаря и на радио Би Би Си, телевизия Би Би Си, Бритиш Лайбръри^[1], Гейл Имлак и служителите в библиотека „Елгин“, на секретаря на губернатора на Махаращра, на лейди Оливър, на Алистър, Дейвид и Андрю от „Мъри Бизнес енд Къмпютър Сентър Елгин“, на Елизабет Тейлър.

Специални благодарности на Дейвид за безусловната му подкрепа и на Зоуи Гудкин, на всички от „Паяткъс“ и на „Литъл, Браун Бук Груп“.

[1] Британска национална библиотека. — Б.пр. ↑

ПЪРВА ГЛАВА

РОДИ СЕ ЗВЕЗДА

Фреди Меркюри е една от най-великите легенди в рок музиката. Обаятелният фронтмен приковава вниманието на публиката, а медийният му образ е на безупречен професионалист, забележителна личност, култов ексцентрик. Той е човек на крайностите — забавен и едновременно жесток, а честата употреба на кокаин подчертава склонността му към невъздържаност и подхранва неистовия му сексуален апетит. Меркюри е неспособен да бъде верен на хомосексуалните партньори, на които държи, затова пък остава докрай предан на любовта си към Мери Остин, с която се познава още преди славата да го изстреля в стратосферата. Безразсъдният му начин на живот като гей — необузданата страст понякога го тласка към царството на презрените улични търговци на плът — довежда до трагичната му смърт от СПИН през 1991 г., когато е на 45. След убийството на Джон Ленън смъртта на нито една рок звезда не е причинявала подобен трус, чиито вълни заливат целия свят.

Същевременно Меркюри е образован, интелигентен и изключително начетен мъж, със задълбочени познания по изкуство. Той е възхитителен разказвач, умее да подхвърля невероятно находчиви, нецензурни забележки, способен е да прояви безгранична доброта, преданост и щедрост към малката си, внимателно подбрана група приятели. Проявява забележителна сила и трогателен кураж, когато научава за фаталното заболяване и очаква настъпващата смърт. Нищо чудно, че този парадоксален егоцентрик привлича вниманието на кинотворци, а новината, че през 2011 г. ще започне производството на широкоекранен биографичен филм, посветен на Фреди Меркюри, със Саша Барън Коен^[1] в ролята на певеца, предизвиква огромно въодушевление сред безбройните верни фенове на „Куийн“.

Когато питат магнетичния изпълнител как иска да го запомнят, той махна пренебрежително с ръка.

„А откъде да знам. Изобщо няма да ми пука, след като умра“.

Истината е, че да бъде обезсмъртен на големия екран в скъп филм с размах, е напълно заслужена награда за Фреди.

Но зад непочтителната фриволност и харизмата, кой е истинският Фреди Меркюри?

Фреди Меркюри е роден под името Фарух Булсара на 5 септември 1946 г. в държавната болница на острова на подправките Занзибар в Индийския океан. Той донася истинска радост на Джер и Боми Булсара, които обичат безумно първородното си дете. Бащата Боми, който има персийски произход, работи като касиер в Британската колониална служба. Всеки ден след работа, рано следобед, семейството отива на плажа, за да учи сина си да плува или пък тримата се разхождат из екзотичните градини в града.

За съжаление този идиличен живот започва да се разпада, когато през 1951 г. момчето е записано в мисионерското училище на острова, ръководено педантично от строги британски монахини. Няколко месеца по-късно, след като цели шест години е бил единствено дете, се ражда сестра му Кашмира и Фреди вече не е център на вниманието. Докато се опитва да се приспособи към новостите в живота си, баща му получава ново назначение в Индия и преместването им от Занзибар в Бомбай предизвиква истински катаклизъм в семейството.

Семейство Булсара се радва искрено на неочакваната промяна. Боми и Джер са парси — съвременни потомци на древните поклонници на зороастризма^[2] и макар вярата им да била водеща в древна Персия преди мюсюлманските завоевания от XVII в. насам, повечето парси се били заселили около Бомбай. Освен че ще се чувстват спокойни сред съмишленици, родителите на Меркюри са убедени, че това е най-подходящото място, на което синът им ще получи добро образование. Макар семейството да живее в комфорт, в просторна къща с прислуга, Боми Булсара не бил сигурен, че ще запази работата си, затова най-доброто разрешение според него е семейството да изпрати голямото си дете, което е едва на седем години, в пансион.

Училище „Сейнт Питър“ е британско частно училище в Панчгани, Махараштра^[3], в което се прилагат традиционните методи на обучение, набляга се на спортове като крикет, бокс и тенис на маса. Меркюри скоро разбира, че ненавижда крикета, но за известно време се увлича по бокса. Макар след години да твърди, че спортовете му се

удавали, истината е, че те не са неговата стихия. Слабото момче, гъвкаво и пъргаво като хрътка, се справя най-добре с тениса на маса, спорт, за който са необходими бързина и ловкост. Освен че по-късно става училищен шампион по тенис на маса, той бележи добри постижения и в леката атлетика.

Когато е на осем, Меркюри започва уроци по пиано в „Сейнт Питър“. Той послушно упражнява гамата, докато учи с майка си, за да я зарадва. Сега, когато вече разчита на професионалист, интересът му се събужда, проявяват се музикалните му наклонности и уроците по пиано се превръщат в истинско удоволствие. Освен това очаква с нетърпение всяко връщане у дома. Съучениците му отдавна вече го наричат Фреди — Фарух остава в миналото. Новото име допада и на семейството му.

Религията играе съществена роля в живота на момчето. Парсите изповядат вярата си в огнени храмове^[4], където свещените пламъци горят непрекъснато — някои повече от 2000 години — и пред тях се изричат молитви, полагат се клетви за вяност. Също като останалите деца на парси, Меркюри посещава тези храмове. Според обичая официалният ритуал за инициация е извършен, когато е на осем години, по време на церемония навджот^[5] проведена от свещеник магус. Малкият Фреди се отнася изключително сериозно към тържествената церемония, осъществена напълно в духа на старите традиции.

Като търговски и финансов център на Индия, Бомбай е многолюден град, чийто вихрен живот очарова Меркюри. Той се гмурва сред човешката гмеж всеки път, когато има възможност. Обожава както романтиката на Малабар Хил^[6] и изгледа, който се разкрива оттам към Арабско море, така и великолепната, грижливо поддържана Виктория Гардънс на Пърил роуд, дори хаоса на пристанището в Бомбай, където наблюдава как търговските кораби се смаляват, когато навлизат навътре в морето. Често се лута из лабиринта тесни улички с базари, където змиеукротители седят с кръстосани крака на земята, изпълнявайки на флейти мистериозни хипнотични мелодии, а факири се изтягат върху дъски със стърчащи от тях пирони. Екзотичната култура на Бомбай се допълва от възхитителната архитектура на града и създава общо впечатление за

величие, пъстрота и блясък, извор на вдъхновение за зараждащия се творчески усет на Меркюри.

Като момче Меркюри е неустойимо привлечен от шума и оживлението на тези пазари. Тъй като в джоба си разполагал само с няколко руни, той се научава да надприказва лукавите арабски търговци, бързо набелязвал онова, което желяел, и се пазарял така, че да постигне своето. Години по-късно, когато вече е милионер и пазарува в най-изисканите магазини по света, той прекарва в тях толкова дълго, че хората с него започват да се оплакват, че ще припаднат от умора. Дава огромни суми за безценни антики и произведения на изкуството, наслаждава се изключително много, докато ги купува, доставя му несравнимо удоволствие да ги притежава.

По улиците на Бомбай се говорят най-различни езици, долавят се звуците на необхватен калейдоскоп от музикални жанрове, най-вече струнни инструменти, които оказват огромно внимание върху ранното развитие на Меркюри. Родителите му са културни хора, предпочитат класическата музика и опера, които Меркюри се научава да харесва на по-късен етап от живота си. Преобладаващите местни мелодии са повлияни от мистичните ритми на индийската музика, а между средата и края на 50-те в Бомбай започва да навлиза и новата популярна музика, наречена рок енд рол.

Малко преди да се яви на изпит по пиано — теория и практика за квалификация IV-та степен вече се знае, че Фреди Меркюри е луд по музиката. Създава своя банда, „Хектикс“^[7], много точно име, което отразява неизчерпаемата енергия, която кипи у него. Има огромно желание да пее и отчаяно се опитва да пее пред публика, дейност строго забранена от демодирано архаичните правила на училището. Независимо от това той вече пее в хора на училището и редовно участва в аматорски продукции. Когато изпълнява музиката си на училищни празници и партита, съчетанието от практиката в хора и помпозните маниери, които демонстрира пред публика, внасят оригиналност в изпълненията му.

Макар ръководството на пансиона да държи на строгата дисциплина, Меркюри в много отношения харесва живота си там. Натъжава се единствено, защото не вижда често семейството си — факт, над който според онези, които го познават добре, той мисли много задълбочено в идните години. Докато живее в Мюнхен, често

ходи на гости на музикалния продуцент Райнхолд Мак, където наблюдава разбирателството и хармонията между Мак и децата му.

Мак разказва, че веднъж чул Меркюри да обяснява на сина му колко много му липсвали домашният живот и общуването с родителите, тъй като били разделени за дълго. Официално Меркюри признава единствено: „Едно от нещата, на които те учат пансионите, е как да се грижиш за себе си още от малък. Аз се научих как да бъда независим и да не разчитам на никого“.

Въпреки че обича да се перчи, той често е самотен. Тъй като баща му непрекъснато пътува, Меркюри неведнъж прекарва празниците при роднини, дори остава в пансиона, когато останалите ученици се прибират вкъщи. Това означава, че в годините, когато се изгражда характерът му, той няма възможност да създаде връзка със семейството си. Крие тези чувства и постепенно се затваря в защитна черупка. С възрастта тази тенденция става толкова изразена, че когато пожелае, успява напълно да се изключи или да пропъди дадена мисъл.

Тази склонност към изолация не е единствената причина, поради която Фреди никога не споменава една важна част от развитието си — времето, когато навлиза в юношеството. Другата причина се оказват последните му две години в „Сейнт Питър“, когато се впуска в извънкласните занимания, превърнали се в символи на живота в частните английски училища — побоите и хомосексуализма.

Тъй като има базисни умения и познания по бокс, младият Фреди Меркюри успява да се защитава и този проблем не оставя следи у него. Затова пък с хомосексуалността е различно. Макар по-късно да става известен колкото с женственото, толкова и с възмутителното си поведение на обществени места, Меркюри е изключително затворен човек. На фона на славата си в световен мащаб, той дава сравнително малко интервюта и в тях не споменава почти нищо за възпитанието и детството си или за хомосексуалността си.

Изглежда, че в „Сейнт Питър“ Меркюри не се е сблъскал с нетрадиционния сексуален апетит на връстниците си, ами с личните си предпочитания. Веднъж признава: „Съучениците ми ме сваляха. Не че бях шокиран. Тогава бях млад и зелен. Това е просто етап, през който преминават всички момчета. Повече няма какво да обяснявам“.

По-късно признава за първите си опити в хомосексуализма, докато е бил в „Сейнт Питър“, но естественият начин, по който приема

положението, издава, че нито съжалява, нито се е съпротивлявал. Малко вероятно е да е споделил с родителите си — според зороастрийската вяра хомосексуалността е равносилна на морално падение.

Няма съмнение, че Меркюри се е гордеел с уменията си да крие толкова умело тайната си. След време с огромно удоволствие подчертава забележителната си самостоятелност, която е възприел през годините в пансиона. Предстои обаче въпросната самостоятелност и независимостта му, които по всяка вероятност успяват да посетят единствено смето на подчертана уязвимост, да бъдат подложени на изпитание. Заради политическия интерес, проявен към Индия в началото на века, родителите му са сред онези, решили да напуснат страната. Събират покъщнината си и се местят в Англия. Установяват се в град Фелтам, графство Мидълсекс.

Вероятно емоционалният Меркюри преживява неописуем културен шок, когато попада в разположеното близо до летище „Хийтроу“ градче Фелтам. В момчето кипи енергията на тийнейджър, натрупал нетипични за годините си опит и знания. Изглежда различно, говори с различен акцент от местните, темпераментът му също е различен и в квартала се отнасят към него като към различен. Още от самото начало страда от този типичен за невежите хора фанатизъм, който го превръща в обект на подигравки и обиди. Първата му реакция е да се свие в черупката си, но след като осъзнава, че животът му ще протече на това място, разбира, че не си струва да се крие. Благодарение на забележителната си самодисциплина той разработва простичък план, с който да отбие ударите.

Тъй като ограничените му мъчители го възприемат като странен чужденец, заради тях той се прави на странна птица, долетяла от Персия, и се присмива безмилостно на себе си. По този начин ги лишава от жилото и от забавлението им. Тази маневра за отклоняване на вниманието обаче взема своя дан. Той се прибира вкъщи нещастен, неуверен, преизпълнен с отчаяното желание да намери своето място, и същевременно — с пълното съзнание, че е различен. Вероятно несигурността и отчуждението, които се налага да изтърпи, го зареждат с копнежа да привлича вниманието към себе си и по този начин да си извоюва правото да бъде приет. Колкото по-екстровеертно

се държи, толкова по-дълбоки стават чувствителността и резервираността му.

Когато пристигат в Мидълсекс, семейство Булсара отсядат при роднини, докато се преместят в малка къща близък във викториански стил, съвсем близо до Фелтам Парк. Меркюри няма откъде да знае, че на по-малко от пет минути път пеша живеят Харолд и Рут Мей, чието единствено дете, Брайън, вече се изявява като китарист.

Преместването във Великобритания е драстична промяна за всички. Боми Булсара се е отказал от привилегирования си пост и е постъпил на непретенциозна работа в счетоводството на „Форти“. За него това е понижение. Вече няма прислуга, която да се грижи за нуждите на семейството, парите също намаляват. На Меркюри му се налага да пътува заедно с простолудието с автобус до училището в Айзълуърт, където го заливат подигравки. По-късно Фреди категорично отказва да говори за този период от живота си.

Не е изненада, че в резултат от това трето преместване в рамките на четиринайсет години, което при това е съпътствано от лавина неприятни моменти и низ от конфликти в решителен момент от обучението му, оценките на Меркюри в училище стават все по-лоши. Едва успява да издържи три от изпитите за средно образование — по изкуство, история и английски. Но това не е чак такъв удар. Меркюри отдавна предпочита музиката и изкуството пред сухите, чисто теоретични предмети, към които никога не е проявявал особен интерес. Освен това няма намерение да кандидатства в университет.

Също така няма намерение да си търси работа, която изисква тежък физически труд. Когато е на седемнайсет, на два пъти се хваща на работа — единия път в кетъринг услугите на „Хийтроу“, а след това пренася щайги в местен склад. В склада Меркюри се проявява като толкова отявлен мързеливец, че се налага колегите му да поемат и неговата работа. Опитва се да им пробута неубедителното извинение, че е музикант и не може да си съсипва ръцете с подобен тежък труд.

За да постъпи в школа по изкуствата, Меркюри има нужда от една-единствена шестица по изкуство. На родителите му никак не им се иска да поощряват амбицията му, тъй като имали съвсем различни планове за сина си. Нуждата на Меркюри да бъде приет на новото място им е чужда, тъй като те се придържат към старата, позната култура, към обичаите и вярванията си, така че не минава много време

и между поколенията зейва пропаст, която ги отчуждава. Меркюри, отначало тласкан от необходимостта да се интегрира в типично британския живот, открива, че разбиранията на родителите му никак не го привличат и не вижда как биха могли да заемат важна роля в бъдещето му. Разтревожено, че бохемската атмосфера в школата по изкуства може да ги отчужди още повече, семейството решава да го разубеди да постъпи там. Меркюри обаче е роден манипулатор. Години по-късно Брайън Мей признава, че звездата е бил най-мотивираният човек, когото познава. През 1966 г. Фреди решава да учи в колеж по изкуствата, а той обикновено получава онова, което пожелае.

[1] Филмът ще отрази историята на група „Куийн“ от 1971 г. до концерта „Live Aid“ през 1985 г. Актьорът Саша Барън Коен лично се е свързал със сценариста Питър Морган и е предложил идеята да изпълни ролята на забележителния певец. — Б.пр. ↑

[2] Зороастризмът е дуалистична древноиранска религия, възникнала през VII век пр.н.е., която осъжда злодеянията и предателството, одобрява свободата на мисълта, речта и действията, а последователите ѝ се стремят да бъдат старателни и праведни във всеки аспект от живота и разчитат на отплата в задгробния живот. — Б.пр. ↑

[3] Щат в югозападна Индия със столица Мумбай (по-рано Бомбай), където се говори предимно маратхи и английски. — Б.пр. ↑

[4] Зороастрийците почитат огъня във всяка негова форма и заедно с чистата вода го възприемат за проводник на ритуална чистота. — Б.пр. ↑

[5] При навджот, т.е. новото рождение при парсите, на новопосветения се връчват бяла памучна дреха и свещен пояс от тройно преплетен шнур, символ на добрата мисъл, доброто слово и доброто деяние. — Б. пр. ↑

[6] Малабар Хил е името, дадено на една малка могила, разположена в южната област на Бомбай. Той е най-високата точка в центъра на града, с височина от 50 м. — Б.ред. ↑

[7] Hextic (англ.) — трескав, възбуден. — Б.пр. ↑

ВТОРА ГЛАВА

ВЪЗХОДЪТ НА МЕРКЮРИ

През 1965 г. Великобритания е омагьосана от суинга. Изкуствата процъфтяват — фотография, мода, театър, — а начело е музиката, подвластна на ожесточената битка между „Бийтълс“ и „Ролинг Стоунс“ за първото място в класациите. В страната почти няма град, недокоснат от новия дух на свободолюбие, а Лондон, който по онова време изглежда център на цялата вселена, жужи като кошер.

Както никога досега почитателите превъзнасят рок звездите, превръщат ги в новите икони, а Брайън Джоунс, създател на „Ролинг Стоунс“, олицетворението на бляскавото десетилетие на шейсетте, превръща облеклото в изкуство. Андрогенният му стил на обличане: редингоги, шапки федора^[1] и берберски бижута стават прототип за следващите поколения поп звезди. Лондонската сцена разпалва въображението на Фреди Меркюри и той бързо разбира колко е важно музиката му да бъде поднесена в атрактивни одежди. Към края на десетилетието той вече е открил отдушник за склонността си към ярките, запомнящи се изяви и стряска останалите членове на бандата с настойчивостта си да обличат дамски дрехи на сцената.

В средата на шейсетте американският писател Кен Киси внася ново измерение в света на забавленията и експериментите на десетилетието с партитата „Киселинен тест“^[2]. Синтетичният наркотик ЛСД^[3], създаден толкова наскоро, че все още не е забранен и по-известен като ацид^[4], е гвоздеят на тези партита. Това е началото на психеделията с ярките цветове и пъстри десени, от която Фреди Меркюри е неустойимо привлечен.

Скоро след двайсетия си рожден ден през септември 1966 г., Меркюри се сдобрява с родителите си и се записва в технологическия колеж „Илинг“ в Западен Лондон, специалност графично изкуство и дизайн. Решава да се премести от семейния дом в апартамент в лондонския квартал „Кенсингтън“. За мнозина колежът по изкуства не

е нищо повече от лъскав параван за приятно и безгрижно прекарване на времето, за срещи с приятели и мързеливи часове, минаващи в разговори или за предпочитане — в създаване на музика. Вече изкачилите се до върховете на класациите Джон Ленън и Пийт Таунсенд са възпитаници на школи по изкуства — Таунсенд дори е завършил колежа „Илинг“. Арт школите започват да се превръщат в класически центрове за обучение на британските рок звезди на шейсетте и Меркюри добре разбира значението на учебното заведение. „Арт школите — казва той — създават у теб усет към модата, учат те как да си една крачка напред“. С отличната си оценка по изкуство той е приет в школата с орации.

Заради преживяното в гимназията през първата си година в колежа Меркюри е нащрек, държи се свито и необщително. Бившите му преподаватели си спомнят, че бил скромнен и непретенциозен, съвсем обикновен, с изключение на дразнещия, по всяка вероятност нервен кикот, който понякога не успявал да овладее. След години бивш студент упорито твърди, че Фреди бил мухльо, без капчица талант, докато друг си припомня с много обич колко мил и внимателен е бил.

През 1967 г. гарвановочерната коса на Меркюри е пусната дълга, както е модерно, той носи кадифени сака, тесни панталони и обувки с дебели подметки, целият е окичен със сребърни бижута. Тъй като това е на мода, не се откроява: всъщност има други в много по-крещящо екстравагантни дрехи, които се държат дори по-натрапчиво от него, факт, който днес силно озадачава всички, които са го познавали в онези години. Мнозина не биха повярвали, че Меркюри ще успее да осъществи желанието си да стане рок звезда. Не биха повярвали и какви сексуални тайни са скрити в миналото му. Изглежда, че след като напуска Бомбай, няма нови хомосексуални контакти, макар да не е известно и да се е забавлявал с момичета. Държи се сдържано, но не и необщително.

Курсът на Меркюри по изкуство и дизайн има добра репутация и съвипускниците му се оказват талантливи. Той учи и други предмети, включително балет, който го очарова и през студентските години, и по-късно, когато за кратко се занимава с танци. Музиката обаче го привлича неудържимо и през лятото на 1967 г. се предава на магията на забележителния американски китарист Джими Хендрикс.

По това време Хендрикс живее в Лондон и музикалната му кариера процъфтява благодарение на напътствията на мениджъра Чаз Чандлър. Пристигането на Хендрикс е важно музикално събитие за много хора, сред които е и Меркюри. Много му допадат брилянтните оглушителни импровизации на електрическа китара в рок парчетата „Hey Joe“ и „Purple Haze“. Възхищава се на екзотичния цигански стил на Хендрикс, потомък на индианци от племето чероки и на мексиканци, и става негов запален почитател. Лепи постери на идола си по стените на жилището си, облича се като Хендрикс и непрекъснато го скицира.

С течение на времето манията на Меркюри по Хендрикс прониква във всички сфери на живота му, включително и в обучението. След посещение в пуба на обяд, Меркюри с готовност се качва на чина си и започва невъздържана имитация на Хендрикс. Рече с пълно гърло думите на неговите песни, преструва се, че трийсетсантиметровата дървена линия, напъхана предизвикателно в панталоните му, е китара. Не е единственият, който проявява подобна страст към музиката и вече се е сприятелил с други, които споделят интересите му. Понякога в тоалетните, заедно с Найджъл Фостър и Тим Стафъл, пеят на три гласа, тъй като там е най-добрата акустика в сградата.

Тим Стафъл също твърди, че когато Меркюри постъпва в „Илинг“, е напълно посредствен и незабележим. „Първото ми впечатление беше, че в културно отношение е напълно праволинеен. С други думи, консервативен — по онова време дори не се замислях за сексуалните му предпочитания. Беше сравнително резервиран, никой не би казал, че е «натрапчиво агресивен», както твърдяха. Освен това беше доста скромнен.

Само че като личност Фреди се развиваше с неподозирано бързи темпове и беше започнал да комбинира природната си склонност към изява и пищна показност със самоувереността, която по-късно щеше да добие от пеенето. Що се отнася до превръщането му в звезда, аз лично мисля, че той вече изгрываше. Определено умееше да въздейства на хората“.

Обзет от отчаяно желание да се присъедини към някоя банда, Меркюри знае, че Стафъл редовно свири в една и е във възторг, когато най-сетне е представен на останалите момчета.

Тим Стафъл запознава Фреди Меркюри с музикантите от „Смайл“ в началото на 1969 г. Както винаги, когато е сред непознати, първоначално Меркюри е резервиран и преценява останалите членове на бандата, застанал на разстояние, на сигурно място зад невидима бариера. Роджър Медоус Тейлър, студент по дентална медицина, е екстровеертният рус барабанист. Интересът му към музиката го е насочил първо към укулелето^[5], след това към китарата, но през 1961 г. получава първия си дръм кит и открива, че талантът му е в перкусията. През тийнейджърските години е експериментирал с две банди от Югозападна Англия и най-успешните му изяви са с „Риекшън“.

Китаристът Брайън Мей е висок, кльоцав, много старателен, с гъста, тъмна къдрава коса. Меркюри разбира, че са били почти съседни, че са живели през няколко улици във Фелтам. Също като Меркюри, Мей тръгва още от малък на уроци по пиано и стига до IV-та степен. Баща му го е научил да свири на укулеле, а на седемнайсетия рожден ден му подарява първата акустична китара със стоманени струни. С баща си изработва ръчно първата си електрическа китара, наречена „Ред Спешъл“.

Стафъл и Мей се познават отдавна, още откакто през 1964 г. Стафъл се е включил като вокалист в училищната банда на Мей. През 1965 г., когато Брайън печели стипендия по физика за лондонския технологичен „Импириъл Колидж“, Стафъл също е в Лондон и се подготвя да учи графика в колежа по изкуствата „Илинг“. Когато в края на 1967 г. Брайън Мей напуска училищната си банда, той поддържа приятелски отношения със Стафъл, който остава известно време с групата, но скоро след това също напуска. Колкото повече време прекарват двамата в разговори за музика, толкова повече разбират колко много им липсва животът в банда. Решават да създадат нова група и пускат в „Импириъл Колидж“ обява за БАРАБАНИСТ ОТ ТИПА НА МИЧ МИЧЪЛ^[6]/ДЖИНДЖЪР БЕЙКЪР^[7]. Желаетелите прииждат като лавина, но щом Роджър Тейлър минава прослушването на бонго, те веднага го приемат в бандата. „Направихме и второ, истинско прослушване за Роджър, взехме си инструментите, свиряхме истински, но беше очевидно, че той е свършен за нас“, спомня си Стафъл.

В началото на есента на 1968 г. „Смайл“ започват да репетират с огромно желание и с намерението да доизпипат музикалния си стил.

Мей и Стафъл пишат песните. На мъчителното първо представяне пред публика, състояло се на 26 октомври, подгряват на „Пинк Флойд“ в „Импириъл Колидж“. След това, благодарение на връзките на Роджър Тейлър, поемат ангажименти из цял Корнуол. Канят ги често в „Пиджей“ в Труро и „Фламинго Болрум“ в Редрут, но те определено предпочитат да се представят пред лондонските колежани. Тъй като са в района на „Кенсингтън“ в столицата, за тях е най-разумно и приемливо да свирят там, още повече че и изпълненията са по-добре платени.

Въпреки че имат достатъчно работа, Мей, Тейлър и Стафъл проявяват все по-голяма амбиция за „Смайл“. Изминали са почти три месеца, откакто са подгрявали на „Пинк Флойд“, но освен че са били подгряваща група и на „Ти Рекс“ и „Фемили“, други важни събития в живота на групата няма. Ето че на 27 февруари 1969 г. те участват в концерт, организиран от „Импириъл Колидж“ в „Ройъл Албърт Хол“. В списъка за престижното представяне са „Фрий“ и Джо Кокър. Момчетата от „Смайл“ не могат да повярват — същевременно са във възторг — че ще се покажат преди „Фрий“ и очакват деня на участието си с нетърпение. Концертът се запомня с два неприятни гафа — дължината на кабела за китарата до сцената е недостатъчна, а стъпалата на Стафъл, който излиза по чорапи, се набиват с тресчици. Независимо от всичко, преживяването е изключително вълнуващо и те го обсъждат дни наред след това. Тъкмо по време на тези вълнения Стафъл запознава останалите от бандата с Фреди Булсара, приятел от колежа „Илинг“.

През шейсетте „Кенсингтън“, с известния си пазар и бутици — сред тях е и „Биба“ — се е превърнал в любимо място за срещи, където бохемската, космополитна атмосфера допада изключително много на Меркюри. Той се запознава с членовете на бандата „Смайл“ в популярния пъб „Кенсингтън“. От този ден насетне те се разбират чудесно. Меркюри има желание да се присъедини към бандата още от първия миг, макар да не е чувал каква музика свирят.

По-късно същата вечер той се самопоканва на една от репетициите им. Ентусиазмът е факт, но Меркюри още от първия миг се превръща и в проклятието им по време на репетиции. Харесва му звученето на музиката, която те създават, но изявите им пред публика, поне според него, са далече от задоволителното. След като открива, че

е допуснат до триото и има възможност да се заеме с тях и да ги превърне в музиканти с по-атрактивно сценично присъствие, идеите му изблихват неудържимо една след друга.

Тим Стафъл признава: „Първоначално не приемахме на сериозно Фреди като певец, тъй като му бяха необходими няколко години, за да развие и утвърди качествата и самоувереността, които демонстрираше, когато беше в апогея си“. Роджър Тейлър се забавлява, но очевидно е напълно неподатлив на вокалните атаки на Меркюри, а пък Брайън Мей го търпи, проявява завидно търпение, без да обръща каквото и да било внимание на намеците му да се присъедини към бандата. Меркюри обаче не се отказва. Той слуша изпълненията на „Смайл“ и желанието му да се изявява става толкова отчаяно, че когато ги придружава по участията им, понякога застава пред публиката и крещи възмутено, критикува ги заради онова, което според него не правят както трябва. Свива длани около устата си и обзет от заслепяващо разочарование и безпомощност, крещи: „Ако ви бях певец, щяхте да видите как се прави“. Въпреки това никой не го възприема на сериозно. Меркюри обаче умее да планира стъпките си. Тъй като директното настъпление би било твърде агресивно, той решава да изпробва нова тактика.

Меркюри се движи в компанията на бандата винаги, когато е възможно, и продължава да присъства на репетициите им. Освен че се показва с тях навсякъде, където отидат, той се заема да повлияе на всеки поотделно, като се възползва от индивидуалните им слабости. На Брайън Мей например Меркюри по цяла вечер пуска плочи на Хендрикс на малка уредба, купена втора ръка. Мей вече е почитател на рок китариста и аналитичният му ум бързо попива неповторимото звучене на Джими Хендрикс на стерео. Меркюри по цяла нощ крачи заедно с него от едната колона до другата, докато двамата се опитват да разберат как маестрото постига подобни ефекти; истината е, че Фреди просто се опитва да си спечели съюзник.

Колкото и да се старее, мястото в „Смайл“ продължава да му се изплъзва. Това е изключително дразнещо, защото бандата започва да печели успехи. На 19 април свирят в лондонския „Ревълюшън К्लъб“, а след представлението Лу Рейзнър от „Меркюри Рекърдс“ заявява открито интереса си към тях. Американският лейбъл се опитва да пробие на английския пазар и Рейзнър през цялата вечер слуша и

наблюдава „Смайл“ внимателно и критично. Когато ги пита дали искат да подпишат с „Меркюри“, те се съгласяват на секундата.

Фреди се радва на победата на бандата, но отстрани. Скоро след като подписват договора през май 1969 г., „Смайл“ започват да записват сингъл с продуцента Джон Антъни в студио „Трайдънт“ в Сохо. От едната страна е „Earth“, парче, написано от Стафъл, а от другата е „Step on Me“. „Earth“, по-доброто от двете, напомня на стила на „Баркли Джеймс Харвест“ с мелодичния вокал на Стафъл и убедителното изпълнение на Тейлър на барабаните, което подсилва ефекта. Все още няма и следа от характерното изпълнение на китарата на Брайън Мей и ако парчето има слабо място, то е в леко разхвърляното инструментално изпълнение по средата. Напълно разбираемо е, че очакванията и вълнението се разпалват, когато „Меркюри“ определят дата за издаване през август.

През горещото лято надеждата на Меркюри да се присъедини към бандата поема в неочаквана посока, когато в Лондон пристига ливърпулската група „Айбекс“. Също като „Смайл“ тя се състои от трима — барабанист Мик „Мифър“ Смит, басист Джон „Тъп“ Тейлър и Майк Бърсин — соло китара. С мениджъра си Кен Тести те поемат на юг, към Лондон, в ръждясал стар ван, за да търсят слава и успех. „Гаджето ми Хелън Маконъл държеше със сестра си Пат апартамент в «Ърлс Корт» и поне имаше къде да отседнем“, обяснява Тести.

Тести си спомня, че се запознават с Фреди Меркюри почти непосредствено след пристигането си. „Беше рожденият ден на Пат и бяхме решили да я изведем на по чаша. Тя държеше да е в «Кенсингтън». По онова време в квартала се мотаеха предимно колежанчета — поизпаднали индивиди на фона на традиционно богатите обитатели на «Кенсингтън».

Пат беше гледала «Смайл» в «Импириъл колидж» и знаеше, че предпочитат пъбовете в «Кенсингтън», затова отидохме, и както трябваше да се предполага, нашите хора бяха там. Двете банди се разприказваха почти веднага. Водеха техен приятел, който не беше от «Смайл», но очевидно смяташе, че трябва да е част от групата. Това беше Фреди“.

Тести продължава: „Фреди беше облечен в късо яке от пухкава кожа, с добре поддържана, дълга до раменете коса. Беше много докаран. Сигурно тази вечер сме му се сторили недодялани северняци,

на които им липсва каквато и да било изтънченост, но не каза и дума. С нови хора Фреди обикновено потъваше в мълчание.

След като пъбът затвори, всички отидохме в апартамента на Пат, където «Смайл» ни посвириха, а Фред непрекъснато припяваше, сякаш не можеше да се въздържа. Тази вечер насочих цялото си внимание към изпълненията на Брайън и усетих, че у него се крие изключителен потенциал. Забелязах също така, че Фреди определено се чувства изключително комфортно в тази компания“.

Също като Кен Тести, китаристът на „Айбекс“ Майк Бърсин си спомня, че човекът, който му е направил най-голямо впечатление при тази първа среща, е Брайън Мей. „Нямах търпение да го чуя как свири, но останах шокиран, когато забелязах, че използва монета от шест пенса вместо обичайния плектрон“, особеност, която продължава да буди удивлението на китаристите. Тъй като двете банди често се срещат след тази първа вечер, присъствието на Меркюри много скоро започва да се усеща.

„Наистина незабравимо лято, — продължава Бърсин. — Брайън Джоунс почина и «Ролинг Стоунс» изнесоха грандиозен концерт в негова памет в «Хайд Парк», а времето беше адски горещо, направо не се дишаше! Ясно помня как хората седяха по первазите на ниските прозорци в «Кенсингтън» и пиеха ечемично вино^[8], защото беше евтино. Макар че в началото Фреди беше мълчалив, много скоро се отпусна.

Една вечер всички бяхме пред пъба и, както обикновено, говорехме за музика, когато Фреди неочаквано се намеси. «На вас, момчета, ви трябва певец». Спогледахме се учудено, защото той не ни беше чувал да пеем. Предполагам, че стреляше напосоки, но веднага след това предложи да ни стане фронтмен“.

Кен Тести наблюдава с многозначителна усмивка как Меркюри се опитва да влезе в бандата му! „Айбекс“ нямаше певец и въпреки че Бърсин изпълняваше част от песните, имахме нужда от още един човек, — признава той. — Беше очевидно, че Фреди го тегли към „Смайл“, но те нямаше да го вземат, затова той насочи вниманието си към „Айбекс“.

Лекотата, с която Меркюри, поне на пръв поглед, пренасочва интереса си, прави огромно впечатление на Майк Бърсин, който споделя: „На два пъти дойде на репетициите ни в един приземен

апартамент, но не за да пее, а за да ни убеждава да го включим в бандата. Нямахме нищо против и се получи. Той стана част от «Айбекс».

Осигуряването на място в група не е единственият успех на Меркюри по онова време. Месеци наред ходи в модния бутик на Барбара Хуланики, «Биба», защото си е поставил цел. Макар бутикът да е едно от най-модерните места в града, той не се интересува от дрехите, а от една от продавачките на «Биба», Мери Остин. Двамата започват да излизат и по всяка вероятност Меркюри потиска хомосексуалните си предпочитания. Чувствата му към дребната блондинка, както и нейните към него, са достатъчно силни и двамата се събират да живеят заедно в миниатюрен апартамент на първия етаж в сграда, близо до пазара в «Кенсингтън». Това е началото на обич и привързаност, която продължава цял живот.

Връзката на Меркюри с Мери Остин слага край на съмненията у приятелите му за неговите сексуални предпочитания. «Дълго след като напуснах, нямах никаква представа, че е гей, — признава Тим Стафъл. — В онези дни беше на мода да се стига до крайности, които се превръщаха в твоя визитка и ти придаваха повече артистичност и чувствителност».

«Фреди тъкмо се беше събрал да живее с Мери, когато се запознахме, спомня си Майк Бърсин, което ни подведе, защото във всяко друго отношение той беше неописуемо префърцунен, провокиращ по онзи типично английски, напълно разхайтен начин. В много отношения Фреди беше наистина невероятен».

Меркюри обаче непрекъснато е безпаричен. Макар, както и преди, да няма никакво желание да си цапа ръцете с тежък физически труд, той осъзнава, че за да може да разчита поне на известна независимост, трябва да си намери работа. Проблемът е, че той не само че няма желание да излиза от квартал «Кенсингтън», но и се интересува единствено от музика и изкуство. Намира разрешение на проблема като взема под наем сергия на пазара в «Кенсингтън». През август 1968 г. Роджър Тейлър напуска медицинската школа, без да завърши. Меркюри веднага усеща, че това е възможност да затвърди връзката си със «Смайл» и кани Тейлър за съдружник.

За десет лири на седмица двамата наемат сергия на улица, известна сред търговците с потискащото име «Алеята на смъртта».

Години по-късно, когато лумва интересът към «Куийн», работата им на сергията е наречена с гръмкото «търговци на готово мъжко облекло», но както Кен Тести потвърждава, сергията им е била с размера на телефонна кабина. Зареждането било лесно, защото колегите на Меркюри от школата по изкуство донасяли картини и рисунки за продан, понякога Фреди излагал и свои произведения. Приходите обаче били толкова слаби, че те се преориентирали към продажбата на облекло и скоро изкарали малка печалба.

Тим Стафъл помни онова време. «И аз държах сергия цели два месеца и се опитвах да продавам оригинални произведения на изкуството — както мои, така и на други възпитаници от „Илинг“. Страхотно местенце беше. Няма да забравя как един мошеник ми продаде най-неудобните панталони от американ.

Фреди и Роджър работеха на непълнен работен ден на тяхната сергия и продаваха модни облекла. Хората обръщаха специално внимание на вида си, което беше напълно естествено, и това беше мотивът да се продават дрехи. Там обаче цареше атмосфера на нарцистично кокетство, което не понасях, и се създаваха безобразно скандалните модни тенденции, на които Фреди робуваше. На мен обаче не ми харесваше. Всичко това беше прекалено за вкуса ми».

За Фреди обаче «Кенсингтън» се превръща в любимо място. Макар да е бледо копие на екзотичните пазари в Бомбай, той се опива от оживлението на пазара. Чувства се великолепно и сред новите си приятели. Повлияни от показността в края на шейсетте, забележително фрапантното облекло и държание на Меркюри се превръщат в приемлива, макар и по един сюрреалистичен начин, част от ежедневието. Майк Бърсин си спомня: «Всички до един бяхме наясно, че Фреди открай време се възприема като специален. Сега, като се връщам назад, забелязвам непоколебимостта му да успее. Той държеше да се отнасят с него като със звезда много преди да стане известен. Истинският му талант беше амбицията, а хората реагираха по различен начин, когато влезе в досег с нея, но тази амбиция в никакъв случай не беше неприятна».

Няма съмнение, че решителността на Меркюри да успее получава тласък, макар и не от първа ръка, докато той наблюдава как бандата, в която копнее да бъде приет, репетира за първия си сингъл. «Меркюри Рекърдс» пуска «Earth/Step on Me» през август 1969 г., но

Фреди така и не изпитва радостта да изгича до най-близкия музикален магазин, където да види изложената плоча, тъй като тя се разпространява единствено в Америка. Седмиците на нетърпеливо очакване остават горчив вкус на разочарование, който се задържа чак докато «Меркюри» кани бандата да запише още парчета, този път за цял албум.

Тим Стафъл разсъждава: «По онова време двамата с Брайън бяхме написали няколко песни и очаквахме да ни бъде предоставен шанс да ги запишем. Продуцент ни беше Фриц Фрейър и сред парчетата, които подготвихме за албума, бяха „Polar Bear“, „Earth“ и „Step on Me“, разбира се, а също и „Blag“ и „April Lady“, в които пееше Брайън. Въпреки че бяхме много доволни от резултатите, „Меркюри“ така и не пуснаха албума. Накрая, години по-късно, се появи в Япония».

Новото разочарование притиска всички и докато обмисля положението, Фреди Меркюри ясно подчертава, че няма да допусне да му се случи подобно нещо. Било му е отказано да преобрази «Смайл», но си е извоювал място в «Айбекс» и е твърдо решен да остави следа. Бандата участва винаги, когато Кен Тести успява да ги уреди, главно в концерти, които се провеждат в Северна Англия. Най-често работят в района на Ливърпул, където той разчита на връзките си.

Тести разказва: «Айбекс» свиреха прогресивен рок, в музиката им личеше влиянието на банди като «Уишбоун Аш», «Фрий» и «Джетро Тъл». Тогава се появи Фреди и внесе нещо коренно различно. Твърде драматично е, но се получи. Освен това ни направи културна инжекция. Той вече беше напилал пулса на модата. Все още не е надутият пуяк, в който се превърна по-късно, но пък парите все не му стигаха. Същевременно много се стараше да е издокаран. «Айбекс» се обличаха в дънки и шлифери, докато Фреди си падаше по сатен и пухкава кожа».

Майк Бърсин е съгласен, че „Като фронтмен той беше много различен от времето, когато стана известен с «Куийн», защото след години започна да облича много по-екстравагантни дрехи и имаше по-голяма възможност да се перчи. Докато беше с «Айбекс», сценичното му поведение беше впечатляващо, позираше много и можем с чиста съвест да кажем, че това не се е променило от началото. Опитвам се да кажа, че бяхме три момчета от Уиднес, префърцунени блусари, които

нямаха почти никакво сценично присъствие и не се сещаха да помръднат от местата си, за които музиката се беше превърнала в религия. Тогава се появи фронтменът, който внесе, меко казано, културен шок. Фреди винаги работеше изключително упорито и се опитваше да ни преобрази така, че да привлечаме погледите, не само да сме приятни за слушане. Дори на ограниченото място, което се отделяше за бандите в пъбовете, той успяваше да се мята напред-назад, въртеше стойката на микрофона и се преструваше, че свири на китара.

Фреди винаги преценяваше критично онова, което ставаше наоколо, но никога не копираше другите изпълнители. Фреди винаги си беше Фреди, роб на шоубизнеса във всичко, което вършеше, свое собствено творение.

Освен това непрекъснато се тормозеше дали изглежда както трябва. Никога не си позволяваше небрежно облекло, въпреки че, доколкото знам, имаше един чифт ботуши, една тениска, един панталон, един колан и едно яке. Въпреки това винаги беше безупречен. Като човек ли? Открай време подчертавам, че както на сцената, така и в живота, Фреди винаги се преструваше“.

Всеки път, когато „Айбекс“ имат ангажимент на север, момчетата от „Смайл“ тръгват с тях за морална подкрепа, стига да нямам изпълнение в „Импириъл Колидж“. Невинаги е лесно да се намери подходящ транспорт за двете банди и приятелите им и понякога дори рискуват живота си в автомобили, които са пред разпадане. Но пък се забавляват и трупат опит.

Най-запомнящите се изпълнения на Меркюри с „Айбекс“ са, когато свирят в театър „Болтън Октагон“, а на следващия ден — и на фестивала на открито в градския Куинс Парк. „Доведох един познат, Стив Лейк — обяснява Кен Тести, който се занимаваше с фотография, експериментираше с водно и светлинно шоу, които бяха много напредничави за времето си, и направи страхотни снимки на Фреди на сцената на амфитеатъра в парка. Местата приличаха на портокалови резени, а една от най-великолепните снимки на Фреди беше, докато се е развихрил на сцената, съвсем в стила на «Куийн». Този образ се е запечатил в съзнанието ми“.

Изпълненията в „Болтън“ се оказват важен момент за развитието на имиджа на бандата. Майк Бърсин помни всяка подробност от

подготовката за обедното представяне. „Бяхме решили да отидем наконтени. Аз бях с наметало от златно ламе, което в подходящия момент ми се прииска да сложа, но Фреди се забелязваше отдалече. Решеше назад дългата си коса, за да бухне повече, и преди да излезе на сцената я гласеше пред огледалото цяла вечност. Накрая му креснах. «За бога, Фреди, престани да бъзикаш косата си!» «Но аз съм звезда, скъпо момче!», отговори той. Какво да отговориш на подобни думи?»

Според Бърсин било много трудно да се разбере дали Меркюри изпитвал сценична треска преди изявите си. „Пускаше повече шеги от обикновено — спомня си той, — което може и да беше просто начин да се настрои, но изцяло мъжките банди навремето бяха свикнали да си разменят обиди и непрекъснато се плюеха. Фреди вбесяваше хората с какви ли не противни забележки, а те, на свой ред, вбесяваха него. Как само обичаше подобни гадости“.

Приблизително по това време „Айбекс“ решават, че им е писнало да се лашкат по пътищата между Лондон и Ливърпул. За съжаление, в столицата нямат почти никакви ангажименти, дори след като са се сдобили с колоритен нов певец, затова гласуват и се разбират за известно време да останат в Ливърпул. Това никак не допада на Меркюри, но желанието му да бъде част от групата означава, че трябва да се съобрази с общата воля. Докато е на север, той успява да поддържа приятелството си със „Смайл“, защото те често идват на стоп до Ливърпул, за да гледат изпълненията му, и остават да преспят в квартирата му.

Осигурил си е апартамент благодарение на един от техните приятели, Джеф Хигинс, чиято майка е кетъринг мениджър в банкетна зала „Давдейл Тауърс“ на „Пени Лейн“ № 60. По-късно Хигинс обяснява: „По това време «Тъп» Тейлър яко си падаше по «Джетро Тъл» и беше обзет от непреодолимо желание да се научи да свири на флейта, за да я включи в репертоара на бандата, затова ме помоли за известно време да поема бас китарата в «Айбекс». Съгласих се.

Отначало мама остана шокирана, когато се прибрах вкъщи, облечен като за сцената, но тя не се тормозеше дълго. Харесваше всичките ми приятели от Лондон, направо обожаваше Фреди, въпреки че той говореше прекалено напудрено, но пък се държеше изключително галантно с нея. Зад главната кула на «Давдейл», малко

наляво, имаше огромен мезонет, в който живеех аз, и на Фреди не му се налагаше да търси къде да преспива“.

На Фреди може и да му липсва „Кенсингтън“, може и да му се иска да се върне, но и компанията на Хигинс му е безкрайно приятна. „Вече всички имахме съмнения, че в сексуално отношение Фреди е различен от нас, припомня си Хигинс, но по онова време за жителите на Ливърпул всички лондончани бяха скапани обратни сбърканяци, така че това не беше определящо. Фреди живя при мен на «Пени Лейн», но не ми се пусна нито веднъж“. Джеф Хигинс признава, че това е било огромно облекчение, още повече че помни с кристална яснота всички събития от първата им среща.

„Първите думи, които чух да изрича Фреди — обяснява той, — бяха, когато Бърсин ме покани, няколко месеца преди това, да преспя на един *chaise longue*^[9] в апартамента му, докато бях в Лондон на интервюта в два колежа, в които се надявах да ме приемат.

Един ден спях дълбоко, когато влязоха двама непознати. Навън имаше буря, валеше и единият се втурна към огромното огледало над камината и се разписка. «Боже господи! В този вид ли са ме видели хората навън?» Първата ми мисъл беше: «От този със сигурност ще стоя настрани!» Колкото и да е странно, двамата станахме добри приятели“.

Хигинс остава силно изненадан, че зад позърството на Меркюри се крие забележително чувствителен човек. „Освен това на Фред можеше да довериш всичко, — разкрива той. — Ако ми беше криво, той веднага забелязваше — и ме дръпваше настрани, за да поговорим за проблема, който ме измъчваше — и винаги успяваше да ме разведри. Просто си беше такъв.

Беше две години по-голям от мен, което очевидно имаше огромно значение, и то не само за мен. Винаги беше насреща, когато някой от бандата имаше нужда да поговори, а ако трябва да сме честни, момчетата на тази възраст не обръщат много внимание, да не говорим, че изобщо не им пука за нищо и никого. Фред обаче беше различен и много го биваше да помага. Беше невероятен слушател“.

Както и много други страни от личността на Фреди, това негово качество през повечето време остава скрито за публиката, задушено от шантавите шутовщини, които си позволява да върши.

Меркюри чувства, че е прекарал достатъчно време с „Айбекс“ и че е дошъл моментът да направи драстична промяна — тя трябва да започне с името на групата. Майк Бърсин си припомня как е станало. „Звънна ми една вечер и заяви, че останалите от бандата не харесвали името «Айбекс», че ако не възразявам, всички предпочитали да сменят името на «Рекидж»^[10]. Отвърнах, че след като всички са съгласни, тогава и аз нямам нищо против. Два дни по-късно имахме репетиция и видяхме, че новото име е на всичките ни инструменти. Оказа се, че е звънял на всеки от нас онази вечер и ни е казал едно и също! Но пък — добавя Майк — «Рекидж» беше добър избор. Щеше да привлече повече хора. Малцина знаеха какво е «Айбекс»^[11], да не говорим, че не даваха пет пари. Фреди обаче имаше усет за имената“. Интересното в манипулациите на Меркюри е, че той успява да създаде илюзията за демокрация, като не пренебрегва никого, докато постига своето.

Момчетата от „Смайл“ често пътуват до Ливърпул, за да гледат „Айбекс“ на сцената и да свирят, тъй като от време на време Кен Тести успява да уреди по някое представяне и за тях. Меркюри и останалите на свой ред също пътуват често до Лондон. Тести прави всичко по силите си, за да уреди работа на „Рекидж“, често пъти уговаря участието им в последния момент. — В този период беше наистина напрегнато — спомня си той. „Понякога губех представа накъде поемаме. Веднъж всички бяхме в Лондон, а аз реших да отида на стоп до «Сейнт Хелън», защото бях избрал този колеж. Тъкмо бях влязъл, когато Майк ми позвъни, че имали уредено участие за следващия ден и ме помоли да се върна, за да ги закарам с вана, който били взели назаем. Без да се поколебая, хапнах нещо набързо и излязох на пътя, за да се върна на стоп отново в Лондон. Пристигнах късно следобед същия ден.

Рано на следващата сутрин хукнах към «Импириъл Колидж», отбих се да взема Фреди, за да ми помогне с оборудването. В колежа се преподаваха точни науки, нямаше удобства за музиканти, но ни бяха отделили място за репетиции на третия етаж в забутано крило, докдето се стигаше по спираловидна стълба, и ние струпахме апаратурата там. Докато мъкнех на гръб огромните барабани, след това и останалите тежки предмети един по един, Фреди успя да направи едва три курса — при първия пренесе маракасите, при втория една

тамбурина, а при третия качи стойка за нотни листа, от която нямахме нужда. Когато му казах, той въздъхна тежко и махна с ръка. «Тогава, били я върнал, ако обичаш?» Беше напълно безполезен, но поне присъстваше духом“.

Всичкото това усилие беше за представяне в „Синк“ на Хардман стрийт, клуб в безистена под „Ръмблинг Търн“. Джеф Хигинс си спомня ясно онзи ден. „В «Синк» беше толкова тясно и сбутано, че в сравнение с него «Кавърн» приличаше на Емпайър Стейт Билдинг. Нямаха лиценз за алкохол, но на входа продаваха капачки, които след това можеше да размениш за бира. Както и да е, същата вечер Фреди започна да пробутва познатите на всички ни номера и се разлудува, както обикновено. Все му повтаряхме: «За, бога, човече, застани на едно място! Не е гот да се мяташ така по сцената!» В Ливърпул подобно поведение не вървеше, ние не спирахме да му натякваме, че ни засрамва, но Фреди не ни обръщаше абсолютно никакво внимание. Искаше да бъде център на вниманието“.

Добре че е направил нещо за имиджа им, защото според Хигинс от звученето на групата имало какво да се желае. „Записах това представяне и «Рекидж» изпълняваха парче на «Бийтълс», но го бяха преработили в стила на «Уишбоун Аш» и определено бяха прекалили, затова Фред непрекъснато се объркваше. Пя фалшиво през цялото време“.

Само че това представяне е много важно. Хигинс обяснява: „Същата вечер «Смайл» свириха на бала преди дипломирането в колежа по изкуствата в Ливърпул и след това пристигнаха при нас. Още с влизането се качиха на сцената с «Рекидж», което означава, че на представянето на 9 септември 1969 г. Фреди, Брайън и Роджър бяха за пръв път заедно на сцената“.

Тъй като Кен Тести е преуморен от непрекъснатите пътувания, той не помни много добре това участие, затова пък помни отлично момента, когато „Смайл“ излизат заедно с „Рекидж“. „Фреди се развихряше в малкото случаи, когато «Смайл» го включваха в изпълненията си. Знаеше всичките им парчета наизуст“. Докато гледа Меркюри на сцената, Тести забелязва, че освен случаите, когато пее фалшиво, Фреди бързо се развива като изпълнител. „Притежаваше всички въздействащи качества, които по-късно щеше да прояви в

«Куийн», разхождаше се пред бандата, използваше забележителните жестове, които добре познаваме. Беше страхотен“.

На фона на всичко това Фреди Меркюри не си представя да постигне големия успех и славата в Ливърпул. Скоро след представянето в „Синк“, той се връща в Лондон заедно с Майк Бърсин, завършва колежа по изкуствата „Илинг“ и взема диплома по графично изкуство и дизайн. Освен това работи заедно с Роджър Тейлър на пазара в „Кенсингтън“. Брайън Мей е втора година докторант по астрофизика и за да завърши дисертацията си се е включил в изследователски екип, който изучава зодиакалната светлина^[12]. Заради работата се налага да отсъства дълго — в целия период, в който се строи обсерватория на остров Тенерифе. Тъй като прекарва значителна част от времето си с Роджър Тейлър, връзката на Меркюри с барабаниста прераства в едно от най-крепките му приятелства.

Откакто е заминал за Ливърпул, Меркюри вече не живее с Мери Остин, въпреки че тя често прекарва уикендите при него в „Мърсисайд“. Когато се връща в „Кенсингтън“, не заживяват заедно веднага и известно време Меркюри е без дом, преспива у някой от огромното си съзвездие приятели и няма установен адрес. „По онова време не се знаеше кой къде се подвизава — признава Кен Тести. — Спомням си, че се бях настанил във вече претъпкания апартамент на приятел, когато една сутрин на вратата се почука. На прага беше застанал Роджър, понесъл дюшек, с надеждата да го приютим“.

В края на 1969 г. няма нищо забележително в начина им на живот. Повечето квартири са наети за кратък срок, обикновено закъсняват с плащането на наема, затова и ги гонят. Накрая неколцина приятели от „Смайл“, „Рекидж“ и други банди намират апартамент на „Фери роуд“, Барнс. Жилището е предвидено за трима и според Майк Бърсин, когато хазяйката идва за наема, всички се криели в спалнята, докато тя си тръгне.

„Апартаментът беше ужасен — припомня си Майк Бърсин. — Столовете бяха събрани откъде ли не, имаше канапе от червен винил, скъсано по шевовете и оттам стърчаха грозни конски косми. Но пък по цял ден пускахме първия албум на «Лед Цепелин» на стар грамофон, докато иглата не се износи. По онова време обаче беше страхотно. Наливахме се с бира с лимонов сок, не обувахме обувки, което не беше много разумно, докато обикаляхме осеяните с кучешки лайна

тротоари, но атмосферата в края на шейсетте беше невероятна. Бяха годините след дрогата на хапчета, преди да се появи СПИН и развратът беше по-скоро задължителен, отколкото по избор. Имаше известна романтика да се качиш в очукания стар ван и да пропътуваш много километри, за да свириш някъде почти за без пари“. Макар придирчив и капризен по природа, Меркюри предано споделя хаоса в апартамента на „Фери роуд“. Допада му атмосферата на другарство и в тази обстановка започва сериозно да пише песни, както и да репетира с Мей и Тейлър. „Фреди обичаше да говори за музика, палеше се, гореше от ентузиазъм да изпробва нещо ново — обяснява Майк Бърсин. — Притежаваше безгранично търпение и беше готов да ти покаже всичко, което бе научил на пианото. На това ниво човек можеше да се сближи с него, но не и на друго.

Двамата с Фреди написахме заедно няколко песни, което се оказва невероятно преживяване. Ако той преценеше, че от идеята ти ще излезе песен, те повеждаше ентузиазирано напред, чак до самия край“. В спомените си, след смъртта на Меркюри, Роджър Тейлър разказва колко напористо тласкал останалите от „Куийн“ напред, решен да извлече най-доброто от тях.

„Амбицията на Фреди да успее беше несъкрусима още от самото начало — обяснява Майк Бърсин. — Приличаше на влак, набрал скорост. Щом потеглеше, нямаше начин да го спреш, като се хванеш за някоя от дръжките на вратите. Или трябваше да скочиш, или да останеш вътре и да се понесеш напред. Хората около Фреди или продължаваха с неговата скорост, или се оттегляха. Зрителите винаги подвикваха шеговито, когато той се появеше на сцената: «Аха, ето го и Фреди, звездата!», но тези подмятания бяха добронамерени“.

Тим Стафъл си припомня онези лудешки дни. „Не живеех при тях, но непрекъснато им ходех на гости, защото двамата с Пат Макконъл бяхме доста близки по онова време. Там изпуших първия си джойнт и бях омагьосан от албума на Франк Запа «Only In It for the Money», който Фреди си беше купил. Доколкото си спомням, актрисата Силвия Сайма ни беше съседка“.

Понякога и Джеф Хигинс остава да преспи на „Фери роуд“. „Имаше поне три спални — спомня си той. — Фреди, Роджър и един друг спяха в първата до входната врата, а другите две стаи се намираха в края на дълъг коридор. Кой ли не излизаше от там, но така и не видях

някой да влиза! Шантава работа. Имаше трапезария, в която Фреди, Брайън и Майк пишеха песните си. «Son and Daughter» със сигурност бе написана там, защото една сутрин, в неделя, когато бях с отвратителен махмурлук, те не спряха да я повтарят и обработват. Направо ме побъркаха, докато я изкусурияваха“.

Освен че пише песните си на масата за закуска, Меркюри си купува евтина китара, която няма никаква музикална стойност. Майк Бърсин потвърждава: „Фреди знаеше как се действа със струните, можеше да изсвири нещо елементарно, но нищо повече. Между другото не се колебаеше да грабне китарата от теб, за да ти покаже как ще стои по-добре, ако направиш с нея това или онова. Фред възприемаше китарата като най-обикновено украшение“. Меркюри скоро ще се сдобие с по-висок клас украшение — бяла електрическа китара „Фендър Телекастър“. Изобщо не си прави труда да я включва. Просто му доставя удоволствие да я отпуска на врата си, така че тя да виси на стратегическо ниско място, и досажда на всички като рано сутрин се прави на пътуващ музикант. Обикаля из целия апартамент, настъпва спящите и им прави серенади с последния си любим хит от класациите, „Pinball Wizard“ на „Ху“.

Финансови задължения като плащане на наеми и купуване на храна са нежелани спънки в осъществяването на мечтата му за звездна слава. Когато приходите от сергията се оказват недостатъчни, за да се издържа, на Меркюри му се налага да си намери допълнителна работа, в която поне да използва уменията, придобити в школата по изкуства. „Фреди скицираше непрекъснато, за да не изгуби тренинг, подчертава Майк Бърсин, и по едно време нарисува всички. Един ден обаче надникнах през рамото му и видях, че е нарисувал жена по бельо. Веднага го заразпитвах: «Казвай какво става, Фред?» Оказа се, че Фреди се опитва да свърже двата края като прави модни скици за вестникарски обяви“.

След като вижда скиците на Меркюри, за кратко Майк Бърсин е объркан, макар да е сигурен какви са сексуалните предпочитания на певица. Джеф Хигинс си спомня: „Фреди ме викаше на пазара «Кени» с думите: «Мама му стара, що не дойдеш да ми помогнеш да продам нещо днес?» Там се събираха някои от приятелите му. До един бяха женствени като него, но по онова време си мислехме, че той просто се прави на интересен“.

Кен Тести обаче е на друго мнение. „Тъй като днес всеки трябва да си мери приказките, ми е много трудно да опиша Фреди, без да засегна някого, но по онова време беше съвсем естествено, когато той се държеше любвеобилно. Определено притежаваше всички качества, които днес приписваме на гейовете. От друга страна, двамата с Мери бяха станали двойка бързо, така че изобщо не бях сигурен. А и честно казано, никой не обръщаше кой знае какво внимание. Случваха се много по-важни неща, като например — да се забавляваме“.

Забавлението е винаги на първо място по онова време и Хигинс признава, че „на пазара Кенсингтън“ редовно си осигурявахме марихуана, смесена с жасминов чай, и щом се върнехме вкъщи, се редувахме, докато отделим чая от тревата. Години по-късно Фреди не можеше без кокаин, но по онова време не пипваше никакви наркотици. Един ден „Тъп“ донесе чай, но го захвърли, все още смесен, до чайника и излезе веднага. Фреди се прибра и си направи кана чай. Докато си дойдат останалите, вече беше адски надрусан.

Любимият му албум беше „Only In It for the Money“ и в едно от парчетата се чу шум като драскане на грамофонна игла по плоча. Куфееше на музиката от албума и се въртеше, размахал ръце, а когато чу стържещия звук, хукна към плочата, за да я огледа, обзет от страх, че някой е надраскал съкровището му. Онзи ден беше яко изтрецял.

Когато по-късно Меркюри разбира какво му се е случило, той решава, че това е страхотен майтап и няма търпение да направи номера на някой друг, който също като него няма да има представа какво става. Шансът му се усмихва, когато една вечер в апартамента идват двама полицаи, за да сложат край на безобразно шумно и разюздано парти. Той веднага влиза в ролята на услужлив домакин и предлага на полицаите чай и сладкиш — опечен с марихуана, — а служителите на реда приемат с удоволствие.

Кен Тести също потвърждава, че по онова време Меркюри не е проявявал абсолютно никакъв интерес към наркотиците. „Доколкото знам, тогава Фреди не приемаше абсолютно никакви наркотици, дори едва близваше алкохол. Не си падаше по никакви ексцесии. Една от причините беше, разбира се, че всичко опираше до пари. Той не разполагаше с достатъчно, че да ги пилее за пиене, но и когато някой предложеше да го почерпи, той пак се дърпаше, а ако все пак се съгласеше, държа да ви кажа, че не си поръчваше бира. Заявяваше:

«Тогава един портвайн с лимон, сладурче. Заради гласа, нали разбираш».“

Меркюри е на мнение, че не използва гласа си достатъчно често с „Рекидж“ и не крие интереса си да се присъедини към друга банда. Започва да преглежда обявите за певци, изпраща няколко молби, но получава все отрицателен отговор. Придружен от Роджър Тейлър за морална подкрепа, Меркюри отива на прослушване в Ледърхед, където носи безценния си микрофон „Шър“ и безброй идеи как да извоюва мястото.

Бандата с невероятното име „Сауър Милк Сий“^[13] се състои от Пол Милн, Роб Тиръл, Джереми Галъп и Крис Чезни. Както трябва да се предполага, те остават поразени от замахата, с който се перчи Меркюри, и го наемат. Само че господството му в бандата е краткотрайно, тъй като представянията им са малобройни, също както и репетициите, и почти всички са в Оксфорд. Седемнайсетгодишният Крис Чезни е шест години по-млад от Меркюри, но двамата скоро се сприятеляват и за известно време Крис се пренася в апартамента на „Фери роуд“. Останалите членове на „Сауър Милк Сий“ са недоволни от неочакваната привързаност на китариста към новия вокалист и бандата се разпада след няколко седмици. Скоро след това Чезни напуска Барнс и се връща в Оксфорд.

1969 г. е добра година за Меркюри. Може би за първи път, откакто семейството му се е преместило в Англия, той най-сетне се чувства сред приятели, някои от които ще бъдат до него цял живот. В личен план, въпреки че бъдещето ще му донесе усложнения, той се радва на уникална връзка с любяща жена, която му е безкрайно предана. В професионално отношение обаче не е удовлетворен. Въпреки краткото сътрудничество със „Сауър Милк Сий“, той остава вокалист на „Рекидж“, но бъдещето се очертава мрачно. Скорошно представяне в престижния клуб „Марке“ на лондонската Уордор стрийт е пълен провал, а отношенията на бандата с „Меркюри Рекърдс“ започват да се изострят. Всички са потиснати, унили, но Брайън Мей и Роджър Тейлър, също като Меркюри, все още не са се отказали от амбицията да постигнат успех в света на рока. Тим Стафъл, автор на песни, за когото става все по-ясно, че ще поеме в нова посока, започва да става неспокоен. Усеща се, че в „Смайл“

предстоят промени. Както винаги нащрек, Меркюри е готов при първа възможност да разпери криле.

[1] Шапките от модела федора са с малка периферия. Техен прототип са гангстерските шапки, познати ни от филмите за мафията. — Б.ред. ↑

[2] Името на серията партита, организирани от Кен Киси води началото си от разговорния термин „киселинен тест“, използван в минното дело, преименуван на „златен стандарт“, при който азотната киселина е използвана като потвърждение за наличието на злато. — Б.пр. ↑

[3] Лизергинова киселина, силен халюциногенен наркотик е синтезиран през 1938 г. от химика Алберт Хофман в Швейцария. — Б.пр. ↑

[4] Киселина на английски. — Б.пр. ↑

[5] Традиционен хавайски инструмент. — Б.ред. ↑

[6] Джон Роналд „Мич“ Мичъл (9.7.1947–12.11.2008) е английски барабанист известен най-вече с участието си в групата „Джими Хендрикс Икспириънс“. — Б.пр. ↑

[7] Питър Едуард „Джинджър“ Бейкър е английски барабанист, известен с участието си в „Крийм“ и „Блайнд Фейт“. — Б.пр. ↑

[8] Силна бира с връхна утайка. — Б.пр. ↑

[9] Chaise longue (фр.) — шезлонг. — Б.пр. ↑

[10] Wreckage (англ.) — гибел. — Б.пр. ↑

[11] Ibex (англ.) — дива коза. — Б.пр. ↑

[12] Отразената слънчева светлина от праховия диск в равнината на еклиптиката на Слънчевата система. — Б.пр. ↑

[13] Sour Milk Sea (англ.) — Море от вкиснало мляко. — Б.пр. ↑

ТРЕТА ГЛАВА

МАГИЯТА НА ЕДНО ИМЕ

В началото на седемдесетте Меркюри признава поражението си. „Рекидж“ никога няма да станат известни. Вместо да удължава агонията, той решава да напусне бандата. Денем все още работи на сергията на пазара в „Кенсингтън“, като си помага с поръчките за рекламна агенция „Остин Найт“. През останалото време води дълги разговори с Брайън Мей, Роджър Тейлър и Тим Стафъл, които са наясно, че дните на „Смайл“ са преброени.

„Както повечето студентски банди, нямахме пари — признава Стафъл. — Някои от представянията ни бяха страхотни, подгряхахме изключителни имена, забавлявахме се славно, но за мен беше настъпил моментът да продължа в друга посока“. В края на февруари 1970 г. той решава да напусне. „Беше ми писнало да свиря рок до дупка — обяснява той. — Затова си уредих среща с Колин Питърсън, бивш барабанист на «Бий Джийс», за да ме прослуша за място в бандата“. Стафъл не е сигурен, че постъпва правилно, но му се иска да си осигури по-тих и спокоен начин на живот, отколкото води със „Смайл“. „Имах си причини, за да напусна, но в известен смисъл се отдръпнах и за да не преча. Раждането на «Куийн» беше неизбежно“, добавя той.

След като Стафъл напуска, „Меркюри Рекърдс“ се разделят с Мей и Тейлър. Решението им не е неочаквано. Загубата не е трагична за нито една от страните. Известно време всичко е било наред, условията на договора са изпълнени, за съжаление развитие на бандата за в бъдеще не се очертава. Убедени, че това е просто преломен момент в кариерата им, Мей и Тейлър запазват спокойствие, а след като Стафъл вече не се пречка, Меркюри не губи ценно време. След нежеланието им да го включат в „Смайл“, сега вече им се струва напълно естествено да обединят силите си с амбициозния певец. Откакто са приятели, са имали предостатъчно време, за да оценят таланта и амбициите си — всички те да завладеят света на рока с един замах.

През април 1970 г. Фреди Меркюри, Брайън Мей и Роджър Тейлър създават нова банда. Най-неотложната им задача е да си намерят басист и Тейлър предлага Майк Гроус. Бившият член на „Риекшън“, Гроус, е съсобственик на „Пиджей“ в Труро. Преди няколко седмици, когато „Смайл“ свирят там, той им помага, като се включва в последния момент, затова знаят, че е добър музикант.

„Когато Роджър ми се обади и ме покани в бандата, моментът беше съвършен, защото имаше решение сградата, в която се намираше «Пиджей» да бъде съборена — спомня си Майк Гроус. — Тогава още не се бяха спрели на името «Куийн», но се бяха събрали тримата плюс басист. Съгласих се“. Гроус приема предложението да делят апартамент в „Ърлс Корт“ и събира най-важните инструменти — китара и огромен, крайно необходим усилвател „Маршъл“ — след което тръгва от Корнуол към Лондон във вана си фолксваген, поредната безценна придобивка за бандата.

В миналото, когато „Смайл“ са свирили в „Пиджей“, Майк Гроус понякога е ставал свидетел на търкания между Роджър Тейлър и Тим Стафъл. Веднъж озовал се в Лондон, не му трябва много време, за да открие, че Тейлър и Меркюри често се карат. „Апартаментът беше скапан — обяснява той. — Четирима се бяхме заврели в една стая. Имаше и две момичета в стаята в края на коридора. Имаше и градина, но понякога човек го хващаше клаустрофобия, а Роджър и Фреди не спираха да се джавкат. Ако на Брайън му писнеше, той си отиваше за известно време вкъщи, при техните“.

Понякога кавгите възникват по време на разговор за посоката, в която да поеме бандата, но няма съмнение кой печели. „И Роджър, и Брайън имаха какво да кажат — подчертава Майк Гроус — дори аз си имах мнение. Фреди обаче бълваше идеи. Градеше грандиозни планове. В тях се включваха и натоварените репетиции — два пъти в седмицата ходехме в една зала в «Импириъл Колидж», за която Брайън беше издействал разрешение“.

Освен това четиримата от бандата често сядат в градината, дават предложения на импровизирани брейнсторминги, които подбуждат Меркюри и Мей да пишат нови парчета. „Първият им сингъл «Keep Yourself Alive», а също и «Seven Seas of Rhye» бяха създадени по време на подобни обсъждания“, разкрива Майк Гроус. „Дори хитове като

«Killer Queen», които излизат доста по-късно, се обсъждаха в онези дни“.

Според Гроус непрекъснато обсъждат и въпроса как да нарекат бандата. „Ясно си спомням, че името «Куийн» изникна за първи път един ден, когато всички се бяхме събрали в градината. Предложението, разбира се, беше на Фреди и той искаше логото да бъде около буквата «Q», но останалите побързаха да отхвърлят идеята“.

След като е чакал цяла година, за да създаде банда заедно с Мей и Тейлър, Меркюри няма търпение да продължи. За него всичко, с което са се занимавали досега, е било просто генерална репетиция за великите дела, които предстоят. В това вижда шанс да постигне слава — но за да превърне бандата в изключителна, от жизненоважно значение е да се представят с професионален блясък и изтънченост и да не оставят абсолютно нищо на случайността. Амбициите на Меркюри за „Куийн“ са грандиозни, така че е напълно възможно неблагоприятното му предложение за лого да е било просто начин да ги разсее. Постигнал е изключително хитро и манипулативно трансформация на името, като „Айбекс“ са станали „Рекидж“, затова вероятно е преценил, че като даде възможност на Мей и Тейлър да отхвърлят неприемливата му идея за логото, ще му бъде по-лесно да настоява за името „Куийн“. За него промяната е изключително важна за плановете му.

Меркюри настоява на своето. Името „Куийн“ е кратко, следователно лесно се помни. Универсално е, звучи гръмко, величествено и се харесва. Може би тъкмо това помага везната да натежи, въпреки че има и един недостатък — няма начин да избегнат хомосексуалния намек, нещо, което самият Меркюри признава^[1]. „Имаше какви ли не интерпретации. Разбира се, че бях наясно с гей отсянката в значението“. Предполага се, че това се харесва на Меркюри, който, както Джеф Хигинс представя нещата, от доста време „се превземаше“, но останалите членове на бандата трябва да решат дали ще приемат подобен имидж. Все пак светът на рока е за мъжкарите.

Брайън Мей подхвърля идеята на Кен Рей, негов наставник в „Импириъл Колидж“, който познава Меркюри и дори не пита кой е дал това предложение. „Не мога да кажа, че Брайън беше притеснен — признава Рей. — Определено си даваше сметка, че е risqué^[2], но в интерес на истината, това много го забавляваше. Като цяло идеята да

се нарекат «Куийн» ми се струваше добра“. Съвсем скоро вотът се оказва единодушен и Меркюри отново постига желаното, без никой да забележи, че е бил манипулиран.

Като се замисля за обсъждането на името, Майк Гроус си казва, че е трябвало да се досети. „Фреди беше страхотен пич. Често ходехме да пием заедно, а аз нямах ни най-малка представа, че е гей“. За разлика от някои гейове, Меркюри не предпочита компанията на жени, по-късно му е приятно да пърхат около него, няма и постоянна приятелка. Както други твърдят, когато е сред хора, Меркюри не изтъква хомосексуалните си предпочитания.

След като Гроус приема да стане новият им басист, бандата очаква с нетърпение първото си представяне. То е отново в Труро, този път в кметството, на 27 юни 1970 г., а след всички усилия на Меркюри да приемат името „Куийн“, са включени като „Смайл“. „Ангажиментът беше направен отдавна — обяснява Майк Гроус. — Можехме да им съобщим, че бандата е различна, но не си струваше усилието“.

Участието им е в благотворително събитие, организирано от клона на британския Червен кръст в Корнуол и въпреки че залата побира осемстотин човека, посетителите са малко, което, според Гроус, е истински късмет. „Онази вечер личеше, че има още какво да изкусуряваме — признава той. — Бяхме репетирали, но да свириш на живо е съвсем различно от репетиции в залата на някой колеж. Освен това се пообъркахме, защото един помнеше един аранжимент, останалите друг. Постарахме се да прикрием гафовете, но истината е, че не очаквахме нова покана“.

Освен от тези гафове Меркюри е крайно недоволен от личното си представяне. Дори щедрото заплащане от петдесет лири, които с облекчение получават накрая, не успява да заличи самообвиненията му — колко нескопосано се е представил — и дни наред анализира шоуто и допуснатите грешки. Има и положителна страна, тъй като с вида си са направили огромно впечатление на публиката. Задължителното облекло за известни банди като „Фрий“ и „Блек Сабат“ са избелели дънки и тениски, докато визията на Меркюри за „Куийн“ още от самото начало е да се открояват от тълпата. Когато излизат на сцената в кметството на Труро, те са елегантно облечени в черна коприна, накичени с евтини бижута.

Поне имиджът им е известна утеха за Меркюри, но той все още е разочарован, че бандата не е направила дебюта си като „Куийн“. Нетърпелив да започнат да се представят както трябва, той настоява подобен гаф да не се повтаря. Също така е твърдо решил да смени собственото си име. Безброй изпълнители са го сторили, но причините при Меркюри са с дълбоки корени.

Името Булсара го свързва неразривно с персийските прадеди и като първи пиар на „Куийн“ Тони Брейнсби потвърждава, че Меркюри много внимава по време на интервюта да не споменава азиатския си произход. Религията на родителите му, културата им представляват свят, от който той, за известно време, се старее да се дистанцира. Макар с промяната на името да няма намерение да обиди семейството си, той предпочита да затвори вратата на Фарух Булсара и да се прероди в друг човек, чието име да е синоним на блясък, слава и сила. Затова поразравя римската митология и си избира Меркурий^[3], пратеникът на боговете. От юли 1970 г. вокалистът на „Куийн“ става известен като Фреди Меркюри.

Приятелите лесно приемат промяната, но за Кен Тести, с когото Меркюри поддържа връзка, след като напуска „Рекидж“, новото име на бандата е истински шок. „Тъй като никой не живееше в апартамент с телефон, се чувахме от телефонната кабина в края на пътеката на пазара «Кенсингтън», където работеха Фред и Роджър. Фреди искаше да им помогна, като уредя ангажимент на бандата и един ден звънна в «Сейнт Хелън» и настоя да направя нещо, колкото е възможно по-скоро“. Попитах ги как се казват сега и Фред отвърна „Куийн“. Като се замислиш, името е доста издайническо, въпреки това ахнах: „Фреди! Тази работа няма да ти се размине просто така!“ Отговорът му беше съвсем небрежен. „Разбира се, че ще ми се размине, скъпи!“

Зад безцеремонността му се крие пресметлив ум. Макар да са създадени едва преди няколко седмици, липсата на напредък потиска и отчайва момчетата от „Куийн“. Няма нищо против местните изяви — въпреки че и тези покани не изникват просто така — но са устремили поглед много по-нависоко. Желанието им е бандата да привлече вниманието на звукозаписни компании. Освен с краткия успех на „Смайл“ с „Меркюри Рекърдс“ нито един от тях не може да се похвали, че знае как точно да постигнат тази цел. Те обаче не се

отчайват, а Меркюри вече е поставил началото на първа фаза от операцията.

През уикендите в онези дни по Кенсингтън Хай стрийт се събират тълпи от хора, които биха могли да са от полза на амбициозната банда. Меркюри е наясно с това и си поставя за цел да бъде непрекъснато там. Очевидно неговото непукистко държание, докато се разхожда бавно и надменно по улицата, облечен в кадифе и кожа, заметнал небрежно шал от пера на врата, прикрива решителността му да привлече вниманието на медиите, за предпочитане някой полезен и влиятелен човек от музикалната индустрия. Кен Тести потвърждава, че е било точно така. „Това се случваше абсолютно всяка събота. Той отиваше да се разхожда и дебне по Кен Хай стрийт. Имаше и още нещо положително — за него беше жизненоважно да прави тези разходки и той обикаляше, без да изпуска минувачите от поглед — нито за секунда не забравяше, че има цел, че каквото и да става, не бива да проиграе шанса си“.

„Куийн“ очакват шоу в средата на юли в „Импириъл Колидж“. Сред публиката ще бъдат техни приятели, на които разчитат да ръкопляскаат възторжено, но голямата част от посетителите, поне така се надяват, ще се състои от важни фигури в музикалната индустрия, които лично са поканили. Съдбата обаче не е благосклонна. Някои от важните клечки идват, приятелите на бандата полагат огромно старание да се покажат ентусиазирани, но не се получава нищо.

Доволен, че поне представянето им е вече по-добро, Меркюри потиска разочарованието и започва работа за следващото, което им предстои след седмица, на 25 юли, в „Пиджей“ в Труро. На плаката за първи път е записано името „Куийн“, но това е последният път, в който Майк Гроус свири с тях. „Накратко казано, беше ми писнало да изкарвам мизерни пари и да живея скотски — признава Гроус. — Казах си, мама му стара, стига вече. Нямахте разправии и сръдни, дори две седмици по-късно Роджър ми звънна, за да ме помоли да се върна, но аз нямах желание“.

Когато Майк Гроус напуска през август, има чувството, че обръща гръб на нещо специално. Само че той е на двайсет и три, свири от шест години и е готов да се откаже. Затова пък Меркюри, почти на същата възраст, се предава на амбицията за успех. Не че времето на бандата изтича, но когато музикантите от повечето групи са в средата

на двайсетте, те вече са се доказали, докато „Куийн“ едва прохожда, а и няма бас китарист.

Налага се по най-бързия начин да запълнят мястото на Майк Гроус, защото след по-малко от три седмици им предстои нов ангажимент в „Импириъл Колидж“. Връзките на Роджър Тейлър в западната част на страната отново се оказват полезни, когато Бари Мичъл в Корнуол научава, че лондонска банда отчаяно търси басист. „Имах някакъв телефон за връзка — обяснява Мичъл. — И Роджър ме покани да се срещнем. Отидох в апартамента, където живееха, на две крачки от «Импириъл Колидж», и оттам тръгнахме към аудиторията, в която щеше да се проведе прослушването ми. Изпълнихме две блус парчета, след това се върнахме в апартамента, за да поговорим. Мнението беше, че съм издържал и съм приет в бандата.

Бари Мичъл има ведро излъчване, дълга руса коса, симпатичен е и останалите смятат, че ще се справи добре на бас китарата. Той обаче има чувството, че така и не успява да се впише. По-късно Мей нарича «Куийн» «ефикасна малка машина», която не допуска аутсайдери, а Меркюри, Мей и Тейлър са се обединили в нещо като клика. Независимо от всичко Мичъл очаква с нетърпение новото предизвикателство. Първото му впечатление за Меркюри се е съхранило съвсем ясно. «Когато не ставаше въпрос за делата на бандата, Фреди беше изключително дълбока личност и човек никога не знаеше какво да мисли за него. В професионално отношение обаче още от самото начало ставаше ясно, че той е движещата сила. Идеите му да заложим на показността, да обличаме женски дрехи на сцената и какво ли още не, несъмнено бяха част от плана му да привлече колкото е възможно повече внимание. Беше същото както с името „Куийн“, което беше избрал. Той много добре знаеше какво прави».

Дебютът на Мичъл с «Куийн» е на 23 август. И този път ще се представят пред специално поканена подбрана публика с надеждата тази изява да е трамплинът им към славата. Меркюри вече е преизпълнен с трескаво нетърпение и моли приятел, дизайнер на сценични костюми, да му подготви няколко варианта по негови груби скици. Той си се представя в плътно прилепнал черен гащеризон от чувствена материя, толкова тесен, че да не оставя нищо скрито, и така разтворен, така че косматите му гърди да са на показ, с подобни на криле аксесоари на китките и глезените. Нарича се «костюмът на

Меркурий» и го поръчва в бяло. Докато се подготвят за представянето, Фреди Меркюри ще изненада новия басист на групата в много отношения.

«Влязох в апартамента и се заковах на място, когато видях Фреди в този костюм, а косата му на огромни букли — разказва Мичъл. — Помислих си, я чакай! Това пък какво е? Досега бях свирил в банди, където бях свикнал да гледам блусарите с дълги, мазни коси. Нямах начин да участвам в подобно извращение». Без дори да трепне пред шокирания Мичъл, Меркюри продължава изключително внимателно да се лакира в черно и да довършва прическата си с маша, с която борави като истински фризьор.

Не само сценичното облекло на Меркюри е различно. Бандата е готова на какво ли не, за да се хареса на публиката и да бъде одобрена. Мичъл си спомня: «По-рано същия ден отскочих до апартамента, за да им помогна да подготвят нещата. Сами правехме пуканки и портокалов сок, които раздавахме без пари. Сега звучи шантаво, но тогава и това беше нещо, което ни отличаваше от другите банди». Но гостоприемството им не е оценено и те отново започват да приемат всички ангажименти, които успеят да уредят. Мичъл признава: «Куийн» имаха повече ангажименти от другите банди, в които бях участвал. Скоро след това свирехме отново в частно училище в Лондон, но по онова време сцената в Ливърпул беше специална и стана ясно, че те «Куийн» имаха добри връзки там“.

За връзките в Мърсисайд разчитат на Кен Тести. Тъй като вече е социален секретар в технологичния колеж „Сейнт Хелън“, част от работата му е да ангажира банди за танците в колежа и това го прави безценен за „Куийн“. Въпреки това в началото на септември ангажиментите пресекват, когато на Мей му се налага да замине за Тенерифе и оставя Меркюри, Тейлър и Бари Мичъл да репетира. Една от въпросните репетиции се е запазила жива и до днес в спомените на Мичъл.

„Беше 18 септември — разказва той. — Тъкмо бях пристигнал в апартамента, когато Фреди, силно пребледнял, попита: «Ти чу ли? Джими Хендрикс е мъртъв». Господи, останах потресен. Та той беше нашият идол, всички бяхме сломени. Този ден Фреди и Роджър затвориха сергията в знак на уважение, а вечерта бяхме все още в шок,

затова на репетицията, за да му отдадем почит, свиряхме единствено негови песни“.

Смъртта на Хендрикс наистина разтърсва Меркюри. Американският китарист, певец и създател на песни е сред шепата творци, чието влияние оказва огромна роля при формирането на музикалния му вкус, който, както Кен Тести разкрива, трудно можел да бъде определен. „Колекцията му с албуми съдържаше десетина плочи, прибрани в едно чекмедже. Имаше «Кабаре» на Лайза Минели, «The Beatles» («White Album»)^[4] и «Sgt. Pepper»^[5], първия албум на «Лед Цепелин», защото харесваше мощното им звучене, «Tommy» на «Ху» и един на «Прити Тингс», наречен «SF Sorrow»^[6], който за Фреди беше първата рок опера“.

Самият Меркюри изтъква, че най-силно влияние са му оказали Минели и Хендрикс, странен коктейл, който вероятно обяснява размаха му в шоубизнеса и оформя значителна част от стила му на изпълнител. Често се твърди, че можеш да кажеш много за даден човек, съдейки по музикалната му колекция, но разнородните предпочитания на Меркюри са доста обърквачи. За „SF Sorrow“ обаче е прав — наистина е първата рок опера.

„Прити Тингс“ са се отклонили от първоначалните си ар енд би корени и са се насочили към модната лондонска психеделична сцена. Когато през декември 1968 г. излиза албумът „SF Sorrow“, критиката го приветства възторжено в продължение на няколко седмици, докато не излиза прехваленият албум „Tommy“ на „Ху“. Водещият китарист на бандата, Дик Тейлър, един от първите членове на „Ролинг Стоунс“, потвърждава: „Записахме албума си преди «Tommy» и дори има парче, което звучи съвсем като «Pinball Wizard». Фил (Мей)^[7] беше измислил история, по която всички написахме песни. Беше колкото сюрреалистично, толкова и поетично, същевременно доста сложно, ставаше дума за нечий живот и смърт. Честно казано, аз самият не разбирах, но определено предшествах «Tommy». Само че «Ху» първо пуснаха албума си в Щатите и това бе напълно достатъчно, за да се омаловажат качествата на «SF Sorrow» и «Tommy» да бъде провъзгласена за първата рок опера“.

Дик Тейлър и тогавашната му съпруга Мелиса са приятели с Меркюри и Мери Остин. „Мелиса работеше в «Биба», където Мери посрещаше клиентите и благодарение на тяхното приятелство се

запознах с Фреди — обяснява Дик Тейлър. — Срецахме се често, но нямах представа, че е мислел така за албума ми, въпреки това не съм изненадан. Той наистина беше много тих и скромен в личния си живот. Не говореше много пред хората. Покани ни на някои от представянията им, още когато бяха в началото, и аз останах силно впечатлен от енергията и амбицията, с които подхождаше към работата си. Когато по-късно го виждах с «Куийн» по телевизията, си казвах, «Леле боже, това е малко прекалено».

Все по-нарастващото влияние на Мери Остин, както и присъствието ѝ в живота на Меркюри, разсейва съмненията относно сексуалността му. «Въпреки че отношенията ни бяха единствено служебни, уточнява Бари Мичъл, често ходех до пазара, за да се видя с Фреди и Роджър и просто да се поразсея. Фреди непрекъснато жестикулираше, размахваше ръце и беше невероятно експанзивен, когато те поздравяваше. Не ме разбирайте погрешно, беше страшно забавен, всички бяхме свикнали с него, но цялата тази работа с женствените стойки — бях сигурен, че просто се преструва. Вече знаех какво е намислил за имиджа на бандата и затова си мислех, че тази показност е просто за пред хората. Не ми е минавало през ум, че е гей, защото не го беше показал по никакъв начин, освен това имаше хетеросексуална връзка с Мери.

Най-голямо впечатление правеше фактът, че са изключително близки приятели. Двата бяха много близки, дори по онова време. Фреди вярваше на Мери напълно. Доверяваше ѝ се за всичко».

За Кен Тести, вече истински мениджър на «Куийн», Мери Остин е абсолютна загадка. «Беше красива, тиха, грижовна и много мила, но човек трудно можеше да я опознае. Според мен по-късно, когато групата постигна звездна слава, Фреди започна да се държи по същия начин. Всъщност хората, близки на някоя звезда, употребяват тази близост, за да попречат на околните да се натрапват, създавайки по този начин висока, непробиваема защитна стена около въпросния човек, за да спрат външното влияние. Когато това се случва с Фреди, той, по всяка вероятност, е искал да стане точно така, макар да не съм съвсем сигурен».

До подобно недопускане на външни лица, за което говори Кен Тести обаче, остават години, а през 1970 г. Меркюри се радва, че може да разчита на Тести да осигури ангажименти на «Куийн» в Ливърпул и

района. «Всеки път, когато уреждах представяне на север, се опитвах да осигуря нещо и за следващата вечер, за да не бият напразно път», обяснява Тести. По онова време майката на Тести държи хотел «Маркет» в «Сейнт Хелън», където момчетата от «Куийн» отседат по време на тези пътувания.

«Стаите бяха само десет — продължава той, — но винаги, когато бандата идваше, мама им осигуряваше легла, стига да имаше възможност. Ако ли не, спяха на пода, при мен. Тя обаче винаги им правеше закуска. Фреди пък никога не забравяше да й донесат кутия бонбони за благодарност».

Един уикенд в края на октомври 1970 г. е паметен за Джеф Хигинс и Бари Мичъл. Както обикновено, имат представяне в «Сейнт Хелън», и Хигинс е там. Помни, че въпросната вечер Меркюри е позагрижен от обикновено за външния си вид. «Куийн» използваша кухнята на колежа като съблекалня и Фреди се натъпка в най-тесните кадифени панталони, които можех да си представя. Отзад на крачолите имаше шев, също като ръб на дамски чорапи, и той направо се побъркваше в опитите да ги изправи. Накрая помоли Кен да му донесе високо огледало, затова той отскочи до магазина и донесе. Фред започна да се гърчи и извива като червей, опитвайки се да изправи шевове, и категорично отказа да излезе на сцената, докато не ги изпъне, без да го е грижа, че бандата закъснява“.

Когато най-сетне откъсват Меркюри от огледалото, се оказва, че усилията му са били напразни. „Ливърпул не си падаше по лондонския прогресивен рок, какъвто те изпълняваха и онази вечер момчетата само се хабяха, като се опитваха да свирят такава музика“, признава Хигинс.

Предстои им да изпълнят същия репертоар и на следващата вечер, но вълнението от предстоящото излизане на сцената измества съмненията, породени от предишната вечер. „Фреди беше запален фен на «Бийтълс, затова, когато уредих да свирят в „Кавърн“^[8], той остана очарован», припомня си Кен Тести. Предзнаменованията не са никак добри. Усилвателят на Мичъл избира тъкмо тази вечер, за да издъхне, а когато той включва китарата си към оборудването на друга банда, тя просто избухва.

«Кавърн» обаче беше невероятно място — разказва Мичъл. — Може и да беше супер известен клуб, но си оставаше тясно, задушно

мазе, в което се натъпкваха толкова много хора, че ставаше като супа от топчета, а от изпаренията се образуваше конденз, който потичаше по тухлените стени. Но пък притежаваше някаква магия, някакво очарование“.

Същата вечер най-много липсва фронтмен, който да пее вярно. Хигинс издава, че докато е вокалист на „Рекидж“, на Меркюри често му се случва да пее фалшиво и Мичъл подчертава, че проблемът продължава и в „Куийн“. „Не говоря единствено за «Кавърн» и онази вечер. По това време нямах високо мнение за гласа на Фреди. Липсваше му дълбочина, казано по-точно, беше тънък, писклив.

Години по-късно стана невероятен и можеше да изпее и задържи всяка нота от гамата. Често съм се питал дали не е тръгнал тайно на уроци по пеене, въпреки че всички категорично отричаха да има подобно нещо“.

Тъй като не могат да разчитат на непостоянния глас на Меркюри, през следващите два месеца „Куийн“ поемат ограничен брой ангажименти и завършват годината разочаровани и огорчени. „На Нова година имахме представяне в стола на «Импириъл Колидж» — спомня си Бари Мичъл, — но ни спряха след половин час. Накараха ни да си съберем нещата, за да включат диско музика. Казаха, че сме били прекалено гръмки, измислиха и други извинения, но беше очевидно, че не са ни харесали. Фреди беше възмутен до дъното на душата си. Опита се да спори. «Свирим на живо, мой човек, а ти искаш да сложиш плоча?!» Беше побеснял“.

След този случай Бари Мичъл решава да изостави „Куийн“. „Имах чувството, че тъпчат на едно място, признава той, и то не само защото Фреди често се представяше слабо. Не ми харесваше и посоката, в която поемаше музиката. Макар Фреди да обичаше рок енд рол, често се ангажираше с музика, която на мен не ми допаднаше особено. Все настояваше да е нещо по-сложно и по-мелодично. Бандата свиреше хард рок, но Фреди определено имаше склонност към по-сладникави неща.

Освен това все повече изпълняваха собствени композиции, което никак не ми допаднаше. Първите два албума на «Куийн» бяха пълни с префърцунени парчета, въпреки че най-сетне напипаха своя стил и стъпиха здраво на хард рока“.

Мичъл участва в първите два ангажимента в самото начало на 1971 г., първият на 8 януари, когато е дебютът на „Куийн“ в „Марке“. За последно свири с бандата на следващата вечер, в технически колеж „Юъл“ в Съри, когато с „Дженесис“ подгръват за Кевин Еърс и „Хол Уърлд Банд“. От тази вечер Бари Мичъл помни най-добре настойчивите опити на Питър Гейбриъл да придума Роджър Тейлър да се присъедини към „Дженесис“. За разлика от Мичъл, Тейлър предпочита да остане с „Куийн“.

Мичъл издържа по-дълго от Гроус, а „Куийн“ сменят двама бас китаристи за десет месеца. Остават им шест седмици до следващото представяне и като се замислят за свободните музиканти, се възползват от услугите на друг, който временно да запълни празното място. На следващите две представяния вече съжаляват за решението си. Темпераментният басист се мята по сцената като луд, а екстравагантното държание на Меркюри не оставя място за втори като него. След ангажимента на 20 февруари в политехнически университет „Кингстън“, повече не го канят да свири с тях.

Тогава подгръват на „Йес“ и „Уишбоун Аш“. Водещият китарист на „Уишбоун“, Анди Пауъл, потвърждава, че музиката на „Куийн“ все още е прогресивен рок. „По онова време музиката им беше подобна на нашата, макар че при тях се долавяше по-ясно изразена тенденция към омекотяване, а скоро след това станаха страхотни“.

Тони Блакман, бивш студент от политехническият университет „Кингстън“, също си спомня тази вечер. „Две неща са се запечатели в паметта ми. Първото е, че макар «Куийн» — за повечето хора те бяха непознати по онова време — да подгръваха за «Йес» и «Уишбоун», в никакъв случай не падаха по-ниско от тях. Имиджът им беше превъзходен. Бяха облечени в черно, с тесни дрехи и нямаше никакво съмнение, че правят всичко по силите си, най-вече певецът, за да създадат впечатление за женственост. Това не се котираше по онова време, но на него изобщо не му пукаше“.

Самоувереността, която лъха от „Куийн“, докато са на сцената, се пропуква от разочарованието им, че нямат бас китарист. Полагат огромни усилия да слушат други банди с надеждата да открият подходящия човек, който да замести Бари Мичъл. Усилията им са възнаградени, когато Мей и Тейлър отиват на танци в колежа за подготовка на учители „Мария Асумпта“ в „Кенсингтън“, където учи

постоянната приятелка на Брайън Мей, Кристин Мълън. Тук им предстои да се запознаят с Джон Ричард Дийкън, студент, който свири на бас китара.

Джон Дийкън свири на китара от дете, поддал се е на бийтълс манията и през 1966 г. е създал първата си банда. Три години по-късно напуска училище и се записва в колежа „Челси“ в Лондон, за да учи електроника. Не забравя обичта си към музиката и ходи на различни концерти и представления, присъствал е на едно от ранните участия на „Куийн“. Изобщо не остава впечатлен. Четири месеца по-късно, когато разбира, че бандата си търси бас китарист, нещата са коренно различни. Съквартирантът му, Питър Стодард, познава Мей и Тейлър и го среща с тях, за да им предложи уменията му.

Нито Тейлър, нито Мей смеят да повярват на късмета си, когато няколко дни по-късно канят Дийкън на прослушване за „Куийн“ в „Импириъл Колидж“. Той ги впечатлява с две неща, освен с очевидния си музикален талант: познанията по електроника, които са безценни, след като вече знаят проблемите, които развалената апаратура им е създавала в миналото, и спокойствието. По темперамент много прилича на Брайън Мей, не е нервак като Фреди Меркюри и Роджър Тейлър и изглежда така, сякаш ще внесе равновесие в бандата. Джон Дийкън се присъединява към „Куийн“ в края на февруари 1971 г. Той е последният член на бандата.

Следват месеци на интензивни репетиции, така че в началото на лятото да могат да поемат нови ангажименти. През по-голямата част от това време Брайън Мей отсъства, тъй като отново е насочил времето и усилията си към дисертацията си на Канарските острови. Бандата обаче се разгръща. Добили са увереност, че най-сетне са на прав път. Меркюри се раздава ентусиазирано на тези репетиции. Решен е да се поучи от миналите си грешки и да поработи над гласа си. Няма търпение да започне с бандата, за която инстинктивно чувства, че е завършеният „Куийн“.

[1] Queen (англ.) — кралица, гей. — Б.пр. ↑

[2] Risque (фр.) — опасно, рисковано. — Б.пр. ↑

[3] Mercury (англ.) — Меркурий на английски се произнася Меркюри. — Б.пр. ↑

[4] Албум на „Бийтълс“ от 1967 г. — Б.пр. ↑

[5] Албум на „Бийтълс“ от 1968 г. — Б.пр. ↑

[6] Албумът е издаден през 1968 г. — Б.пр. ↑

[7] Фил Мей е сценичното име на вокалиста на „Прити Тингс“ Филип Артър Денис Уейди. — Б.пр. ↑

[8] На 09.02.1961 г., в «Кавърн Клъб» се състои първото представление на «Бийтълс». — Б.пр. ↑

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

СЛЯПА ВЯРА

Джон Дийкън свири с „Куийн“ за първи път в колежа в Съри на 2 юли 1971 г., а седмица по-късно излиза с тях пред публиката от „Импириъл Колидж“. В края на шейсетте „Смайл“ са известни като „бандата на «Импириъл Колидж»“; Брайън Мей е учил там, а Фреди Меркюри отдавна е част от студентската компания. Дийкън се чувства аутсайдер и не е сигурен как да реагира. Оказва се, че вечерта е специална, тъй като сред публиката е забелязан продуцентът Джон Антъни, с когото „Смайл“ са работили преди две години. Когато си тръгва, той хвали бандата и подхвърля небрежно, че скоро ще ги потърси.

Меркюри не таи кой знае каква надежда. Вече е бил свидетел на вълнението, което „Смайл“ преживяват, когато преди време Лу Рейзнър проявява интерес и много добре помни как са се развили нещата. С „Куийн“ Меркюри се опитва да открие нещо по-значително и истинско от най-обикновен намек или голо обещание. Разумно отношение, защото Джон Антъни не бърза да ги потърси. Вместо това насочват усилията си към оцеляване.

Роджър Тейлър се записва на курс по биология, за който може да спечели стипендия. През юли 1971 г. постъпва в политехническият университет в Северен Лондон, където ще изучава биология на растителните и животинските видове. Брайън Мей води консултации в „Импириъл“ срещу скромна сума, а Фреди Меркюри, в опит да си осигури средства, тъй като сергията на пазара не му носи почти нищо, продължава да търси поръчки в рекламните агенции, но почти никой не проявява интерес.

В тези начални дни музикалните им ангажименти са жизненоважни както за да изкарат пари, така и за да натрупат опит и да се запознаят с публиката. Четирите месеца репетиции, когато се опитват да интегрират Джон Дийкън в бандата означават, че макар половината година да е изтекла, те са участвали само в шест

представяния. Връзките на Роджър Тейлър в Корнуол ги спасяват отново, когато той успява да уреди турне в Югозападна Англия, като този път имат повече участия, отколкото през цялата 1970 г.

Началната дата на наситеното със събития турне е 17 юли в „Гардън“, Пензанс. Докато свирят в Уейбридж, Хейли и Сейнт Агнес, редовно имат скандали със собствениците на пъбове заради силата на звука, за която настояват. Момчетата от бандата вече знаят, че трябва да си искат парите предварително, за да не се окаже, че в края на вечерта са с празни ръце. Необичайният им сценичен имидж — най-вече склонността на Меркюри да се присламчи многозначително към Мей, докато той свири на китара — в съчетание с дългите им коси, предизвикват негативни реакции от страна на някои от местните жители, включително военнослужещите от близката военновъздушна база „Кълдроуз“. На няколко пъти им се налага да се измъкнат по най-бързия начин.

Редовно ги преследват пияници, които търсят с кого да се сбият, а тръпката да ги надхитрят, е повод за много майтапи по-късно. Нито един от бандата не споделя надеждите на Меркюри за бъдещето. За целта се налага да убедят важните клечки в музикалния бизнес, че си струва да подпишат с „Куийн“. Когато в края на август турнето завършва с представяне на фестивал в село Карнън Даунс край Труро, Меркюри няма търпение да се върне в Лондон. Мей все още има връзки в „Импириъл Колидж“ и планират ново частно представяне за началото на октомври, но този път пред специално подбрана публика от представители на лондонски музикални агенции. Досега са свирали главно в кметства, колежи и пъбове, дори в клубове на млади фермери. Целта им е да се вредят в големи концерти, а това означава, че трябва да ухажват доста хора.

Връщането на Меркюри в Лондон предизвиква желана промяна в личния му живот. Двамата с Мери Остин живеят заедно в тесен апартамент, близо до пазара в „Кенсингтън“, но от известно време обсъждат да се преместят другаде. Уморен от чергарския начин на живот през последните няколко години, изтърпял какви ли не неудобства, Меркюри е решил да се пренесе на по-централно място край пазара, доколкото, разбира се, му позволяват средствата. Предпочита да остане в „Кенсингтън“ и Кен Тести си спомня, че накрая успява да открие жилище, което му допада.

„След години Фреди притежаваше страхотни домове, но първото, което му хареса, беше на приземния етаж на Холанд Парк роуд №100. Беше по-просторно от което и да било друго досега, но онова, което за него беше абсолютен връх, беше звученето на адреса. Страшно се кефеше. За него беше важно, освен това знаеше какви са преимуществата да живееш на хубаво място.

Имаше просторен хол, който го очароваше, защото за пръв път всички членове на бандата можеха да седнат. И така, много дискусии за музикалното им бъдеще се провеждаха там“. Според Тести намеци за новия апартамент се улавят дори в песните на Меркюри. „В началото на «Killer Queen» се говори за жена, която държи бутилка шампанско «Моет е Шандон» в красив шкаф. Става въпрос за красивия шкаф, с който Фреди страшно се гордеше навремето“, разкрива той.

За бъдещия страстен ценител и познавач на красивото в живота, изящните мебели и произведения на изкуството са важни още от дните, когато съвсем не е богат. Даже по онова време той успява да достави удоволствие на сетивата си с дребни, почти незначителни глезотии, както твърди в спомените си Тести. „Един ден бяхме седнали да се храним заедно, когато Мери извади със страхопочитание няколко красиви чинии, които си бяха купили от «Баркърс». По онова време може и да изглеждаше сладникаво и сантиментално, но беше забележително как двамата се стараеха да превърнат апартамента си в уютен дом, който излъчва топлина“.

За връзката им навремето добавя: „Бяха много симпатични заедно, истинска двойка. Човек оставаше с чувството, че двамата много си подхождат. Когато след време Фреди се прослави в цял свят, на мен ми беше мъчно за Мери, но независимо от всичко тя го придружаваше на церемонии по връчването на награди и го предпазваше като щит от клюките, по времето, когато самият Фреди се опитваше да отрича плъзналите слухове“.

Меркюри отново насочва вниманието си към напредъка на бандата. До голямото им представяне остава месец, въпреки това той се старае да не им дава напразни надежди. Скорошно развитие на нещата обаче ще им донесе късмет. Приятел на Мей, Тери Идън, ще осигури първия значителен пробив на „Куийн“.

През есента на 1971 г. Тери Идън работи в новото звукозаписно студио „Ди Лейн Лий“ на „Енджиниърс Уей“ в Уембли. С Мей се познават от времето на „Смайл“ и през 1969 г. като инженер по поддръжката в студио „Пай“ до „Марбъл Арч“ в Лондон, той работи неофициално с бандата, прави фонографски записи на „Step on Me“ и „Polar Bear“. През следващите две години не поддържат връзка.

„По това време двамата с Джеф Колвър, също инженер, работехме в новия комплекс в Уембли — спомня си Идън. — Студиата бяха три и имахме проблем с изолацията между тях. Провеждахме опити, като стреляхме в едното студио, докато записвахме в другото, за да проверим дали шумът се чува. Тъкмо бяхме стигнали до извода, че ни трябва някоя рок банда, която да включи звука на максимум, когато най-неочаквано се появи Брайън и се похвали, че бил в нова банда, с нов певец и постоянен басист. Също както през шейсетте, когато искаше да направя запис на «Смайл», той помоли да запиша «Куийн». Устройваше ме, затова се споразумяхме. Те свиреха докато ние тествахме. Бяха истински демони!“

Меркюри е във възторг. Възможността е невероятна — не само че ще направят запис, като използват безплатно модерна техника, но ще преминат неофициално и прослушване в студио след непрекъснатите изпитания на живо. Това беше неофициална платформа за запознанство с големите в музикалния бизнес. В „Ди Лейн Лий“ ежедневно идват звукозаписни продуценти и инженери, за да огледат новото студио.

За тези записи отговаря продуцентът Луи Остин и макар да има доста спънки, накрая се оказва, че си е струвало да изслуша първите професионални демозаписи на композициите им „Liar“, „Jesus“, „Keep Yourself Alive“ и „The Night Comes Down“, първите две, създадени от Меркюри.

Най-яркият спомен на Тери Идън от тези записи е за Меркюри. „Дори по онова време Фреди ми се стори велик. Очевидно се възприемаше за лидер на бандата, въпреки това не се надуваше. Просто беше такъв тип човек, че за нула време успяваше да те порази. Знаеше отлично какво точно иска и по отношение на кариерата си и на музиката, и беше твърдо решен да го постигне. Накратко казано, беше свръхсамоуверен и за всеки ставаше ясно, че същата тази самоувереност се предава и на останалите от бандата. «Куийн»

притежаваха забележителна увереност, че ще успеят. Досега не се бях натъквал на подобно явление.

Те, разбира се, не бяха млади като другите банди, особено в сравнение с днешните, и това също си казваше думата“.

След като има свобода на действие в професионално звукозаписно студио, Меркюри е във вихъра си и никак не се трогва от изникналите в процеса на работа технически проблеми. „В новите студиа винаги се появяват проблеми и често ни се налагаше да започваме отначало, но това никак не притесняваше Фреди — разказва Идън. — Проявяваше забележително търпение към неприятностите. Заявяваше: «Нищо, ще го направим отново». Дори бих казал, че се радваше, защото така имаше шанс за ново изпълнение“.

Идън умишлено употребява думата „изпълнение“. „Това беше най-важното за Фреди. Атмосферата в студиото е студена, почти стерилна и хората гледат да приключат бързо. Няма публика, екипът се стареа да свърши час по-скоро, за да могат музикантите да чуят записа, така че това не е мястото за показност. Фреди обаче се раздаваше като пред огромна публика. Сякаш не беше в състояние да изпълни песен, ако не съчетае гласа си със сценичното поведение. Истински шоумен, дори при тези обстоятелства.

Имаха доста за доизкусуряване, но това не беше неочаквано, въпреки че истинският «Куийн» беше налице още преди Фреди да се присъедини към тях, с изпълненията на Брайън на китара и на Роджър на барабаните. Те до голяма степен оформяха звука, но няма съмнение, че Фреди беше черешката на тортата.

Много от бандите минаваха през «Ди Лейн Лий» и имаше големи имена, които трябваше да ми направят по-голямо впечатление, но не знам как да го изразя, в «Куийн» определено имаше нещо изключително. Те бяха споен екип още от самото начало. Бяха преживели какви ли не промени, бяха завършени и това веднага личеше“.

За съжаление вратата на Идън в бъдещето на „Куийн“ не се споделя от агентите, които присъстват на представянето им в „Импириъл Колидж“ на 6 октомври. Заредени с оптимизъм след записите в „Ди Лейн Лий“, момчетата от „Куийн“ свирят добре, но отново не получават желаните предложения. Кен Тести, който все още работи за тях, се сблъсква със същото негативно отношение, когато

разговаря с представителите на две различни агенции. „Познавах и двамата, работеха за отделни агенции и ги притисках безкрайно настойчиво да ангажират «Куийн». Говоря за Линдзи Браун и Пол Конрой, с които известно време деляхме апартамент. По принцип работеха за съответните си агенции, но няколко пъти, при възможност, ми бяха правили услуги, а това би означавало много за «Куийн». Той продължава: „Един ден занесох на Пол и Линдзи демозапис и ги накарах да го изслушат. След това те отидоха в спалнята и цели десет минути обсъждаха песните насаме. Когато се върнаха, попитах нетърпеливо: «Кажете какво мислите? Страхотни са, нали?» Не можех да си представя някой да е на друго мнение, но Пол отговори: «Последното, от което има нужда светът на музиката, е поредният „Лед Цепелин“. Върна ми касетата и добави: „Няма да стане. Съжалявам“.

Кен Тести не се отказва и освен работата им в „Ди Лейн Лий“ ги поощрява да запишат нови песни, които да му дадат, за да продължи да действа. „Бях невероятно разочарован, че не постигат бързо желания успех — обяснява той. — Приятел на Роджър имаше уредба с рийл касети и понеже заминаваше за известно време, разреши на Роджър да използват апартамента му, за да се запишат. Те веднага отидоха. По този начин обаче нямахме на какво да прослушваме записите, но започнахме да разнасяме тази касета в звукозаписните компании“. Според Тести по-голямата част от първия им албум е на въпросната касета, която очевидно по-късно е записана отново. Когато Кен Тести тръгва от врата на врата, Фреди Меркюри често го придружава.

Въпреки разочарованията Меркюри все още е твърдо решен да осъществи големия си пробив в света на рока и се посвещава на тази цел. До „Ди Лейн Лий“ се намира стадион „Уембли“. Макар времето, когато рок звездите ще започнат да изнасят концерти на спортни арени още да не е дошло, желанието му да пее пред тълпи фенове, които нямат нищо против да си платят, става все по-силно. Останалите от бандата са на същото мнение и то до такава степен, че Брайън Мей пътува до Тенерифе с все повече нежелание, а Роджър Тейлър се отказва от сергията на пазара. Фреди Меркюри започва сътрудничество с Алън Меър, чиято сергия е в края на техния ред. Кен Тести и Джеф Хигинс си припомнят, че това решение носи известни облаги.

„Освен ботуши — разказва Кен Тести, — Алън продаваше и панталони, много тесни, леко разкроени, страшно се носеха. Помня, че Фреди си докара страхотно намаление, защото и той работел на сергията“. Дните, в които е наблюдавал търговците в Бомбай, очевидно не са пропилены напразно.

Джеф Хигинс обаче разказва друго. „Първата сутрин на новата сергия Фред откри, че като дръпне лекичко платнището, може да наднича в дамската пробна на отсрещния магазин. По цял ден зяпаше как жените се събличат, пробват дрехи и никой не заподозря нищо“.

В края на 1971 г. най-големият успех е, че „Куийн“ все още ползва студио „Ди Лейн Лий“. Неколцина продуценти и инженери оглеждат условията за звукозаписи, но нищо не се получава. Убеден, че следващият влязъл може да е човекът, който ще ги забележи и изстреля към висините, за Меркюри постоянното им присъствие в студиото е ключът към бъдещия успех. Оказва се, че е имал право, защото в края на декември идват Джон Антъни и Рой Томас Бейкър, за да огледат какви условия предлага студиото.

Продуцентът Антъни им е обещал да ги потърси преди много месеци, а по онова време Бейкър е инженер във влиятелното студио „Трайдънт“. Разсеяни от изпълнението на „Куийн“, те са като омагьосани от Меркюри и след края на парчето остават на дълъг разговор с бандата. За огромно удоволствие на „Куийн“ се съгласяват да отнесат демозаписа на шефа си, Норман Шефийлд, съсобственик на „Трайдънт“ заедно с брат си Бари. Шефийлд обаче не е кой знае колко впечатлен и не проявява интерес. Това е огромно разочарование и както Брайън Мей си спомня: „Отново ни обгърна оглушителна тишина“.

Вечният оптимист Кен Тести започва да обикаля отделите в звукозаписната компания „Ей енд Ар“, макар че много пъти дори не го пускат да влезе. Тести признава: „Първоначално се опитвах да си запиша час по телефона, но просто не се получаваше и в повечето случаи ме разкарвах. Въпреки това не се отказвахме и накрая все някой се съгласяваше на среща“. Подробният дневник на Тести от този период показва с колко компании се е свързвал: „Полидор“, „Ем Си Ей“, „Дека“, „Си Би Ес“, „Айлънд“, „Ей енд Ем“ и други. „Беше неблагодарна работа — припомня си той. — Имам списък с имената на хората, които твърдяха, че «Куийн» не стават“. Не всички в

музикалната индустрия обаче са на същото мнение и в началото на новата година един лейбъл проявява интерес.

Тони Стратън-Смит, шеф на „Каризма Рекърдс“, прослушва демозаписа и го харесва. Почти веднага предлага договор на „Куийн“, но колкото и да е чудно, те му отказват. „Каризма“ искаше „Куийн“, потвърждава Кен Тести, но те бяха малко студио и не предлагаха кой знае колко пари. Това наклони везните. Бандата прецени, че има нужда от голям играч и макар да харесаха Тони, той не разполагаше с ресурси като големите лейбъли. Освен това най-големият клиент на Стратън-Смит е „Дженесис“ и „Куийн“ се страхуваха, че ще останат на второ място.

Все още бяха напълно уверени, дори когато отказаха на Тони, че ще полетят. Това беше най-ценното им качество. Чакаха желаните части от пъзела да си дойдат по местата и всичко бе въпрос на време».

На 10 март на «Куийн» им предстои едновременно подгряване в медицинската школа към «Кингс Колидж» в «Денмарк Хил», Южен Лондон, ангажимент, който, колкото и да е чудно, получават благодарение на Пол Конрой. «Никога няма да забравя онзи ден — обяснява Кен Тести. — Въпреки че Пол беше заявил, че няма доверие на „Куийн“, заедно с Линдзи не пропускаха да им подадат ръка винаги, когато могат. Пол ми помогна да уредя представянето в „Кингс Колидж“, а то, колкото и да е странно, разкри истинския блясък и качествата на „Куийн“ пред звукозаписните компании».

Докато планират изпълненията си, на страница, скъсана от скицник, Меркюри подготвя списък от единайсет песни, като последните две, «Jailhouse Rock» и «Wamalama» разкриват слабостта му към рокендрола. На обратната страна на листа е помолил Тести да му нарисова карта как да стигнат до мястото. Тъй като ненавижда градския транспорт, той се надява да убеди някой да го закара, вместо да харчи пари за такси, тъй като за представянето ще им платят само 25 долара, които четиримата ще си поделят.

Същата вечер идват представители на няколко звукозаписни компании и този път някои проявяват интерес. Според Тести обаче вечерта е помрачена от пристигането на Тони Стратън-Смит. «Въпреки че „Куийн“ му бяха отказали, Тони все още мислеше, че може да уреди нещо с тях. За съжаление се скарват». За разлика от предишните им

представяния, този път се носи одобрителен шепот, но въпреки това не получават конкретно предложение.

Първите шест песни от списъка на Меркюри за същата вечер ще влязат в дебютния албум на «Куийн» година по-късно. През повечето време Меркюри обмисля как да издадат албума. «Трайдънт» доста предпазливо показват, че проявяват интерес, и това дава стимул на групата, но преди да подпише договор, Норман Шефийлд иска да види изпълнение на бандата на живо. «Куийн» имат само един ангажимент в лондонската болница «Форест Хил» и Рой Томас Бейкър им е обещал да доведе един от братята Шефийлд. Накрая убеждава Бари Шефийлд и макар и четиримата от бандата да са на нокти — това е първият им истински шанс да пробият, — «Куийн» дават всичко от себе си.

Меркюри е работил много, за да подобри въздействието си върху публиката. Както отбелязва Тери Идън, и в студио без саунд борд той се стараяше да бъде на ниво. А когато тълпата беше на няколко метра от него, желанието да прикове вниманието ѝ и по възможност да я накара да го хареса, тласка Меркюри напред още от самото начало. Това желание е най-съществената част от неговите сценични изяви до края на живота му.

Същата вечер за първи път всичко върви като по часовник. Иронията е, че на скорошните изпълнения в «Импириъл Колидж» те са се уговорили с приятелите си да ги аплодират бурно, а нищо не се получава. Във «Форест Хил», където идват да ги подкрепят само най-близките им приятели, публиката не се състои от избрани съконспиратори — и тъкмо те са множеството, което изпада във възторг. Бари Шефийлд е толкова впечатлен, че предлага на «Куийн» договор с «Трайдънт Аудио Продакшънс».

Тъй като Брайън Мей и Роджър Тейлър помнят опита си с «Мъркюри Рекърдс», те са на мнение, че трябва да имат решаващ глас и Фреди Меркюри и Джон Дийкън се съгласяват, че решението е разумно. След като обсъждат положението, «Куийн» сядат с «Трайдънт» на масата за преговори, но предварително са уточнили помежду си условията, които искат във връзка с всяка клауза от договора. Настояват за три отделни договора — за звукозапис, права и мениджмънт. Вероятно в «Трайдънт» никога досега не са се сблъскали с подобни условия, предявени от неизвестна банда и доказателство за силното им желание да подпишат с «Куийн» е

съгласието да изготвят документите, които покриват всички изисквания на групата. Между предложението на «Трайдънт» да подпишат с «Куийн» и окончателното подписване минават седем месеца.

Междувременно «Трайдънт» започват работа с бандата, снабдяват ги с ново оборудване и инструменти — с изключение на китара за Брайън Мей, който отказва да се раздели със своята «Ред Спешъл». Въпреки че досегашната помощ на Кен Тести за кариерата им е била безценна, братята Шефийлд осигуряват на бандата мениджър, който да им посвети цялото си внимание. На американеца Джак Нелсън, който наскоро е съветвал «Трайдънт» как да създадат своя продуцентска компания, е поверена задачата да осигури на «Куийн» Светия граал в музикалната индустрия — звукозаписен договор с водещ лейбъл.

Нелсън подготвя пакет, който включва демозапис с двайсет и четири парчета на «Куийн», папка със снимки, мини биография и текстове на песните, с които започва да обикаля звукозаписните лейбъли. Бившият кийбордист на «Йес» Рик Уейкман открито заявява, че банда, която си търси договор, не е достатъчно добра, за да подпише с нея. «Ако сте достатъчно добри, ще се редят пред вратата ви». Истината е, че всички групи, от «Стоунс» до «Бийтълс» насетне, е трябвало да обикалят, за да си осигурят договор със звукозаписно студио.

Самоувереността е жизненоважна при преследването на успеха и хубавото е, че тя не липсва нито на «Куийн», нито на Джак Нелсън. За щастие Нелсън получава бърз отговор от «И Ем Ай», един от британските гиганти, които по онова време подготвят нов лейбъл с хеви рок насоченост. Появява се обаче проблем. «Трайдънт» инструктира Нелсън да представлява «Куийн» в пакет с Марк Аштън и Юджин Уолъс. «Трайдънт» са на принципа или всичко, или нищо.

Според Кен Тести Меркюри и останалите са знаели как стоят нещата. «Куийн» бяха наясно, че «Трайдънт» се опитва да ги продаде на «И Ем Ай» в комплект с други. „И Ем Ай“, за съжаление, не се съгласяват и с нежелание се оттеглят. „Трайдънт“ усеща силното разочарование на бандата и ги подтиква да продължат работа по първия си албум. Но и тук дебне разочарованието.

ПЕТА ГЛАВА

ЕФЕКТНАТА ЗАБЛУДА

Когато „Куийн“ отиват да записват в „Трайдънт“ като непозната банда се сблъскват с типичното за новаци отношение и затъват в т.нар. даун тайм. Имат право да използват студиото единствено по време, когато не са го поискали други музиканти. Затова им се налага да чакат известните да си тръгнат и чак тогава могат да влязат. Има дни, в които Меркюри пада духом, но добре разбира, че не е в положение да се оплаква.

Поне са на крачка по-близо до целта да запишат първия си албум и това е достатъчно, за да оправи настроението му. За Меркюри близостта до студио, без да има възможност да записва в него, е истинско мъчение. Той крачи напред-назад, пуши цигара от цигара, обмисля плана си за атака и това понякога го кара да запее спонтанно. Един ден го чува продуцентът Робин Кейбъл, който работи в съседно студио, и решава да се възползва от таланта му. Той се интересува от презапис на „I Can Hear Music“^[1], хит на „Бийч Бойс“ в топ тен от 1969 г., и кани Меркюри да изпълни вокалите. Когато на следващата година пускат песента, тя е първото соло изпълнение на Меркюри и след години ще се превърне в сингъл за колекционери.

„Соло“ не е точната дума, защото, щом влиза в студиото на „Кейбъл“, Меркюри настоява Мей и Тейлър също да помагат. Продуцентът експериментира с известната „Стена на звука“ на Фил Спектър; барабаните на Тейлър и ясният, тежък звук на тамбурина постоянно приковават вниманието, докато китарата на Мей почти не се забелязва заради стила на песента.

Кристалночистият глас на Меркюри е фокусната точка, която създава забележителен ефект. В средата на осемдесетте, когато се заема сериозно със соло кариерата си, ясно проличава предпочитанието му към балади. Обожава да имитира вече демодирания баладичен стил от петдесетте, както в кавъра на „The Great Pretender“. С „I Can Hear Music“ той обаче доказва, че обхватът

на гласа му позволява да изпълнява и музиката от шейсетте. За втората страна записва хита на Дъсти Спрингфийлд, „Going Back“, създаден от Гофин и Кинг. И двете парчета са различни от музиката, която той записва в момента с „Куийн“, но пък са чудесно разнообразие, компенсация за досадното чакане. Кейбъл не е решил какво да прави с плочата. Обещава, че ако все пак реши да я пусне, веднага ще съобщи на Меркюри.

През септември 1972 г. Джон Дийкън взема диплома за инженер по електроника, а Роджър Тейлър наскоро е завършил биология. Брайън Мей се е отказал от дисертацията си. Фреди Меркюри използва по предназначение дипломата си по изкуство като създава специално лого за „Куийн“, което, за разлика от първите, грубо нахвърляни предложения, притежава всички качества на кралски герб.

Независимо от опитите на „Трайдънт“ да лансира „Куийн“, договор все още не е подписан. Това състояние на нещата не носи никаква сигурност, въпреки това всеки един от бандата притиска „Трайдънт“ да започне да им плаща ежеседмична заплата. Накрая се споразумяват за 20 долара — по-малко, отколкото Меркюри се е надявал, но много по-добре от нищо.

На 1 ноември „Куийн“ най-сетне подписват с „Трайдънт Аудио Продакшънс“. Договорката е да записват за „Трайдънт“, а „Трайдънт“ на свой ред да им осигурява условия за запис и договор за разпространение с голям лейбъл. В този случай „Трайдънт“ поема значителен риск. Нито една друга независима продуцентска компания досега не е поемала пълна отговорност за рок банда.

Трайдънт урежда ангажимент на „Куийн“ в клуб „Фезънтри“ в Челси. Пет дена по-късно канят обичайните представители на звукозаписни студиа, които водят натоварен живот и на всички е добре известно, че дори да обещаят, вероятността да дойдат, е минимална. „Куийн“ са ветерани в подобни представяния пред познати лица и са наясно, че досега нищо не е излязло. Този път обаче имат чувството, че ще бъде различно, затова репетират усърдно, но в клуба възниква технически проблем с усилвателя. Джон Дийкън спасява положението с опита си в електрониката, но обезверени от неблагоприятното начало, „Куийн“ цяла вечер се чувстват неспокойни и объркани.

Седмици наред след това те продължават да записват първия си албум в студиото. Амбицията им в този период силно впечатлява Дейв

Томас от „Трайдънт“. Също като Тери Идън, когато преди време се запознава с Меркюри в „Ди Лейн Лий“, Томас по-късно си спомня: „Когато бандата влезеше някъде, веднага ставаше ясно, че са изключителни и неповторими. Бяха просто група студентчета, но от тях лъхаше невероятна, харизматична енергия, особено от Фреди. Той наистина приковаваше вниманието, будеше възхищение“.

Съвсем не буди възхищение завършеният им в края на ноември албум. Вероятно част от вината за грешките се дължи на накъсаните записи, но бандата не остава никак доволна от завършените миксове. Освен това става ясно, че едно от парчетата е добавено на грешния бекинг трак. Заедно с Рой Томас Бейкър те изискват допълнително време, за да оправят гафа и започват да настояват да им бъде даден по-голям контрол над звуковото оформление.

През януари 1973 г., когато албумът най-сетне е готов, Джек Нелсън е притиснат да сключи договор за „Куийн“ със звукозаписна компания. Той вече работи с Рони Бек, изпълнителен директор на „Фелдман Мюзик Къмпани“, който изиграва ключова роля, като запознава бандата с Рой Федърстоун, един от директорите на „И Ем Ай“.

Докато е присъствал на ежегоден музикален фестивал в Южна Франция, на Федърстоун му е омръзнало от безкрайните демозаписи на устремени към върха банди. Когато Бек му дава касетата на „Куийн“, той я пуска с надежда, макар да не вярва, че ще излезе нещо, но остава приятно изненадан и силно впечатлен. Бек блъфира като казва на Федърстоун, че още няколко лейбъла ухахват „Куийн“, което е повече от достатъчно за Федърстоун и той незабавно пуска телекс на „Трайдънт“, за да заяви интереса на „И Ем Ай“.

Този път боговете се усмихват на „Куийн“, защото 5 февруари е датата, на която се състои първият им запис за „Звукът на седемдесетте“ по Радио Едно. Записът е осъществен в студиото на Би Би Си в Мейда Вейл с продуцента Бърни Андрюс и е излъчен десет дена по-късно, а слушателите откликват така възторжено, че от „И Ем Ай“ са готови да обсъдят условията на договора.

Има опасност „Трайдънт“ да съсипят всичко, когато настояват пред лейбъла да приемат „Куийн“ като част от пакет. Звукозаписната компания се интересува единствено от „Куийн“. Истинска безизходица. Меркюри се гордее с договора, който са успели да си

извоюват от „Трайдънт“, даващ им известен контрол над бъдещето. Скоро обаче става ясно, че зависят от благоволенията на други. Безпокойството е толкова силно, че смазва обичайните надувки и суетата на Меркюри. „Спомням си как двамата с Фреди пътувахме с автобуса до офисите на «Трайдънт»“, казва Брайън Мей. Вероятно Меркюри е бил готов да изтърпи какво ли не в желанието си да впечатли братята Шефийлд и да ги убеди, че това е големият им шанс. Необходими са седмици на обмисляне и обсъждане, докато най-сетне, през март 1973 г., „Куийн“ официално подписват с „И Ем Ай“.

След като вече имат договор за Великобритания и Европа като цяло, вниманието се насочва към американския пазар. „И Ем Ай“ уреждат първия за годината концерт на „Куийн“ в клуб „Марке“ в Лондон. Ще се състои на 9 април и целта му е да впечатли изпълнителния директор на влиятелния американски лейбъл „Електра Рекърдс“. Джак Холцман остава за кратко в Лондон *en route*^[2] за Ню Йорк. След като става ясно, че проявява известен интерес към „Куийн“, „И Ем Ай“ му обещава изпълнение на живо, което да стимулира решението му. Безупречното представяне същата вечер е предостатъчно за Холцман, който си заминава доволен, а договорот на „Куийн“ е осигурен.

В началото на седемдесетте британската музикална сцена е истински калейдоскоп от разнородни стилове. Прогресивният рок и психеделията от края на шейсетте са отстъпили на фолк рока и тийнейджърските любимци; хард рокът мутира в хеви метъл. Към 1973 г. обаче глем или бърбългъм, рокът набира скорост с образи като Дейвид Есекс, „Уизард“ и „Слейд“, които се изкачват начело на класациите.

За да се възползва от тази насоченост, Робин Кейбъл решава да пусне „I Can Hear Music“. Интересът на „И Ем Ай“ е насочен към предстоящия дебютен албум на „Куийн“ и се притесняват от сладникавото звучене на кавърите. Въпреки че „И Ем Ай“ са убедени в решението си да пуснат синглите, те не искат да има каквато и да било връзка между двете творби. Затова „И Ем Ай“ забранява синглите да бъдат пуснати с името Фреди Меркюри и настояват той да използва псевдоним. По това време всепризнатият крал на глем рока е Гари Глитър, прочул се с безумните си сценични костюми. Въпреки че изпълнението на Меркюри на песента на „Бийч Бойс“ съвсем не звучи като Глитър^[3], е решено плочата да бъде пусната под шеговитото име

Лари Люрекс^[4]. Никой не пита за мнението на Меркюри и той няма абсолютно никакъв контрол над пускането и разпространението на записа. Получава единствено незначителна сума, а Робин Кейбъл и „Трайдънт“ притежават записа. Също така те са тези, които решават да изтеглят плочата. По това време обаче този факт не занимава Меркюри, тъй като той се е посветил изцяло на албума на „Куийн“.

Шегата обаче има обратен ефект. Макар сега да е опозорен, по онова време Гари Глитър е изключително популярен в света на музиката и разстроени от подигравката, измислена от никому неизвестна банда, феновете му отказват да купуват сингъла, а диджеите — да го пускат. Така се стига до провал. Макар някои от почитателите на Глитър да са обидени, звездата не се чувства засегнат. „Според мен, беше страхотно! Нека бъдем честни, най-голямата чест за един изпълнител е да накара хората да го копират. Това е много ласкателно и безкрайно забавно. А и какво значение има? След Елвис Пресли всичко е една пародия, нали така? Мисля, че «Куийн» са единствената банда, която поднася такова разнообразие“.

Меркюри няма търпение да изпробва това разнообразие върху публиката и организира да бъдат направени снимки за корицата на албума. По това време апартаментът му е най-подходящото място за снимките, затова приятелят им фотограф, Дъг Пудифут, отива там. Те имат много идеи, но накрая се спират на викториански облик с червеникавокафяви отсенки на овалния фон. За задната корица подбират стари снимки, които да подредят като колаж. Задачата се оказва трудна, защото Меркюри отхвърля всички, на които не се харесва. Някои биха нарекли това най-обикновена суета; но зад това стои неговият изключителен професионализъм, който по-късно други с много обич си спомнят. Накрая предават идеите си на „И Ем Ай“ за одобрение.

За дебютния сингъл на „Куийн“ „И Ем Ай“ избира две песни на Брайън Мей: „Keep Yourself Alive“, а от другата страна е „Son and Daughter“. Във Великобритания плочата излиза на 6 юли 1973 г. и предизвиква противоречиви отзиви в пресата. За банда, която тръпне в очакване на благоприятен отклик, най-силният удар е, че са пренебрегнати от радиото. То е живата кръв на всяка плоча, а техните песни не ги излъчват. Сингълът е изпратен до всички местни и регионални радиостанции, но единствено Радио Люксембург го

включва в плейлистата си. Главният виновник е Радио Едно на Би Би Си. Все още не са се появили лицензирани частни радиостанции и радио корпорацията е монополист на излъчваното по радиовълните. Фактът обаче, че отхвърлят „Keep Yourself Alive“ пет пъти, не е достатъчен, за да задуши песента в зародиш.

Дебютният им албум излиза на 13 юли. След като вече знаят как е потънал сингълът, си дават сметка, че е жизненоважно да бъдат промотирани в цялата страна. „И Ем Ай“ пуска обичайните бели етикети — издание на албума в бял, хартиен калъф, на който не е записано нито името на бандата, нито на лейбъла — част от актуалното промотиране на албума. Една от най-популярните рок програми по британската телевизия по онова време е „Проверката на портиерите“^[5] по Би Би Си и „И Ем Ай“ им изпраща албума, за съжаление непридружен от обяснителен пиар материал. Ако не бил привлякъл вниманието на програмния продуцент Майкъл Апълтън, албумът щял да потъне в забвение.

„Получавахме огромен брой бели“, спомня си Майкъл Апълтън. „Днес са изключително ценни, а и бяха с изключително качество. Един ден получих бял запис без какъвто и да било материал към него, дори нямах представа откъде е. Прослушах го и толкова много ми хареса, че двамата с Боб Харис решихме да го пуснем във вечерното шоу. В онези дни пускахме музиката с наш визуален материал. Избрахме «Keep Yourself Alive» в комбинация с филм за политическата кампания на президента Рузвелт.

В ефир съобщихме, че парчето е страхотно, от невероятен албум, но нямаме никаква представа кой го изпраща и още същата вечер по време на предаването, струва ми се, вбесен представител на «И Ем Ай» се свърза с нас и ни каза, че това е техният бял етикет от дебютния албум на банда, наречена «Куийн».

Водещият шоуто Боб Харис ясно помни първия път, когато чул музиката на «Куийн». «Влюбих се — признава той. — За мен „Keep Yourself Alive“ беше забележително парче. Лично аз бях изключително впечатлен от тях». Сътрудничеството на бандата с «Проверката на портиерите», и най-вече с Харис, е невероятно продуктивно и продължава няколко важни години, в които им осигурява безценна популярност.

«Проверката на портиерите» първо обръща внимание на звука, докато визуалното представяне отстъпва на заден план — обяснява Майкъл Апълтън, — което беше особено важно за нас в онези дни. Според мен «Куийн» оценяваха този подход и в замяна работеха като изключителни професионалисти“.

В кариерата на „Куийн“, въпреки че след време силите се изравняват, Меркюри пише най-голямата част от песните на бандата. Половината от първите четири албума са негови творби, а от седемнайсет парчета в албума „Greatest Hits“ на „Куийн“, десет са създадени от Меркюри. В първия албум са включени пет негови песни, написани поне преди година. Две са преработени сингли, които са значително по-успешни от „Keep Yourself Alive“.

Ентузиазмът на екипа на „Проверката на портиерите“ повдига значително духа на бандата, но за съжаление слушателската аудитория не е на същото мнение и първоначалните продажби носят огромно разочарование. „Трайдънт“ обаче запазват спокойствие и ги ангажират за студио „Шепъртън“, Мидълсекс, за първия им промоционален филм, който се надяват, че ще бъде разпространен в цял свят. Освен това си осигуряват пиар услугите на Тони Брейнсби, един от най-забележителните публицисти. Брейнсби, сред чиито клиенти са били Пол Маккартни, Стив Харли и Крис Де Бърг, е работил с доста от хората на изкуството на „И Ем Ай“. Запознава се с „Куийн“ в средата на 1973 г. и остава най-силно впечатлен от Меркюри.

„Първото ми впечатление от Фреди беше, че притежава желязна воля, че е общителен, невероятно амбициозен, очарователен и наистина забележителен — заявява Брейнсби. — Освен това беше най-безумният обратен, когато бях виждал! Беше облечен в плътно прилепнали панталони от червено кадифе, с черен лак на ноктите и дълга коса, а за зъбите да не говорим. Господи, колко докачлив ставаше, когато някой споменеше зъбите му! Не позволяваше да го снимат усмихнат и автоматично покриваше устата си с ръка, когато избухнеше в смях“.

Според Брейнсби, освен неподправената амбиция на Меркюри, цялата банда притежава необичайно качество. „От всички групи, които бях поемал, само две са ми направили впечатление от първия миг. Едната беше «Тин Лизи», а другата — «Куийн». Много добре знаеха какво искат, а желанието им беше да се изкачат до върха — въпросът

опираше до намирането на начин. Според моя опит това не е нормално, но пък е огромно преимущество за един пиар консултант, когато дадена група вярва в себе си чак до такава степен. Тъкмо това отношение щеше да ги направи звезди“.

Един от концертите на живо на „Куийн“ в Лондонския политехнически университет потвърждава професионалните му инстинкти за бандата и тогава започва плодотворното им сътрудничество. Въпреки че Меркюри се откроява от останалите, той не настоява за специално отношение. „Фреди никога не се държеше арогантно като звездата на «Куийн» — заявява Брейнсби. — Винаги ставаше въпрос за групата и още от началото всички бяхме наясно, че най-важното е да се отнасяме по един и същ начин към всички. С китарата на Брайън и фалцета на Роджър, всеки допринасяше за звученето на «Куийн»“.

Има обаче един аспект, който важи най-вече за Меркюри. „Когато се запознах с Фреди, у него се таеше много агресия и силен гняв. Беше убеден, че ще стане звезда, а все още се намираше в началото на пътя. За Фреди звездната слава бе негово право и оставаше силно разочарован, че на хората им отнема толкова дълго време, за да го разберат. Не му беше приятно много хора да не забелязват това, но изпитваше неутолима нужда да бъде признат и според мен той беше причината за много неразбирателства в бандата“.

Задачата на Брейнсби да им осигури колкото е възможно повече популярност е улеснена от историята на направената у дома китара на Брайън Мей. „Сякаш сам Господ ми изпрати материал-въведение за всички музикални списания, защото китарата се превърна във важна тема за обсъждане, която привлече вниманието“, припомня си той.

Вече започват да ги забелязват и по други причини. Когато започват работа над втория си албум, застоят е останал в миналото. И тогава, на 4 септември, „Електра Рекърдс“ пуска „Куийн“ на американския пазар. Албумът привлича вниманието на предостатъчно радиостанции, за да влезе в топ 100 на „Билборд“, изключително постижение за нова британска банда. За съжаление сингълът „Keep Yourself Alive“ не привлича желан интерес.

За Джак Нелсън е ясно, че „Куийн“ трябва да тръгнат на турне. Все още им е рано да влязат в заглавията на първа страница, но да си осигурят фенове е жизненоважно. Нелсън познава Боб Хършман,

мениджър на бандата „Мот дъ Хупъл“, и с негова помощ урежда „Куийн“ да подгръват в предстоящото им турне в Англия. Отначало уговорката не е категорична, тъй като не е никак лесно да се намерят подходящи бекинг музиканти за титулярите. Известните банди не си позволяват да рискуват да бъдат изместени от други, които може да се окажат наистина добри, от друга страна, не е желателно да попаднат и на скучни, неумели музиканти, които ще изнервят публиката. Хършман не е чувал как свирят „Куийн“ и се колебае. Дарение от 3000 долара за озвучителната техника и осветлението накланя везните и той решава да допусне „Куийн“.

„Куийн“ не са свирили на живо от няколко седмици, затова Нелсън организира шест представяния, които ще бъдат като репетиции. Започват на хиподрума „Голдърс Грийн“ на 13 септември, следват ангажименти в чужбина, в Германия и Люксембург, преди да се върнат за три представяния в Лондон. Последните две са в началото на ноември, за пореден път в „Импириъл Колидж“. Бивши студенти си спомнят, че онази вечер „Куийн“ са били най-шумната банда на планетата, а журналистката Розмари Хърайд пише блестящ отзив за тях.

Турнето на „Мот дъ Хупъл“ с двайсет и три концерта от Единбург до Борнмът започва на 12 ноември в кметството на Лийдс. „Куийн“ за пръв път вкусват от живота по време на турне, всяка вечер свирят в различен град и накрая са заредени с енергия и желание да продължат напред. Адреналинът на Меркюри продължава да блика дори след края на първия концерт. Вместо да се наспи преди отпътуването за Блекбърн на следващия ден, той излиза, за да опита нощния живот. Питър Стрингфелоу, собственик на известен днес нощен клуб, си спомня:

„Запознах се с Фреди, когато дойде в моя клуб «Синдърела Рокърфела» в Лийдс. Стори ми се готин тип, очевидно все още не беше станал мегазвезда, но вече си имаше антураж. Седна на моята маса, посмяхме се, пийнахме по някоя и друга чаша. Имах фотоапарат «Полароид» и го помолих да го снимам. Както вече казах, Фреди не беше звезда, но каква стойка беше! Помислих си: «Този наистина е различен!»

Изщраках две ленти и едва тогава Фреди реши, че една снимка ми е достатъчна и настоя да унищожа останалите. Суетата му беше

безмерна, но как само разглеждаше всяка снимка, а след това я захвърляше, докато най-сетне не излезе както искаше. Като се замисля сега, това беше истински урок по професионализъм. Като изключим това, той прекара доста добре.

По това време нямах абсолютно никаква представа, че Фреди е гей. Абсолютно нищо в поведението му не намекваше за подобно нещо. Затова пък мога да кажа, че за първи и последен път преживях една наистина приятна вечер с него. След време около Фреди беше пълно с народ“.

В онези години единствената тълпа, която Меркюри вижда, е съставена от феновете на „Мот дъ Хупъл“. Той обаче трупа самоувереност с всеки концерт. В „Куийн“ няма излишни, а след като Роджър Тейлър е плътно зад барабаните, Джон Дийкън и Брайън Мей са по-сдържани, тежката задача да нажежи залата се пада на Фреди Меркюри. По-късно в живота той превръща това в истинско изкуство, но дори в онези ранните дни „Куийн“ успяват да приковат погледите. Тони Брейнсби потвърждава: „Занимавах се и с «Хупъл» — и двете банди се срещнаха за първи път в офиса ми, когато стана ясно, че заминават заедно на турне. То пък беше невероятно преживяване. Човек излизаше от залата буквално без дъх“.

Друг, който помни Меркюри от онова време е бившият музикант от „Айбекс“, приятел на Фреди, Майк Бърсин. „Куийн“ имат концерт на стадиона в Ливърпул и Бърсин отива да го види „заради едно време“. „Отидох зад кулисите — разказва той — и открих Фреди да крачи напред-назад и да си мърмори. «Какво да кажа? Кажи ми какво да им кажа!» Не бях сигурен какво точно става, но тогава някой му подаде брой на «Ливърпул Еко» и той го разгърна, без да спира да крачи. Спря, без да каже и дума, приведе се над една статия, после затвори вестника. «Добре. Ясно».

Излязох да гледам отпред, Фреди пристъпи към микрофона и започна: «Добър вечер, Ливърпул», а след това добави: «Браво, Кевин, добро попадение!» — което се отнасяше за Кевин Кийгън, който беше отбелязал победния гол за ливърпулския футболен отбор. Отначало всички го наблюдаваха подозрително заради дрехите, но след тези думи стадионът буквално се взриви и всички бяха на негова страна. Това бе напълно в стила на Фреди. Обръщаше специално внимание на подробностите и тъкмо това го отличаваше от останалите“. Турнето

приключва на 14 декември с два концерта в лондонския „Одиън“ в Хамърсмит. Възторжени от преживяното, предоволни, че са установили хармония и разбирателство с „Хупъл“, изпълненията на „Куийн“ са дотолкова изключителни, че публиката иска още. Шестседмичното турне е невероятен успех, но за съжаление не е отразено в музикалната преса. Медиите или критикуват бандата, или, още по-лошо, не им обръщат никакво внимание. Тони Брейнсби е напълно откровен. „Обвиняваха «Куийн», че са натрапена банда, но истината беше, че не им беше никак приятно, защото мениджърите им влагаха в тях големи пари, а аз успях да ги представя на широката публика. Напълно пренебрегнах факта, че «Куийн» имаха много почитатели още преди първия издаден сингъл. Когато една банда получава отзиви от фенове на толкова ранен етап, повече от очевидно е, че са нещо специално. А пък Фреди беше лесна мишена за всеки журналист, който искаше да се изтъкне и да си създаде име“.

Меркюри може и да прави какви ли не лудории, които напълно излизат от контрол, когато го погнат журналистите, но Брейнсби твърди, че по време на съвместната им работа звездата нито веднъж не е признал, че е гей. „Никога не казваше: «Аз съм гей». В онези дни се стараеше да спомене пред хората, че си има приятелка, Мери. Любовта им продължи цял живот, което беше огромна изненада при създадите се обстоятелства. Сигурно е било много трудно, когато по-късно престана да крие, че е гей. Искам да кажа, че той открай време провокираше както с облеклото, така и с поведението си, да не говорим, че у него имаше нещо съмнително. Само че това не означаваше, че е гей, а единственото, което е споменавал беше, че е бисексуален. Двамата с Мери имаха необикновено крепка връзка и бих казал, че продължителността ѝ разкрива, че той беше много позадълбочен, отколкото предполагаха околните. По-късно се прехвърляше от една гей връзка на друга, но Мери беше неговата скала чак до края“.

Меркюри изолира критиците и насочва вниманието си към записите за Радио Едно, за които Боб Харис е ангажирал „Куийн“. „Фреди наистина беше специален. Винаги влагаше сто процента от себе си. Ще ви дам пример. Един понеделник, рано сутринта — вероятно след най-трудните им моменти досега, когато щеше да им бъде простено, ако не полагаха достатъчно усилия, — наблюдавах от

контролната зала. Фреди беше осветен от прожектор. Той толкова се стараеше, че вените по слепоочията и врата му се бяха издули. Питам се колко ли още може да вложи?“

На въпроса защо отзивите за „Куийн“ от музикалната преса са толкова неблагоприятни, Харис обяснява. „Вероятно се дължеше на неспособността им да причислят «Куийн» към някоя категория и изкарваха собствената си некадърност върху бандата. Когато «Куийн» станаха велики, продължаваха да ги нападат, старата песен на нов глас. Британската преса обожава да създава, а след това да завре в калта. Те нито могат, нито имат желание да признаят постиженията и да спрат дотук. Понякога обаче на човек му се струва, че се чувстват длъжни да понижат хората. Това, разбира се, поне отчасти се дължи на страха да не бъдат обвинени в подлизурство, ако непрекъснато се възхищават от нечия работа“.

След концертите с „Хупъл“ „Куийн“ имат още четири представяния до края на годината, а последното им излизане на сцена за 1973 г. е на 28 декември в клуб „Топ Ранк“ в Ливърпул, където подгриват на рок бандата „10с“. Това е последното участие, което Кен Тести урежда за „Куийн“. „По това време работех в един магазин в Уиднес — припомня си той. — Брайън ми позвъни и ме попита дали искам да им стана личен мениджър. Аз, разбира се, бях във възторг от предложението и попитах за какви пари става въпрос. Не ми беше приятно да питам и нямаше да ми пука, ако няхах ипотека. Всеки от «Куийн» получаваше по 30 долара на седмица, на мен предложиха 25, което ми се стори добре, но се налагаше да откажа.

Животът ми досега вървеше в една посока, ала трябваше да направя обратен завой и да откажа. С тази сума нямаше как да покривам вноските по ипотеката, освен това беше необходимо да се грижа за мама и сестра си. Човек не може да живее с онова, което е било възможно да се случи, но аз до ден-дневен съжалявам за отказа си“. Връзката на „Куийн“ с човека, направил толкова много за тях, е прекъсната в клуб „Топ Ранк“, когато виждат името си на афиша заедно с местна банда, „Грейт Дей“, промотирани от Кен Тести.

За Меркюри, въпреки че имат издадени сингъл и албум във Великобритания и Щатите, това е само началото. Той все още е твърде далече от светлината на прожекторите, за която мечтае. Представянето в Ливърпул е краят на най-успешната им година досега, а след успеха

на турнето в Англия, „Мот дъ Хупъл“ ги канят като подгрываща група и на турнето си в Америка. Музикалната преса с неприкрито удоволствие ги нарича „Най-великите неизвестни на Великобритания“. Ако Меркюри успее да постигне своето, много скоро ще им докаже, че грешат.

[1] Песен на „Ронетс“ от 1966 г. с по-късен кавър на „Бийч Бойс“.
— Б.пр. ↑

[2] En route (фр.) — на път. — Б.пр. ↑

[3] Glitter (англ.) — блясък. — Б.пр. ↑

[4] Изкуствена прежда с блестящи нишки, които придават металически блясък. — Б.пр. ↑

[5] Преди години, щом излезел албум, го пускали на портиерите в студиото и ако от едно слушане започвали да подсвиркват някоя песен, значи е издържал проверката. — Б.пр. ↑

ШЕСТА ГЛАВА

НЕПОВТОРИМ

През 1974 г. устремът на „Куийн“ към върха превключва на висока скорост. Бандата участва в двойно повече представления, отколкото за изминалите дванайсет месеца, а през есента със сингъла „Killer Queen“ достигат второ място в британските класации. Пътят към върха се оказва истинско минно поле. През януари бандата е ангажирана за музикалния фестивал „Сейнтсбъри“ в Мелбърн, но за съжаление Брайън Мей се разболява. След ваксините за пътуването до Австралия ръката му се подува и той получава гангрена, предизвикана от мръсна игла. Репетициите за първото им голямо турне в чужбина се провалят, но това съвсем не е единственият проблем.

Още от времето, когато пее с „Айбекс“, Меркюри проявява огромен интерес към драматичното сценично осветление. Интерес, който споделят и останалите трима от бандата. След като вече разполагат с повече средства, могат да постигнат желания ефект. Доволни от новата, създадена специално за тях осветителна техника, те я транспортират заедно с останалата част от апаратурата си до Мелбърн. Тъй като всичко е много сложно, водят и собствен екип, който да се занимава с техниката, което, за съжаление, никак не се харесва на местните техници. Още с пристигането „Куийн“ усещат общото недоволство, че никому неизвестна британска банда е била предпочетена пред австралийските групи, а възмущението нараства значително, след като се разбира, че водят свои техници по осветлението.

Освен че Меркюри е силно притеснен дали ръката на Мей няма да е твърде слаба, за да издържи цял концерт, певецът получава възпаление на ухото. Антибиотиците, които му предписват, са толкова силни, че той става все по-замаян с всеки изминал час. Докато чакат да се стъмни, за да бъде най-въздействащо светлинното шоу, той открива, че няма сили да се настрои за шоуто. Откъм публиката се разнасят немощни ръкопляскания и докато „Куийн“ се подготвят да излязат,

водещият никак не помага и представя групата като „високомерни инглизи“. Още в началото на първото си изпълнение Меркюри е напълно дезориентиран, защото разбира, че заради инфекцията не чува гласа си. В момента, в който си казва, че шоуто ще претърпи небивал неуспех, окачването на прожекторните тела поддава, а тъкмо е притъмняло достатъчно, за да се види най-добре ефектът от осветителния дизайн. Предполага се, че е извършен саботаж.

Меркюри не се предава под напора на напрежението и дава всичко от себе си. Брайън Мей не отстъпва пред болката в ръката, а Джон Дийкън и Роджър Тейлър се съсредоточават над музиката. В края на шоуто усилията им са възнаградени, враждебността на насъбралото се множество се изпарява напълно и те викат бандата на бис. „Куийн“ излизат повторно с огромна радост, но за съжаление водещият също излиза и манипулира публиката — вместо „Куийн“ да повика на сцената някоя от родните австралийски банди.

Групата е побесняла заради униженията, а изпитанията продължават и на следващия ден, когато се намесва пресата и ги разгромява на пух и прах. Възпалението на ухото на Меркюри се е влошило и той вдига температура. Тъкмо поради тази причина, без дори да се притесняват за поразената от гангрена ръка на Мей, „Куийн“ отказват участие втората вечер. Организаторът и спонсор на събитието изпада в ярост, въпреки това те се качват на първия полет за Лондон и се прибират.

Пътуването се оказва прескъпо. Не само че са платили сами връщането си от Австралия, ами турнето се е превърнало в истинска съсипия, във фиаско. Тъй като се случва в самото начало на кариерата им, това вероятно ги е сломило. Брайън Мей обаче упорито отказва подобно твърдение и настоява, че нито един от тях не е бил на мнение, че събитието ще ги съсипе. Очевидно е, че са можели да минат и без критиката на австралийската преса, която в отношението си към тях върви по стъпките на британските медии.

Докато музикалните журналисти се надпреварват кой да ги очерни, музикалните списания публикуват ежегодно проучване на общественото мнение, което показва популярността на „Куийн“ сред хората. През февруари например читателите на изданието „Ню Мюзик Експрес“^[1] подреждат „Куийн“ на второ място след Лио Сейър като най-обещаващи нови гласове.

През февруари в Щатите излиза сингълът „Liar“, написан от Меркюри, който потъва безследно. Без каквото и да е притеснение обаче, той очаква нетърпеливо следващия сингъл, който „И Ем Ай“ ще пуснат, отново негова творба, планирана да излезе няколко седмици по-късно. Въпреки че засега „Куийн“ не носят желаните приходи на лейбъла, те си осигуряват съюзник в лицето на Рони Фаулър, шеф промоции в „И Ем Ай“. Силно впечатлен от звученето на бандата, още с първото прослушване на белия етикет, Фаулър рекламира „Куийн“, където и да отиде.

Амбицията на всяка нова група е да се появи в престижното шоу „Топ ъв дъ Попс“, излъчвано по Би Би Си всеки четвъртък. Продуцентът Робин Наш се обажда на Фаулър един вторник. Промоционалният клип на Дейвид Боуи „The Jean Genie“ не е пристигнал навреме за шоуто и моли Фаулър да предложи някой, който да го замести. Фаулър, както се предполага, предлага „Куийн“. Тъй като не познава работата на бандата, Наш иска да чуе демозапис, който за щастие му допада. Само че музикантите в онези дни разчитат на специални бекинг тракове, демозаписът е безполезен. „И Ем Ай“ и „Куийн“ се възползват от шанса и Фаулър успява да убеди китариста на „Ху“ Пийт Таунсенд да отпусне малко студийно време, за да могат „Куийн“ да направят нужния запис. На следващия ден в студиото на Би Би Си те записват предварително парчето, което ще бъде излъчено на следващата вечер.

Меркюри и бандата застават пред витрина на магазин за електрически уреди с изложени телевизори. Датата е 21 февруари 1974 г., когато гледат собственото си изпълнение на „Seven Seas of Rhye“, сингъл, който все още не е излязъл. Песента разкрива слабостта на Меркюри към неочаквано кресчендо и текстове от света на фантазията. Завършва с необичайно заглъхване и преминава в типично английска детска песничка, изпълнена групово: „Как обичам да съм край морето“. Кен Тести си спомня, че песента е записана през 1973. „Включих се в общия хор накрая на «Seven Seas of Rhye». Включи се и Пат Макконъл, и кой ли още не. Помня, че имаше страшно много вибрации, а Брайън свиреше на стилфон. Направихме песента за един ден, а по онова време бяхме страшно вкиснати“.

Нетърпеливи да се възползват от появата на „Куийн“ в шоуто, на следващия ден Рони Фаулър и Джек Нелсън заливат радиостанциите с

бели етикети. Когато „И Ем Ай“ избързва и пуска сингъла на 23 февруари, съчетанието от появата на групата по телевизията и излъчването на песента в радиоефира осигурява на „Куийн“ първия им хит. През втората седмица на март парчето вече се е изкачило до номер десет. Следващият им албум — „Queen II“, вече трябвало да е на пазара и можел да се възползва от успеха на сингъла, но правописна грешка на калъфа забавя излизането. Великобритания куцука, след като е преминала на тридневна работна седмица, осакатена от петролната криза, а правителството е наложило ограничения в използването на електричество. Икономическата обстановка забавя поправянето на печатната грешка.

Без да може да се нарадва на първата вълна на успеха, Фреди Меркюри го приветства като началото на нещо голямо. Но дори и той няма представа колко велики ще станат. Певецът определено е амбициозен, но такива като него има десетки. Веднъж предрича, че „Куийн“ ще оцелеят пет години, което в дните на непрекъснато променящата се попсцена се равнява на цял един живот. Към края на първото им значимо турне в Англия той заявява: „Открай време съм ни възприемал като топ група“.

Докато се подготвя за турнето заедно с топ групата, Меркюри решава, че не е подходящо да си купува сценично облекло от пазара в „Кенсингтън“ и да използва услугите на шивач аматьор. Убеждава Брайън Мей да го подкрепи и се обръща към модната дизайнерка Зандра Роудс. „Фреди много беше харесал направеното за Марк Боулън и дрехите, които създавах от различни тъкани, а когато дойде при мен, имаше много точна представа какво иска — обяснява Роудс. — По онова време цехът ми беше наистина опасно място в къща от кафяв камък на «Падингтън», с разклатено, вито стълбище, над което беше надвиснал нисък таван и аз ясно си спомням как Брайън се беше привел напред, а Фреди вървеше след него, когато дойдоха да се срещнем“.

След смущението, че трябва да се съблече в стая, пълна с шивачки, за да пробва облекла в различни стилове, Меркюри се спира на два костюма. Единият, в бял сатен, който създава великолепно впечатление за надиплени крила, ще стане известен по цял свят. Макар той да има свои идеи, с удоволствие се оставя в ръцете на професионалистката. „Дори човек да е завършил изкуство, той

невинаги попада на най-доброто, а Фреди много харесваше работата ми, което беше наистина чудесно — коментира Роудс. — Имиджът на «Куийн» бе до голяма степен част от успеха им и винаги е бил от огромно значение за цялостния образ в съчетание с музиката им. Според мен те тушираха този ефект, когато Фреди се разболя и се опитваше да се представи за хетеросексуален“.

Възхитен от двете творения на Роудс, Меркюри тръпне, преизпълнен с енергия, в очакване на турнето, което започва на 1 март 1974 г. в „Уинтър Гардънс“ в Блэкпул. Трудностите са много, особено за Брайън Мей. Един месец след музикалния фестивал „Сънбъри“ ръката продължава да го боли, а най-трудното е, че „Куийн“ ще свирят сами, без подгрываща група. Когато стигат до „Гилд Хол“ в Плимут, към тях вече се е присъединила ливърпулската банда „Нуц“, която ще подгрыва до края на турнето. На това турне се ражда интересният навик на публиката да пее „God Save the Queen“, докато чакат бандата да излезе на сцената. След време, „Куийн“ завършват концертите си с националния химн.

След успеха на „Seven Seas of Rhye“ всички очакват с нетърпение излизането на албума „Queen II“ на 8 март. Най-характерната му особеност са новаторските черна и бяла страна, вместо традиционните А и В. Оригиналните музикални композиции също се харесват. Докато трае турнето в страната, бандата открива, че публиката знае текстовете наизуст. За две седмици „Queen II“ се изкачва на четирийсето място в чартовете за албуми.

Тъй като вече имат опит, те не очакват блестящи отзиви от критиката. Но и не очакват музикалната преса да ги унищожи. Един критик описва дебютния им албум като „кофа престояла урина“ и човек трудно може да си представи, че е възможно да има и по-лошо. Разбиват ги с твърдения, че им липсват дълбочина и чувство, дори ги клеймяват като „утайката на глем рока“. За щастие мнението на критиците за пореден път не е в крак с това на публиката, която всяка вечер изпада във възторг на концертите. В най-трудното, при живия контакт между банда и публика, „Куийн“ се развихрят и набират скорост, което е най-важното.

Това е от особено значение за тях и защото бандата се старее да изкусури представянето си на живо. И четиримата работят над изпълненията си, търсят своята ниша, макар да е ясно, че Меркюри е

динамото на бандата. Той завладява сцената — пламтящ, пленителен фронтмен.

Никой не дели бандата на Фреди Меркюри и „Куийн“. Тони Брейнсби твърди, че Меркюри никога не се е опитвал да се държи властно и да се разпорежда с останалите, а в интервюта самият Меркюри се поправя, ако случайно му се изплъзне „моите“ и подчертава какво огромно удоволствие му доставя да пее „нашите“ песни. Въпреки това на сцената той се перчи и парадира, възпламенява публиката, която приижда със стотици, дори с хиляди. В тези моменти той сигурно се чувства всемогъщ.

Онези, които познават Меркюри, са единодушни, че в личния си живот е тих, резервиран и необщителен с непознати. Това обаче не пречи на второто му аз да се прояви както на сцената, така и по време на партита след някой концерт или участие на „Куийн“ и да даде воля на непрекъснато променящите се негови настроения. Те са по средата на турнето, когато в университет „Стърлинг“, по време на единия от двата им концерта в Шотландия, избухват безредици. След решаващата битка в залата четирима са хоспитализирани, други двама са с прободни рани.

Преследвани от пресата, жадна за сензации, те заминават за остров Ман и „Палас Лидо“, където за пореден път всяват смут. Парти в Дъглас излиза от контрол и хотелската стая е съсипана. Връщат се засрамени от острова, но научават радостната новина, че новият им албум се е изкачил до номер седем. Освен това, тъй като досегашните изпълнения на „Куийн“ са донесли по-малко успех от очакваното, те се възползват от популярността на „Queen II“ и се радват на приличното четирийсет и седмо място в топ сто на албумите.

Въпреки че твърденията в пресата за подстрекателство към размирици са неблагоприятни, няма съмнение, че широко отразените събития помагат за популяризирането на бандата. В края на турнето билетите за всеки техен концерт са продадени, а феновете изразяват обожанието си с пълно гърло. Сега вече „Куийн“ имат желание да свирят в по-големи зали и престижният „Рейнбоу Тиътър“ в Лондон определено попада в тази категория. Концертът им в него е на 31 март и е специално събитие, въпреки че началото на деня е съсипано.

Може би в края на напрегнатото турне умората си казва думата или пък обожанието на феновете главозамайва Меркюри, но

следобеда, по време на саунд чека, той се държи като примадона. Поведението му предизвиква обикновено търпеливия Брайън Мей да го нарече „дърт парцал“. В отговор Меркюри се врътва и изчезва за достатъчно дълго време, така че да притесни всички. Мей на няколко пъти го вика по микрофона да излезе на сцената, докато накрая Меркюри се появява нацупен, но готов да се върне на работа. Не за последен път ще се появи напрежение между четиримата, като изглежда в повечето случаи Меркюри е причината за кавгите.

Концертът им в „Рейнбоу“, изнесен пред компетентна публика, се оказва един от най-славните. Тонрежисьорът Джон Харис постига великолепен ефект с акустиката на залата, а Роджър Тейлър разлива бира върху един от барабаните си и всеки път, когато го удря, се чува плясък и хвърчи пяна. Фреди Меркюри, облечен в творение на Зандра Роудс, което нарича „орловия костюм“, тази вечер е в пълния си блясък. Завърта се при всяка възможност и вдига ръце, за да се разперят тънките, копринени плисета. Размахът и елегантността на представлението са достатъчни, за да накарат някои от музикалните критици да замлъкнат, и бандата получава втори блестящ отзив от Розмари Хърайд.

Вдъхновени от преживяването, както и от новината, че албумът „Queen II“, наскоро пуснат в Щатите, се е изкачил на осемдесет и трето място, ги зарежда с още повече оптимизъм. Меркюри е убеден, че сценичният му триумф ще се повтори и в Америка, където ще подгръват на „Мот дъ Хупъл“. Американското турне предстои след по-малко от седмица. Освен няколко представяния в Европа и скорошното пътуване до Австралия, те не са имали кой знае каква възможност да спечелят публиката в Новия свят. Американският пазар е огромен и за „Куийн“ е жизненоважно да оставят трайни следи. Струва им се забавно, още повече че се разбират чудесно с „Хупъл“. Сигурно са били наясно, че след незадоволителното представяне на албума, трябва да се докажат и да бъдат на ниво.

Заминават на дванайсети, а турнето започва четири дни по-късно. Пътуват от Денвър за Канзас Сити, от Сейнт Луис за Мемфис и първоначално са приети с резерви. Тъй като досега музиката на „Куийн“ не е оставила отпечатък в Америка, няма нищо чудно, че публиката не познава песните им. Сценичният им образ е различен от очакванията на американците, а надутият Фреди Меркюри, който

позира в прилепнали дрехи, не пасва на стереотипа, наложен в хетеросексуалния рок. Музиката на „Куийн“ обаче бързо попада на тълпите и резервираното посрещане прераства във все по-разгорещено с всеки изминал концерт.

Животът по време на турне се оказва значително по-труден, отколкото са очаквали. Разстоянията между градовете са значително по-големи, отколкото във Великобритания, а след като пристигнат, нещата невинаги протичат гладко. На „Фарм Арина“ в Харисбург, Пенсилвания, например избухва скандал между „Куийн“ и американската банда „Аеросмит“. И двете групи са ангажирани да подгръват същата вечер и се скарват коя да излезе първа. Тъй като е заложена професионалната им гордост, нито едната отстъпва, нито другата. Както трябва да се очаква, подобна суета си има своите последици.

И тогава се случва нещо неочаквано, което проваля цялото турне. Три седмици след началото те са в Ню Йорк Сити, където ще свирят шест поредни вечери в „Юрис Тиътър“. По средата на този престой обаче Брайън Мей се почувствал зле и припада след последното си представяне на 12 май. Лекарят предполага, че всичко се дължи на преумора и го съветва да почива до следващата им изява в Бостън. Но още първата сутрин, когато се събужда в хотел „Паркър Хаус“, става ясно, че състоянието на Мей е тежко.

Оказва се, че има хепатит, което е истински шок за Меркюри. Освен че се тревожи за Мей, той се притеснява, че може да се наложи да се откажат от следващите си изяви. Когато разбира, че болестта е опасна и заразна, той осъзнава, че първото им представяне пред американската публика е приключило.

Мей е върнат във Великобритания и хоспитализиран, а останалите, с които е бил в контакт, са имунизирани срещу вируса. Меркюри отказва да приеме, че това нежелано стечение на обстоятелствата е съсипало шансовете им да покорят американската публика и заявява: „Направихме каквото трябваше. Ако бяхме завършили турнето, щеше да ни бъде от огромна помощ, но няма такова нещо като «пропуснахме си шанса».“ Окуражени от хвалебствените статии, които продължават да излизат, той е убеден, че отново ще имат възможност да се изявят в Америка. Тримата здрави

уверяват Мей, че не е провалил нищо, и се заемат да напишат нови парчета.

За да приложат идеите си на практика, в началото на юни започват работа в студио „Рокфийлд“ в Монмътшър. Брайън Мей вече е преценил, че е достатъчно добре, за да продължи да работи с тях. През повечето време обаче му е лошо и му личи, че едва се държи на краката си. Когато следващия месец започват да записват третия си албум, той отново припада. Закаран е по спешност в болница „Кингс Колидж“, където претърпява операция на язва на дванадесетопръстника. Тъй като има нужда от време, за да се възстанови, планираното връщане на „Куийн“ в Щатите е отложено.

Меркюри е наясно, че Мей е несломим боец, но се досеща, че докато те са заети в студиото с продуцента Рой Томас Бейкър, в болницата той се самонавива как бандата обмисля да го смени. Затова отново отива на свиждане и го успокоява.

На пръв поглед весел и готов на всякакви маймунджилъци, Меркюри се възприема като главатар на групата. Още преди години се е доказал като верен и предан приятел и довереник, и с небивала лекота успява да прекрати всяка разправа в „Куийн“. Когато става въпрос за здраве, той се отнася с огромно внимание към нуждите на Мей. В отговор на запитванията на пресата за реакцията на бандата за проваленото американско турне Фреди отговаря: „В бъдеще Брайън трябва да се грижи за себе си. Всички ние трябва да сме сигурни, че подобно нещо няма да се случи отново. Затова се налага да се храним правилно и да престанем да се тъпчем с хамбургери. Притеснявам се за него, защото няма да помоли за помощ, ако не се чувства добре“.

Докато довършват новия си албум в студио „Сарм“, „Queen II“ носи на бандата сребърна плоча. Продадени са над 100000 броя през първите шест месеца. Това събужда интереса на медиите, но „Куийн“ посрещат новото отношение предпазливо, тъй като досега са си изпатили предостатъчно от тях. Брайън признава: „Все още хранех наивната вяра, че ако успееш да влезеш в сърцата на пресата, журналистите ще се отнасят справедливо към теб“.

Освен това са минали над шест месеца от единствения им хит сингъл и те трябва да решат кое от тринайсетте парчета, избрани за албума, ще бъде пуснато първо. Както и в предишните албуми, Роджър Тейлър е дал своя принос; Джон Дийкън е направил дебюта си с

„Misfire“, а „Stone Cold Crazy“ е първото парче, създадено от четиримата заедно. Брайън Мей създава задължителните си четири парчета, а останалите са на Меркюри и една от песните е избрана за есенния им сингъл. Две седмици по-късно, на 26 октомври 1974 г., „Killer Queen“ се изкачва на второ място в класациите, надмината единствено от хита на Дейвид Есекс „Gonna Make You a Star“.

По-късно Дейвид Есекс сочи „Куийн“ като най-добрата британска банда, създадена през седемдесетте. „Гласът на Фреди беше наистина уникален. Образът бързо завладяваше сетивата, но при «Куийн» музикалните им умения бяха тяхната жива сила, нещо, в което другите се бяха провалили“.

„Killer Queen“ пък е любимото парче на Есекс. „С насложените им гласове и изпълненията на китара парчето е направено страхотно и е много умно измислено“.

Същото е и мнението на сър Тим Райс, текстописец, носител на Оскар. Десет години по-късно той се сприятелява с Фреди Меркюри. „Отначало не харесах кой знае колко «Seven Seas of Rhye», въпреки че ми допадна повече, след като се запознах с бандата, но «Killer Queen» ме запали по «Куийн». Текстът беше доста сложен, особено за времето си. Нямахше съмнение, че Фреди притежава огромен талант като автор на песни“.

Меркюри се гордее с т.нар. си „тоалет с черен колан и жартиери“. „Хората са свикнали «Куийн» да прави хард рок, музика, от която блика енергия — заявява той. — А при този сингъл почти имаш чувството, че слушаш изпълнение на Ноъл Кауърд“. След като пускат на пазара втори хит, публиката решава, че „Куийн“ е на върха. Въпреки че „Killer Queen“ е повратна точка в кариерата им, те все още са бедни, както личи от начина им на живот. Само че илюзията за успех трябва да бъде поддържана, затова вкусът на Меркюри към крайното и екстравагантното е от полза. Без следа от скромност, той гордо заявява: „Каква е причината да имаме такъв успех ли, сладурче? Моята харизма, разбира се!“ Години по-късно, когато нещата се обръщат, свръхбогатият Меркюри дразни останалите от бандата, като се хвали, че буквално „се къпят в пари“.

Зандра Роудс настоява, че значителен дял в първоначалния успех на „Куийн“ има имиджът им. Всяка поява на сцената е предизвикателство, независимо дали става дума за Лио Сейър, който

ще се появи като героя от френската пантомима Пиеро или за „Мъд“, които ще са в техните костюми с дълги сака, тесни панталони и налъми. На танците в един колеж Меркюри се бори със стойката на доста поостарял микрофон, когато тежката му основа неочаквано пада. Той остава само с горната част и разбира, че така е много по-леко да се движи и да го мести по стратегически места от тялото и лицето. Когато пее „Killer Queen“ в „Топ ъв дъ Попс“ и извива тънката горна част от стойката нагоре, а пръстите му гаят чувствено цялата и дължина, това вече се е превърнало в негова запазена марка, също както дългата, черна коса и триката с ниско изрязани деколтета.

Сценичното представяне на Меркюри е професионално завършено продължение на имиджа му от времето на колежанските банди, когато изпълненията му са заредени с хомосексуални намеци. Всеки вокалист на сцената проявява най-силен афинитет към водещия китарист на бандата и Меркюри обича да приплъзва рамо по дясната страна на Брайън Мей, като очевидно изпитва неописуема наслада. В разгара на глема той не е единственият, който поддържа имиджа на бисексуален, но докато „Суийт“ например го правят на шега, намеренията на Меркюри съвсем не са ясни.

Той иска да подсили този имидж, когато „Куийн“ заминават на европейско турне в края на октомври. От Манчестър до Барселона турнето е уредено като компенсация за провала в Америка. Без да се смущават от преживяното в Австралия, представянето им включва впечатляващо светлинно шоу с експериментални фойерверки. На феновете много им харесва, но музикалните критици бързо го заклеймяват като чиста проба превземка. Истинският шоу бизнес вероятно най-точно онагледява подхода на Меркюри към изпълненията му, с които е можел да покори едуардианските мюзикхолове. Според него няма причина да се извинява за желанието си да се изявява. Понякога, особено по време на изтощителните турнета в Америка, това желание е подложено на изпитание, но изявата си остава нещо напълно естествено за Фреди Меркюри, точно както е дишането. Желанието му да извлече и последната капчица отклик от публиката го тласка към създаването на уникална емоционална връзка с феновете, понякога достигаща до опасни висоти.

Девет дни след началото на турнето фенове в „Аполо Тиътър“ в Глазгоу пеят и махат с ръце точно под светлините на рампата. За

секунда Меркюри се приближава твърде близо и в следващата секунда море от ръце го смъква от сцената и завлича сред истеричната тълпа. Охраната се спуска към него и го измъква, задъхан, уплашен, но невредим. Когато научават, че Меркюри е сред тях, феновете назад се втурват към сцената като лавина и става страшно. След като Меркюри е спасен, се разразява разочарование, има контузени и няколко реда седалки са изпотрошени.

В същия ден, 8 ноември, излиза третият албум на „Куийн“ „Sheer Heart Attack“. Четири дни по-късно е пуснат за продажба в Щатите. На следващата седмица „Куийн“ изнасят нов концерт, отново в лондонския „Рейнбоу Тиътър“. Първоначално е планирано само едно представяне, но заради огромното търсене на билети е определена втора дата и е решено да бъде заснет и филм. Ако не друго, то това ще им осигури албум на живо по-късно.

Скоро след това „Куийн“ заминават за Готънбърг, за да започнат европейската част от турнето си, свирят пред препълнени зали и се радват на все по-големите продажби на албума. Макар да не могат да отрекат непрекъснато нарастващата им популярност — читателите на „Сън“ ги сочат като най-добрите британски изпълнители на живо за 1974 г. — старите им врагове продължават да ги нападат. Изглежда, няма начин да спечелят. След като са натрупали богат опит в миналото, четиримата от бандата са изключително предпазливи в разговорите с журналисти, защото знаят, че във всеки момент могат да попаднат в капан. Пресата пък приема нежеланието им за сътрудничество като доказателство за надменността на „Куийн“. Меркюри, с провокативните си пози и изявления, си остава най-подходящата мишена. Той е на крачка да откаже всякакви интервюта и това се превръща в проблем за Тони Брейнсби.

„С течение на годините Фреди се превърна в нещо като мит и беше забулен в тайнственост. Говореше се, че още отначало рядко дава интервюта — обяснява Брейнсби. — Съвсем не беше така. В самото начало той, разбира се, даваше интервюта. Всяка изгряваща звезда трябва да дава интервюта, в противен случай никой няма да знае името ѝ. Фреди например непрекъснато сътрудничеса на «Джаки» и тийнейджърските списания. Ръкомахаше, пускаше по няколко обръщения «сладурче» и огласяше стаята със страхотния си

ексцентричен смях. Едно от нещата, които помня най-добре за Фреди, беше точно този резониращ смях.

Нямаше предварително поставени условия, но всеки път, когато питаха Фреди за семейството му, той избъбряше нещо, което определено не беше желаният отговор на въпроса. Дълго време никой в пресата нямаше представа какво е истинското му име. Фреди избягваше дори да споменава Занзибар, защото, поне според мен, се страхуваше да не го приемат за азиатец. Не че беше предубеден в това отношение. Просто нямаше да се впише в имиджа му. В никакъв случай не искаше да го приемат за някаква измислена рок звезда“.

В самия край на 1974 г., когато бандата се връща във Великобритания, започва серия разговори с „Трайдънт“, които им носят ново разочарование. От известно време имат разногласия за заплащането, а след като вече е излязъл третият им албум и те стават все по-популярни, хоризонтът на „Куийн“ изглежда безбрежен.

Меркюри и Мери Остин все още живеят заедно в „Кенсингтън“ сравнително комфортно. Домът на Брайън Мей е сбутана стая на приземния етаж на неподдържана стара къща, докато Джон Дийкън се е сгодил за дългогодишната си любима, Вероника Тецлаф. Двамата се надяват да започнат семейния си живот в по-прилична обстановка от настоящия дом на Дийкън.

Бандата се притеснява и за непрекъснато нарастващите дългове за осветление и звукооформление. Този проблем не засяга единствено „Куийн“, измъчва и много други банди. „Куийн“ обаче нямат намерение да си мълчат и когато братята Шефийлд отказват да се поддадат на натиска им, те наемат Джим Бийч, вещ в музикалния бизнес адвокат, за да прегледа договорите им и да намери начин да ги прекрати.

Доволен, че ще се измъкне от това затруднено положение, Меркюри очаква предстоящата нова година. Наскоро е заявил нуждата си от почивка, но добавя: „Човек трябва да напредва. Намираме се на такъв етап от кариерата си, сладурче, че просто се налага да е така. Много скоро ще мога да почивам на лаврите си“.

На 17 януари 1975 г. излиза четвъртият им сингъл, „Now I’m Here“, написан от Мей. В началото на февруари най-сетне започва първото самостоятелно турне на „Куийн“ в Америка и Канада, последвано почти веднага от първото им турне в Япония. Началото е

на 5 февруари в „Агора Тиътър“ в Кълъмбъс и Тони Брейнсби добре разбира защо са неспокойни.

„Въздействието на «Куийн» върху американците беше бавно — признава той. — Но с повечето банди беше така. Тази работа започна през шейсетте, когато американските банди ги арестуваха в собствената им страна. Единствено британските банди се котираха и ми се струва, че когато навлязохме в седемдесетте, това бе просто реакция; американците, по един твърде простоват начин, си го връщаха, като се отнасяха студено към английските банди“.

Макар и преситени от мъжкарите в хард рока, реакцията на американската публика към префърцунения външен вид на Меркюри трудно може да бъде преценена. Очарован от Меркюри, телевизионен водещ го определя като „Един от най-невероятно оригиналните образи!“ и добавя, докато камерата следва певеца в празен мол, където размахва камшик: „Дотук Фреди Меркюри с нищо не показва, че има намерение да издържи на изкушението на консерватизма!“

„Killer Queen“ се изкачва до номер пет в американските чартове и този успех проличава в масовото търсене на билети за всеки следващ концерт. Определени са допълнителни дати, за да бъдат доволни всички. Голяма част от музикалните критици ги сравняват с „Лед Цепелин“, при това в не особено благоприятна светлина. Според Брайън Мей обаче това не е цялостната картина. Той твърди, че онова, което нарича „англофилски елемент и ново поколение на артисти с репертоар“, вече ги е превърнало в герои, и добавя, че като цяло това е единственото място, на което са получили добри отзиви.

Въпреки че са радостни от желанието на публиката за допълнителни дати, в края на първия месец на „Куийн“ се налага четири пъти да свирят по два пъти на ден. Това е двойна работа за всички, но най-тежкия товар е за Меркюри, който, както може да се предполага, започва да има проблеми с гласа. Когато слиза от сцената в края на втория ден в „Ърлингър Тиътър“ във Филаделфия, болката е толкова силна, че се налага да повикат специалист от близката болница, за да го прегледа.

Очевидно страда от пренапрежение на гласа, но лекарят подозира, че се появяват малки възелчета по гласните струни. Препоръчва на звездата да престане да пее, но Меркюри пренебрегва

съвета му. „Ще пея, докато гърлото ми заприлича на задника на лешояд“, зарича се той.

На следващата вечер излиза на сцената на „Кенеди Сентър“ във Вашингтон и плаща за безотговорността си. Както винаги, се опитва да блесне, но е очевидно, че едва се справя. Когато концертът свършва, болките започват отново. Лекарят във Вашингтон не проявява никакво съчувствие и търпение, тъй като знае, че Меркюри е пренебрегнал съвета на колегата му във Филаделфия. Не е никак впечатлен от чувството за дълг, което звездата проявява към феновете и поставя диагноза остър ларингит, като му нарежда да почива. Този път Меркюри няма изход и се предава. Следващите шест концерта са отложени.

Меркюри едва издържа на ограничението да не пее, но е радостен от новината, че „Куийн“ току-що е избрана за банда на годината от „Мелъди Мейкър“. Убеден е, че това е тяхното време в Америка и няма търпение турнето да продължи. Когато най-сетне продължава, се оказва, че почивката не му е била достатъчна, както сам открива, когато започва първата песен в зала „Мери И. Сойер“ в Ла Крос. Налага се ново отлагане и последните четири седмици преминават с непрекъснати прекъсвания и отлагания, а последната дата, 7 април, в Портланд, се налага да бъде отложена в последния момент. Заради непостоянството на програмата на Меркюри му е трудно да прецени какво впечатление са направили.

Новините за „Трайдънт“ също не са добри. Сред хората, с които са се запознали по време на турнето, е колоритният бизнес мениджър Дон Ардън. Впечатлен от „Куийн“, той започва да ги преследва с обещания за доходоносни договори, стига да го назначат за свой мениджър. Преди да си заминат от Америка, той кара всички от бандата да подпишат пълномощни, с които да ги представлява пред братята Шефийлд.

Преживяното в Щатите е оказало влияние върху Меркюри по много начини. Той открай време обича космополитната амалгама от хора, а по време на турне може да разчита на много такива контакти. По всичко изглежда, че макар в личния си живот все още да поддържа хетеросексуална връзка с Мери Остин, докато е в чужбина започва да се отдава на хомосексуалните си предпочитания. В по-късните турнета

в Америка той осъществява подобни контакти, но според близък приятел през 1975 г. Меркюри вече е сигурен, че е гей.

В средата на април Меркюри отива с останалите на кратка почивка в Хаваи, преди да заминат на дебютното си турне в Япония; страна и култура, която ще изиграе огромна роля в живота му. Целият оптимизъм на света не би могъл да ги подготви за посрещането при това първо посещение в Токио. Сред трихилядната тълпа тийнейджъри, събрали се на летището, за да ги посрещнат, избухва истинска врява, докато пищят до прегракване под недоумяващите погледи на летищната охрана.

Първият концерт е в залата за бойни изкуства „Будокан“. Преди да излязат на сцената, организаторът ги предупреждава, че първоначално публиката ще бъде доста тиха, но това не бива да ги притеснява. Оказва се, че шоуто полага началото на съвършено ново явление в Япония и преживяването по много причини остава живо у „Куийн“ завинаги.

Вечерта е наистина незабравима. Истерията от летището се е пренесла в залата, феновете изпадат в делириум, заглушават музиката с писъци, блъскат се, неуправляеми са, докато накрая губят контрол и се хвърлят на сцената. Уплашен както за сигурността на феновете, така и за тази на бандата, Меркюри прекратява шоуто и ги призовава да запазят спокойствие. Тази вечер се получава, но Куийн манията се пренася в Нагоя, Окаяма, древния град Кобе и на други места.

Япония е първата страна, която признава „Куийн“ за музикална сила от първа величина. Когато не са на сцената, домакините се отнасят към тях изключително любезно, с огромно почитание и им правят скъпи подаръци. „Куийн“ им се отблагодаряват по най-добрия начин, на който са способни — като излизат на бис в последната си вечер, отново в „Будокан“, облечени в традиционни кимона. Публиката полудява, но поне Меркюри е напълно искрен. Възхищението му към тази страна става все по-силно с годините, а след време го превръща в уважаван експерт по японско изкуство. Когато в началото на май групата се връща във Великобритания, „Killer Queen“ и „Sheer Heart Attack“ излизат начело на японските класации. Албумът е хит и в Щатите.

Вече прибрали се, отношенията им с „Трайдънт“ са все още в задънена улица, но към края на лятото Меркюри е нетърпелив да

започне работа над четвъртия им албум. Всички са се възползвали от турнетата в чужбина и похвалите са дали тласък на самоувереността им. Новото, над което се трудят в студиото, все още им се струва вълнуващо и Меркюри, повече от останалите, открива и нови измерения в творческия си размах — нещо, което ще му осигури легендарна слава.

През есента „Куийн“ работят усилено в шест различни студиа. Опитите им да се отскубнат от „Трайдънт“ са не по-малко настойчиви. През август е изготвено споразумение за прекратяване на договорите им и те трябва да подпишат. „И Ем Ай“ ще поеме по-пряк контрол над записите и издаването им, а бандата ще има свободата да си намери нов мениджър. Доволни са, че са свободни, въпреки че дължат на „Трайдънт“ такси по прекратяване на договора в размер на 100000 долара, а също и един процент от приходите на албумите. Накратко, на „Куийн“ се налага да се откажат от приходите от първите си три албума заради бъдещето.

Отново са безпарични. Планираното турне в Америка е отложено заради тези събития. Тъй като всички разбират за разногласията, плъзват слухове, че „Куийн“ се разпадат. Само че тези приказки са много далече от истината. А истината е, че се нуждаят спешно от нов мениджър, и тъй като офертата на Дон Ардън се проваля, бандата трябва да помисли отново.

Правят списък от три имена, сред които са и мениджърът на „10cc“, както и Питър Грант, който се е занимавал с „Лед Цепелин“, но поради различни причини и двете възможности са отхвърлени. Така остава единствено Джон Рийд, който се грижи за делата на Елтън Джон. Първоначалната реакция на Рийд съвсем не е обнадеждаваща, но поне се съгласява на среща. Макар „Куийн“ да са убедени, че ще бъдат суперзвезди, истината е, че те са и изключително впечатляващи и въздействащи на живо, имат два хита и албумите им се продават със завидна скорост. В това отношение положението им е много по-добро в сравнение с едни, и съвсем не чак толкова блестящо в сравнение с други. Само че нещо вдъхновява Рийд и в края на септември той става новият мениджър на „Куийн“.

Меркюри, както обикновено, е категоричен и много рязък по отношение на раздялата с „Трайдънт“. „За «Куийн» — заявява той — старият мениджмънт е мъртъв. За нас «Трайдънт» вече не съществуват.

Остават в миналото, ние продължаваме напред. Облекчението е огромно!“

Отношението му към Джон Рийд, според новия личен мениджър на „Куийн“, Пит Браун, е доста противоречиво. „Много ясно си спомням думите на Фреди. «Реших, че Джон Рийд е най-подходящият за мениджър в мига, в който запърха с миглички към мен!» Фреди беше такъв майтапчия“. Преди това Браун е работил с Рийд, който го е помолил да поеме „Куийн“, ако той самият се върне като личен мениджър. „От този момент насетне — разказва Браун — бях с него всеки божи ден през следващите седем години“.

При Рийд нещата се развиват бързо. Заедно с Джим Бийч разглеждат въпроса откъде да намерят огромната сума, която бандата дължи на „Трайдънт“. Преди изтичането на крайния срок през ноември, той успява да убеди „И Ем Ай“ да отпусне аванс на базата на бъдещия процент от приходите. След като осигурява заема, организира парти в лондонския „Колисиъм“. Заслепени от светкавиците, пред множество журналисти, „Куийн“ получават огромен брой златни и сребърни плочи в чест на нечуваните продажби на „Killer Queen“ и първите им три албума.

Освен това Меркюри се включва за пръв път в продуцирането на плоча за певица и създател на песни Еди Хауъл, чийто мениджър, Дейвид Минс, се познава с Джон Рийд. Благодарение на това познанство Меркюри е слушал изпълнението на Хауъл на „Man From Manhattan“ в клуб в „Кенсингтън“. Остава толкова впечатлен, че пита Хауъл дали иска той да стане продуцент. Доста необичайна крачка за Меркюри. През годините извън „Куийн“ той ще продуцира творби на шепа избраници, единствено приятели.

Първо слуша акустичното четирипистово демо на „Man From Manhattan“, а няколко дни по-късно кани Хауъл в студио „Сарм Ийст“, където се записва част от албума на „Куийн“. Тъй като вече познава песента, Меркюри я изсвирва на пиано пред Хауъл, който е очарован, че певецът е доловил много точно характерното ѝ звучене.

Докато наблюдава как Меркюри поема контрол над студиото — и удивен какъв обем предварителна работа е извършил по аранжимента на песента, Хауъл е поразен най-вече от прецизността, с която Фреди подхожда към хармонията и звученето. Седи на маса, стиснал молив в ръка, и работи неуморно, докато не прецени, че всичко е както трябва.

За съжаление той кани Брайън Мей на записа и двойката Мей — Меркюри кара Хауъл да се почувства така, сякаш „Куийн“ завземат територията му. Много внимава да не се намесят Тейлър и Дийкън.

Записът отнема неочаквано много време, но Меркюри се оказва необикновен продуцент. Докато Хауъл и останалите идват на работа в ежедневно облекло, Меркюри се отнася към събитието като към представяне на сцена. Пристига в крециящи дрехи, сякаш му предстои да излезе на сцената. Отнася се към работата изключително сериозно и ако не успее спонтанно да постигне желанния ефект, веднага прекъсва.

По-късно Хауъл отбелязва: „Фреди беше широка душа, но малко непостоянен“. Когато сингълът излиза на следващата година „Уорнър Брадърс“ не се колебаят да подчертаят връзката с „Куийн“ и да се възползват от нея. Тъкмо когато сингълът ще бъде представен в чартовете, заради бюрократична спънка се налага парчето да бъде изтеглено. Така и не вижда бял свят цели двайсет години.

Идва времето да се избере кой ще бъде следващият сингъл на „Куийн“. След като „Killer Queen“ не успява да се изкачи до челното място, а „Now I’m Here“ заковава десетото, те са твърдо решени да постигнат повече. Решението им е дръзко, но през октомври бандата единодушно избира друго парче на Меркюри — „Bohemian Rhapsody“.

Изборът е дръзък не само заради текста — вместо обичайната любовна песен, в която момче среща момиче, песента разказва за убиец, изпълнен с угризения по отношение на последствията от деянието си. Освен това първоначално тя е дълга цели седем минути — нещо нечувано досега, и е с характерни оперни елементи. Нищо чудно, че Пийт Браун е шокиран и всячески се стареа да ги разубеди. „Опитах се да накарам Фреди да разбере, че са напълно полудели, след като предлагат «Bohemian Rhapsody» за следващ сингъл. Аз лично мислех, че това ще бъде целувката на смъртта и дори Джон Дийкън тайно изрази съгласието си с мен. Само че Фреди, Брайън и Роджър бяха единодушни, че трябва да наложат собствен стил, и отказаха да отстъпят“.

Музикалният продуцент Гари Лангъм подкрепя решението им. „Връзката ми с «Куийн» започна от миксирането на парчето «Now I’m Here» през 1974 г. за албума «Sheer Heart Attack». На следващата година бях видеотехник и асистент в студио «Сарм», където те довършваха новия си албум, и аз отлично помня, че бях в контролната

зала, когато «Bohemian Rhapsody» беше почти завършена. Мога единствено да потвърдя, че тогава чух най-великата музикална творба през живота си. В един запис усещаш две неща. Първото е в главата ти и то често може да те заблуди. След това обаче оставаш с впечатлението, че това чувство се е загнездило в стомаха ти. Този път го усетих със сърцето си. Те също го усетиха.

Що се отнася до споровете за дължината на песента, те се заинатиха. Това, струва ми се, до известна степен беше проява на арогантност, но всъщност по-скоро бих го нарекъл увереност в качествата на парчето, а както те казваха, след като е два пъти по-дълго от общоприетото за радиото, значи ще им се наложи да пускат по един запис по-малко на ден. Ако пуснат «Bohemian Rhapsody» три пъти, значи ще отрежат три други парчета“.

Джон Рийд може и да се възхищава на решимостта на „Куийн“ да защитава професионалната си чест, но като мениджър на бандата е негова работа да предвиди и да се постарее да избегне евентуалните нежелани последствия. Всеки на негово място би се разтревожил при тези обстоятелства. Отначало се опитва да убеди Меркюри да преработи песента. Тъй като не успява, скоро разбира, че всички от групата имат пълно доверие в парчето. Получават благословията му и песента е пусната за запис.

Никой не признава, че Меркюри се е съмнявал в правотата на решението си. Възможно е обаче да е имал колебания и подсъзнателно да се е притеснявал. През есента на 1975 г. „Куийн“ не са суперзвезди и не са в положение да изискват специално отношение. Имат нужда песните им да се излъчват в радиоефир, също както и останалите творци.

С предварително копие на сингъла Меркюри отива при приятеля си диджей Кени Евърет. Когато разбира колко дълго е парчето, Евърет е обзет от съмнение, че която и да било радиостанция ще откликне положително. Не казва нищо на Меркюри, когато пуска „Bohemian Rhapsody“ на грамофона. „Няма никакво значение! Дори да е половин час! — възкликва той, след като чува парчето. — Ще бъде номер едно, векове наред!“ Меркюри много добре знае какво прави, когато оставя на Евърет предварителното копие на все още неиздадената плоча. Радио „Капитал“ не са я приели официално, но Евърет има правото да решава сам. Пийт Браун си спомня: „Кени беше страхотен. Той не

спираше да разправя за плочата, която имал, но нямало как да пусне, докато накрая не заяви: «Олеле, май нещо съм се объркал» и я пусна“. Евърет пуска „Bohemian Rhapsody“ уж случайно толкова често, че суич бордът на „Капитал“ е буквално задръстен от обаждания. Слушателите се интересуват само от едно: кога да очакват новия сингъл на пазара?

Агентът на Евърет, Джо Гърнет, потвърждава: „Кени много помогна за излъчването на «Bohemian Rhapsody» на «Куийн» по радиото. Беше невероятно ентузиазизиран и непрекъснато си я пускаше вкъщи“.

Тони Брейнсби също си спомня как „всички сега разправят, че парчето е велико, но Кени Евърет беше единственият, който събра достатъчно смелост, за да го пусне първи. Песента беше от онези, които или щяха да се изкачат до номер едно и да изстрелят «Куийн» на върха, или да потъне и да ги повлече и тях. Първата ми реакция беше: Я, добро парче, но кой ще се съгласи да го пусне? Прекалено дълго е и какви ги върши Фреди с тази опера в средата? Нека бъдем откровени, по онова време такива неща изобщо не вървяха.

Фреди много добре разбираше колко рискован ход прави, въпреки това беше решил да заложи всичко на него. Другите записи бяха съвсем прилични като дължина, напълно безопасни. Беше наистина невероятно, едва ли не цяла дългосвиреща плоча. Бяхме сигурни, че радиостанциите ще се дръпнат“.

На 31 октомври „Bohemian Rhapsody“ с твърда корица е пусната на пазара. Буквално преобръща музикалната индустрия. През 1975 г. се котират най-различни музикални стилове, но никой не е подготвен за „Bohemian Rhapsody“. От баладичното начало песента преминава в сложни ритмични и хармонични оперни промени с почти 200 отделни вокални записа, преди да прерасне в агресивен хард рок. Парчето не може да бъде сравнено с нищо създавано до този момент и въздействието му върху музикалната сцена е аналогично на това на „Бийтълс“ през 1967 г., когато пускат албума „Sgt. Pepper’s Lonely Hearts Club Band“.

„Bohemian Rhapsody“ е най-забележителната творба на Меркюри и остава такава чак до смъртта му. Бъдещите солови изпълнения и други композиции на „Куийн“ се опитват да я надминат, но въпреки успеха, който постигат, така и не се получава. Меркюри дава различни отговори, когато го питат откъде е почерпил вдъхновение. В песента

има фантастичен елемент, твърди той и се шегува, че хората трябва да я приемат по-сериозно. При първия намек за цинизъм, той настръхва: „И с кого точно ще я сравниш? Посочи ми една група, която е включила опера в сингъла си!“ Става раздражителен и заядлив, когато някой си позволи да говори наизуст. Многократно обаче отказва да навлиза в подробности. Грандиозното звучене на песента напълно отговаря на слабостта на Меркюри към драма и страст, но не бива да пропускаме, че е повлияна и от други сили.

Когато през 1969 г. Меркюри най-невинно си прави чай от марихуана, приятелите му се кълнат, че не посяга към никаква дрога. През изминалите шест години пътуванията и срещите с нови хора по време на турнета са разширили хоризонта му. Сигурно често се е сблъсквал с наркотици и наркомани. Започнал е да използва кокаин най-вероятно около средата на седемдесетте. Възможно ли е ранните му експерименти с кокаина да съвпадат със създаването на песента? Нито е първият, нито последният изпълнител, убеден, че дрогата отключва мозъка и създава велики творби.

Независимо обаче какво е създало „Bohemian Rhapsody“, ефектът ѝ върху публиката е противоречив. Десет години по-късно проучване на радиостанция в Мидландс разкрива, че сингълът е оглавил класациите както в категорията за най-добра плоча, така и за най-ужасна. Това е напълно типично за крайностите, които Фреди Меркюри като човек и изпълнител предизвиква през целия си живот. Отзивите от 1975 г. са също противоречиви, но страхът, че радиостанциите няма да пускат целия сингъл, се оказва без основание. Търсенето и интересът са толкова големи, че парчето звучи в ефир непрекъснато.

Феноменалното въздействие на „Bohemian Rhapsody“ принуждава журналистите да настояват за интервюта. Този път в опит да се справи с нежеланието на Меркюри да разговаря с медиите Тони Брейнсби подема нова стратегия. „Когато «Куийн» започнаха да си създават име, Фреди започна да дава само големи интервюта. Той се превърна в разменна монета, която се изваждаше на показ единствено когато се появяваха големите риби, като националните вестници, или имаше молба за корицата на «Ню Мюзикъл Експрес», изобщо — когато исканията идваха от важни имена. Когато някой проявеше интерес, аз го убеждавах да направи интервюта. По-късно Брайън и

останалите също се превърнаха в интересен обект за първите страници и кориците, но в онези дни Фреди беше на фокус.

Славата ги връхлетя бързо в сравнение с други, а с «Bo Rhar», както стана известно парчето, Фред най-неочаквано се превърна в звезда. Въпреки това не се налагаше да го използваме непрекъснато. Дори не помисляхме да го караме да прави нещо, което не беше достатъчно значимо, затова намирахме начини да се измъкнем.

В този бизнес трябва да поддържаш известна тайнственост, а това не става като притичваш всеки път, когато ти свирнат. Фактът, че се получаваше точно както Фреди искаше, беше чудесен. Когато Фред даваше интервю, той не допускаше хората до себе си, защото по време на интервюта се държеше като на сцената. Правеше страхотно шоу за пред журналисти и фотографи, беше невероятно колоритен и префърцунен“.

Оказва се, че времето да се избягват медиите не е много, тъй като от средата на ноември „Куийн“ започват дълго турне в страната. Преди това предстои друга работа. „Bo Rhar“ е влязла в класациите под номер четирийсет и седем и се издига с шеметна скорост. Очевидно е, че „Топ ъв дъ Попс“ е следващата стъпка, но сложната композиция на песента изключва изпълнение на живо. Обръщат се към режисьора Брус Гауърс, заснел „Куийн“ в „Рейнбоу Тиътър“, да подготви промоционално видео.

Концепцията на тези промоционални филми почти не се е променила от времето, когато банди като „Стоунс“ свирят на плаж, а хора, които не влизат в кадър, търкалят камъни по хълма зад тях. Представата на Меркюри и останалите е различна.

След като вече са ангажирали студио „Елстрий“ за репетиции преди турнето, на сутринта на 10 ноември 1975 г. те прилагат вижданията си на практика. За да бъде заснета идеята им, трябва четири часа, струва 4500 долара и е необходим цял един ден, за да бъде редактирана. Резултатът е полупсихеделичен, призрачно драматичен, прототип на хард рок промо видео, който на премиерата в „Топ ъв дъ Попс“, десет дена по-късно, ще промени завинаги лицето на маркетинга в поп музиката.

Вече запленена от сингъла, публиката реагира благоприятно и продажбите скачат. „Bohemian Rhapsody“ се изкачва до платинен сингъл, като само във Великобритания са продадени над 1,25 милиона

боя. Но освен ахането и охането, въздишките и завистта в музикалния свят се срещат и противници. Диджей Джон Пийл, който се възхищава на „Куийн“ в началото, по-късно се отдръпва от пресилено надутия им стил. След като една вечер се подиграва с тях в ефира на „Топ във дъ Попс“, той си спомня, че скоро след това Меркюри казва пред репортери, че има намерение да забие един на Пийл, когато се видят. Пийл също така не е съгласен с всички онези, които твърдят, че „Bo Rhar“ е създала „Куийн“. Според него парчето ще унищожи бандата. След време Брайън Мей подхвърля, че Пийл е бил прекалено надут, а не те и че „Куийн“ са постигнали изключителен успех. „Да постигнеш успех във Великобритания може да ти създаде единствено неприятности“, твърди Мей.

Друг, който изпитва смесени чувства по отношение на „Bohemian Rhapsody“, е Дик Тейлър, водещ китарист на „Прити Тингс“ и приятел на Меркюри. „Сега вече мисля, че е страхотна. Превърна се в класика. Спор няма. Първия път, когато я чух, си казах «Леле!» Шантава работа! Но нали ставаше въпрос за Фреди, а той страшно ги умееше тези неща“.

Телевизионната премиера се състои една седмица след началото на турнето на „Куийн“. На следващия ден излиза албумът „A Night at the Opera“, от който е сингълът. Меркюри за пръв път е създател на корицата. Четири дни по-късно „Bohemian Rhapsody“ се изкачва до първо място в чартовете.

Може успехът да е замаял главата му или просто да е почувствал, че „Куийн“ не получават заслуженото уважение, но Меркюри започва да показва признаци на прекомерна самовлюбеност. Тони Брейнсби е независим пиар консултант, което според него си има своите предимства. „Хубаво е да напътстваш други хора, защото се оказва полезно за всички. Ако някой ми звънеше, за да цитирам Фреди, нещо, което не можех да направя, имах готовност да кажа, че няма да стане, но за сметка на това ще уредя интервю с друг, така че нещата се получаваха по един или друг начин. Непрекъснато разговарях с хората за «Куийн» и често насочвах вниманието към тях, когато някой проявяваше интерес към друга банда.

Единственият проблем с Фреди беше по време на въпросното турне. По същото време представях и «Уингс» и тяхното турне съвпаднаше по време с турнето на «Куийн». По принцип не пътувах с

бандите, но този път ставаше въпрос за Пол Маккартни, а той тръгваше на турне за втори път от много дълго време насам. Медиите, разбира се, бяха полудели, а националните вестници отразяваха турнето на «Уингс» ежедневно. Въпреки че заминах на турнето, продължавах да си върша работата по телефона и не пренебрегвах никого, но Фреди ревнуваше, че Пол Маккартни получава специално отношение.

«Куийн» се радваха на успеха на «Bohemian Rhapsody», но все още не бяха суперзвезди. Ето че Фреди звънна и се разпореди да замина за Манчестър, за да се срещнем, и посочи точно определен час, защото не разполагал с друго време. Не мога да кажа, че се скарахме, но той се опита да ме постави на мястото ми. Срещнахме се в една хотелска стая, където той крачеше нервно, и гневно попита: «Какво става? Защо не си на нашето турне? Защо цялото внимание е насочено към Маккартни?»

Какво можех да отговоря? Обясних на Фред, че осигурявам на «Куийн» колкото е възможно повече внимание, че не мога да направя нищо друго. Той продължи да недоволства, така че накрая му казах направо, че не спирам да говоря с хората за «Куийн», но те са готови да се редят на опашки заради Пол Маккартни и това е факт. Фреди отказа да приеме истината.

Харви Голдсмит промотираше и двете турнета и Фреди се беше заял и с него. Накрая му казах, че не мога да бъда на две места едновременно и си тръгнах, за да се върна при Маккартни“.

След като разправията с Брейнсби приключва, турнето на „Куийн“ продължава с четири концерта в „Одиън“ в Хамърсмит, преди групата да замине на север. Тук им предстоят неприятности, както добре помни личният мениджър Пийт Браун. „Бяха свирили в Нюкасъл и тръгваха за нови концерти в Шотландия, когато полицията спря автобуса ни на магистралата. Полицаяте бяха блокирали пътищата, нямаше откъде да се мине, което означаваше, че са похарчили цяло състояние... Никой нямаше нищо, но си спомням притеснението, че някой глупак от антуража може да носи нещо, нямаше значение дали е малко или почти незначително. Всички обаче бяха чисти.

Независимо от това ни закараха в полицията, а аз най-много се тревожех, че ако се забавим още малко, може да се наложи да отложим шоуто. Полицаяте бяха решили, че са направили удара на годината и

гневно преровиха автобуса, провериха дори пепелниците. След като не откриха дори един джойнт, разочарованието им беше направо смехотворно“.

Като цяло към тях се отнасят добре, особено когато полицаите разбират, че са били изиграни с предупреждението, че „Куийн“ са яко надрусани. Рано сутринта ги пускат, а Браун продължава да се притеснява дали ще успеят да стигнат до Дънди навреме за концерта в кметството.

Най-северната точка, в която имат концерт, е в „Капитол“ в Абърдийн, на 14 декември. По това време изглежда, че „Bohemian Rhapsody“, която все още е на върха, ще се задържи достатъчно дълго и ще остане номер едно и по Коледа, което е изключително важно. Към края на турнето бандата разполага с няколко свободни дни и Пийт Браун си спомня, че отива с тях до Брайтън на концерт. „Всички отидохме в «Доум», за да видим «Хот Чокълит». Съвсем скоро беше излязло страхотното им парче «You Sexy Thing» и концертът щеше да е готин. По-късно, когато се върнахме в хотела, вратата на ресторанта се отвори ненадейно и Еръл Браун (вокалистът на «Хот Чокълит») влетя вътре. Отправи се към Фреди и се разкрещя. «Копелета! Това беше шансът ми за номер едно по Коледа! Мръсници!» Господи, беше страшно забавно!“

На Бъдни вечер 1975 г. „Куийн“ се връщат в „Одиън“ в Хамърсмит за представление, което ще се излъчва на живо от „Проверката на портиерите“ и ще продължи по Радио Едно. Три седмици по-рано в Америка излиза „A Night at the Opera“, а във Великобритания албумът вече е платинен. В коледния ден застава на челно място в английската класация за албуми. Досега това е най-успешната година за „Куийн“. В личен план за Меркюри това е период на значителни промени, някои направо драстични, които ще му донесат неприятности за в бъдеще. Тогава обаче бъдещето все още е утре, а далечният хоризонт не се вижда. Меркюри открай време знае, че ще изживее живота си на пълни обороти, а досега единственото, което му е липсвало, са били възможности. Усеца, че това ще се промени.

[1] „Ню Мюзик Експрес“ е музикално издание за популярна музика, което излиза два пъти седмично от 1952 г. — Б.пр. ↑

СЕДМА ГЛАВА

В ПЛЕН НА ЕГОТО

В средата на януари 1976 г. „Bohemian Rhapsody“ е на челно място в класациите за сингли за девета поредна седмица. По този начин се изравнява с двайсетгодишния рекорд на американския певец Слим Уитман с „Розмари“ и осигурява на Меркюри и „Куийн“ официално признание на годишните музикални награди. Спокойни, че от „A Night at the Opera“ вече са продадени половин милион броя, подготовката за следващите етапи продължава.

Надяват се през март да повторят успеха си в Далечния Изток с второто турне в Япония. Непосредствено след него ще се състои първото им истинско турне в Австралия — представянето на фестивала в Мелбърн преди две години не се брой. Преди това ги очаква дълго турне на Северна Америка и Канада. За разлика от предишната натоварена програма, този път ще свирят на по-малко места и често ще остават по четири поредни вечери в един град, като по този начин ще имат време за почивка. Когато на двайсети януари заминават от Великобритания, Меркюри е доволен, че ще работи с Джери Стикълс. Сигурно непрекъснато разпитва бившия турне мениджър на Джими Хендрикс за покойния си идол.

„Куийн“ са възторжено посрещнати в „Палас Тиътър“ в Уотърбъри, седмица след пристигането си. Блестящите отзиви вещаят чудесно турне. Като истински рок звезди, където и да отидат, са заобиколени от фенове, по-напористите следват бандата навсякъде с надеждата да получат каквото и да било — от автограф до целувка. Някои от по-нахалните сред непрекъснато нарастващата армия групита успяват с подкупи да се вмъкнат в хотелските стаи на „Куийн“ с надеждата за флирт за една нощ със звезда.

Въпреки че за Меркюри все повече се говори, че е бисексуален, стилът му на сцената, особено в Америка, става все „по мачо“. Той е грациозен и предизвикателен, с гъста тъмна коса и живи, палави очи и жените го намират за неустоим. Фреди осъзнава, че те няма лесно да

спрат да го преследват. Един ден в Ню Йорк се натъква на екзалтирана група момичета, които сграбчват двата края на шала му и започват да теглят. За малко да се задуши, ако не е била бързата намеса на спътниците му. Най-забавното в случката е неистовата му ярост, че безценният му копринен шал е бил съсипан.

Докато е в Ню Йорк се среща със стария си приятел от „Мот дъ Хупъл“ Иън Хънтър в студио „Илектрик Лейдиланд“, създадено от Хендрикс. Хънтър работи над соло албума „All American Alien Boy“ с продуцент Рой Томас Бейкър, когато разбира, че „Куийн“ са в града. Кани приятеля си да го посети, докато записва, и Мей и Тейлър, заедно с Меркюри, записват беквокалите на „You Nearly Done Me In“.

Меркюри обожава Ню Йорк. В този град той обича да се разхожда безцелно и да разглежда по-западналите места. Освен това му доставя удоволствие да посещава многобройните гей клубове и барове, а вечер да се вози по улиците в лимузина с тъмни стъкла. От колата разглежда оживените улици, докато отпива любимата си леденостудена водка. Изживява живота на рок легенда така, както му е приятно.

„Куийн“ стават все по-уверени, когато ги застига безпрецедентната новина от Англия, че и четирите им албума са влезли едновременно в английските топ трийсет, дори „Queen“ е на двайсет и четвърто място, две години след излизането си на пазара. Вдъхновен от това доказателство за популярността им, на концертите Меркюри започва да поздравява верните си почитатели с преливащи чаши шампанско. Опива се колкото от обожанието на публиката, толкова и от светлото пенливо вино в чашата. Зад кулисите обаче не всичко е цветя и рози. Личният мениджър Пийт Браун има свои спомени от турнето, най-вече от Чикаго.

„Където и да отидехме, когато дойдеше времето да продължим, мое задължение беше да уредя сметките в хотелите. Бяхме от два дни в Чикаго и заминавахме за Сейнт Луис, но когато се опитах да използвам кредитната карта на «Куийн», ми казаха, че лимитът е надхвърлен. Още по-лошо беше, че се падаше неделя, банките не работеха, а аз трябваше да се справя с багажа и да го закарам на летището. Ставах неспокоен, започна разправа с рецепциониста, като аз настоявах да оставим нещата така и да се разберем по-късно, но той беше непреклонен. Не знаех какво да правя и понечих да се обърна, когато

той извади пистолет и го насочи към мен. Дори не помня дали вдигнах ръце, но застинах на място и заговорих: «Спокойно, приятел! Имам предостатъчно време!».

Накрая Пийт Браун убеждава местния организатор да дойде и да плати сметката в брой, но тогава изниква нов проблем. „Бяхме изпуснали полета — обяснява той — и аз не бях на себе си от страх, че няма да смогнем за следващия концерт. Часовете отлитаха, нервите ми бяха опънати до скъсване. Бях убеден, че ще ме уволнят, но направих всичко по силите си, за да изнамеря набързо няколко комбита, с които да се придвижим“.

До края на турнето не се случва нищо друго, което да извади Браун от релсите, но той няма представа, че го очаква съвсем различна беда, след като в средата на март заминават от Америка за късо, но очаквано с радост завръщане в Япония, а после околосветската им обиколка ги отвежда на другия край на света.

Първото турне в Австралия, с начало в „Ентъртейнмънт Сентър“ в Пърт, е изключително важно за „Куийн“. Този път са предпазливи, но и много уморени. Турнето тече от девет седмици и Меркюри — най-много от всички — е под огромен стрес. Когато пристигат в Сидни за концерта в Хордън Павилиън, положението става лошо.

„Още с пристигането разбрахме, че за да се доберем до мястото, трябваше да минем през огромен панаир“, обяснява Пийт Браун. „Щом се огледахме, веднага ни стана ясно, че няма начин да минем с автомобилите през тълпите, затова помолих бандата да слязат от колите и да тръгнем пеша. Фреди веднага възропта. «Скъпи, нали не очакваш да ходя пеша!» и категорично отказа да слезе от лимузината. Наложих се да пълзим, за да не нараним някого, а Фреди през целия път надигаше чаша шампанско. Няма нужда да изтъквам, че на средния австралиеца подобни неща никак не му минават и започнаха подвиквания «инглизки путки», и дори по-обидни. Блъскаха злобно по стъклото, показваха среден пръст на всички вътре и стоварваха юмруци по преминаващите автомобили“.

Когато процесията най-сетне се добира до Павилиън, въпреки че причина за тези неприятности е арогантността на Меркюри, звездата изкарва лошото си настроение върху Браун. „Понякога Фреди ставаше отвратителен — разкрива той. — Докато работех за него, на няколко пъти ме е докарвал до сълзи. Този път, щом влязохме вътре, беше обзет

от толкова яд и злоба, че грабна огромно огледало и буквално го разби в главата ми. След това ми нареди да намеря метла и да измета“.

Веднъж Меркюри обвинява темперамента си за подобни избухвания. Все повече се говори, че замеря хората с какво ли не, а той отвръща, че това не е характерно за него. Пийт Браун може и да познава и друга, по-добра страна на Меркюри, защото не се сърди на звездата за последната му издънка. „Нали разбирате какво унижение е преживял. Просто трябваше да си го изкара на някого и този път аз му бях подръка. Разбирам го“.

След последния концерт на 22 април във фестивалната зала на Бризбейн има добър повод за празнуване. Турнето е преминало при небивал успех. Този път, когато се качват на самолета за Лондон, и сингълът, и албумът са на върха на австралийските класации и бележат първия пробив там.

Още с пристигането си „Куийн“ научават чудесна новина. Филмът на Брус Гауърс „Queen at the Rainbow“^[1] се излъчва в английските кина като преглед преди „Неравностойна игра“^[2] с участието на Бърт Рейнолдс (американския актьор, за когото по-късно Меркюри признава, че често има фантазии). При завръщането им от последното турне в Америка „Bohemian Rhapsody“ е на девето място в английските класации за сингли. Освен това сингълът печели в категория „Най-продавана плоча във Великобритания“ на двацет и първите награди „Айвър Новело“ в хотел „Дорчестър“. Няколко дни по-късно Брайън Мей се жени за Кристин Мълън в римокатолическата църква в Барнс. Джон Дийкън вече е женен за Вероника Тецлаф, а Роджър Тейлър, все още заклет ерген, с удоволствие продължава да си живее постарому. На Фреди Меркюри, макар все още да е близък с Мери Остин, му предстои сериозен избор; вътрешни битки, които ще продължи да води още няколко месеца.

Според Меркюри първите финансови облаги идват с четвъртия албум на „Куийн“ „Night at the Opera“. Част от парите използва за все по-голямата си зависимост от кокаина. Вероятно употребата на наркотици предизвиква отчасти промяната в настроенията му, една от причините да нападне верния си служител. Меркюри обаче осъзнава, че животът му се променя. Както често се случва, бандата му дава чувство за цялост и завършеност. Роджър Тейлър по-късно казва: „Беше като завръщане вкъщи, при мама“. Но и тук настъпват промени.

Първите пет сингъла на „Куийн“ са написани или от Меркюри, или от Мей, но този път Джон Дийкън създава прекрасна балада.

„You're My Best Friend“ излиза на 18 юни и осигурява на „Куийн“ седмия хит. По това време бандата се връща към т.нар. „рутина“, когато всеки един пише песни, които по-късно се обсъждат в студиото. Меркюри се проявява като инат, но не е единственият, и често пъти тези срещи се превръщат в оживени, бурни спорове за качеството на предложената композиция. Докато работи в „Манър“, студио „Уесекс“ и „Сарм Ийст“, Меркюри намира време да създаде и корицата на бъдещия албум.

Желанието за изпълнения на живо никога не утихва и приблизително по това време сър Ричард Брансън, сега вече мултимиллионер, създател на „Върджин“, им прави неустойимо предложение. „Хрумна ми идеята да организирам концерт на открито в Хайд Парк и така да промотирам няколко банди едновременно“, разказва Брансън. „Проблемът беше, че не бях в положение да финансирам подобно начинание, и тъй като се познавах с Роджър Тейлър, се обърнах към него с надеждата «Куийн» да се съгласят“. Като си спомня какво впечатление му е направил концертът на „Стоунс“ в Хайд Парк през 1969 г., Брансън е убеден, че „Куийн“ ще постигнат същия ефект.

Бандата е съгласна и няма търпение да организира концерта за следващия месец, което е много трудно изпълнимо. Брансън обаче успява да се пребори с изискванията на полицията и комитета по градските паркове и малко по малко организира нещата. „Когато извадих всички необходими разрешителни — разказва той, — и проектът тръгна, аз предадох нещата на мениджърите на «Куийн», за да поемат оттам“.

Определена е дата 18 септември, напълно удобна за „Куийн“, които имат уговорка за други два концерта в началото на месеца. Първият концерт е на ежегодния фестивал в Единбург в „Плейхаус Тиътър“, където подгрываща група са „Супърчардж“. Вторият е в Уелс, в замъка „Кардиф“. Заглавието по афишите гласи „“Куийн” в замъка“, а представянето на групата е след най-дългата суша във Великобритания от много години насам. Реки и езера са пресъхнали, на някои места отново са пуснати уличните помпи.

Когато вечерта се събира дванайсет хилядна тълпа, по време на изпълненията на подгряващите „Франки Милърс Фул Хаус“, „Манфред Манс Ъртбанд“ и Анди Феърведър-Лоу плисва дъжд. Когато „Куийн“ излизат на сцената, всичко наоколо е подгизнало, а зрителите са съвършено мокри.

Водещ в „Кардиф“ е Боб Харис от Радио Едно, който ще бъде такъв и на предстоящия след осем дни концерт, когато се събира десет пъти по-голяма тълпа, отколкото тук. Радио „Капитал“ отразява събитието с коментар от Кени Евърет и Ники Хорн. Същата вечер Фреди Меркюри се запознава със звездата от попсцената на шейсетте Дейв Кларк, който ще стане един от най-близките му приятели.

Освен професионалните си отношения с „Куийн“, Харис е близък приятел с четиримата от бандата и много ги уважава. „Бяха невероятно умни и имаха изключително точен поглед за нещата — твърди Харис. — Освен това не бяха от бандите използвачи“. Той говори за друга, модерна по същото време, група. „Спомням си, че бяхме на среща с членовете на въпросната група и те непрекъснато се питаха «Какво искат пичовете?» по особено самодоволен и надменен начин. «Куийн» никога не се държаха така и винаги обръщаха внимание на феновете си.

След поддържащите в Хайд Парк са Стив Хилидж, «Супърчардж» и Кики Дий. След като наскоро е излязъл хитът ѝ с Елтън Джон «Don't Go Breaking My Heart», Дий се надява да убеди Джон да излезе заедно с нея на сцената. Накрая се примирява да направи дует с картонено изображение на звездата.

«Куийн» излязоха тъкмо когато започваше да притъмнява — спомня си Боб Харис. — Хората бяха започнали да се събират още от обяд, а когато някой застанеше на сцената, се виждаше, че тълпата стига чак до хоризонта. Това множество беше невероятна гледка“.

Меркюри приветства тълпата с думите: „Добре дошли край езерото Сърпънтайн“. Той е облечен в черен прилепнал гащеризон, отворен до пъпа, с балетни пантофки, готов за енергичната песен „Keep Yourself Alive“.

„Събитието беше великолепно — разказва Харис, — а «Куийн» бяха наистина невероятни този ден“.

Ревът на тълпата за бис е оглушителен и Меркюри решава да се върне на сцената колкото заради феновете, толкова и заради себе си.

На концерти на «Куийн» той често дразни почитателите си с бойния вик: «Това ли искате? Това и ще получите!» Само че въпросният ден полицията има за задача да се погрижи никой да не получи нищо повече. Преди събитието те са определили таен списък от позволени и непозволени прояви и тъй като то продължава вече трийсет минути повече от предвиденото, заплашват Меркюри с незабавен арест, ако посмее да се върне на сцената. За да докажат, че са сериозни, спират електричеството и паркът потъва в непрогледен мрак.

Сър Ричард Брансън си спомня: «Концертът беше особено важен за „Куийн“, преломен момент в кариерата им». Бандата се възползва максимално от това през идващите седмици, докато работеха над новия си албум. «A Day at the Races» излиза през втората седмица на декември, когато — независимо от критиката на пресата, че му липсва вдъхновение — албумът е забележителен успех за тях.

Точно месец по-рано любовната песен на Меркюри «Somebody to Love» е избрана за следващия сингъл на «Куийн». Кени Евърет отново бомбардира слушателите си от радио «Капитал» с парчето, докато накрая то застава начело на «Хитлайн», класацията на радиото. Когато на 12 ноември е пуснат официално, малко не му достига да достави на Меркюри удоволствието да стане втория номер едно национален хит.

По това време, изцяло в личен план, физическото и емоционално удовлетворение е сериозен проблем за Меркюри. Дълго се бори със себе си, но към края на 1976 г. се налага да жертва връзката си с Мери Остин заради по-силни желания. Няма спор, че Меркюри много обича Остин. Истина е, че се чувства длъжен да преосмисли съвместния им живот, но това не означава, че отношението му към нея е охладняло, нито пък, както времето ще докаже, нейното към него. Решението е наистина необичайно. Меркюри води предпочитания живот на гей, а Мери Остин подхваща нови връзки, от които има деца. Бременна е с второто си дете, когато Меркюри умира. Тя остава до него през целия му живот. А истинската обич на Меркюри към жената, с която се е запознал, когато е бил неизвестен и безпаричен, до самия му край засенчва даже неговите най-близки връзки с мъжете любовници.

Раздялата с Остин донася огромно облекчение на Меркюри и 1977 г. започва с период на промискуитет, който продължава поне пет години. Той се хвали, че огромният му сексуален заряд го подтиква да

легне със стотици партньори; това не е необичайно твърдение в средите на рока, въпреки че хвалбите обикновено се отнасят до групата. След като цяла вечер се е вихрил на някое гей парти, Меркюри избира, когото реши. Той иска секс без каквото и да било обвързване и призори си тръгва към къщи, последван от завоеванието си. Очевидно е, че не е придирчив, а за човек, чиито артистични предпочитания стават все по-изтънчени, понякога се държи като помияр. През същия този период Меркюри започва да употребява много повече кокаин, отколкото досега.

Диетата му се състои от секс и наркотици и пасва добре на трескавия живот, който «Куийн» водят — непрекъснато на път, особено през двумесечните и тримесечни турнета в Щатите и Канада. Най-продължителното предстои да започне на 13 януари и «Куийн» пристигат в Милуоки. Щатът е скован от най-ниските температури за това столетие. Заедно с тях ще участват «Тин Лизи» с фронтмен Фил Линот и китарист Скот Горъм. Шумната рок банда, заимствала името си от робот от комиксите, наскоро успява да закове два хита в топ десет на английските класации. Мениджърът им Крис О’Донъл си спомня как са получили работата на подгрываща група.

«Тин Лизи» трябваше да заминат сами на турне в Америка, но Брайън Робъртсън се сби в клуб «Спикизи». Някакъв тип се опитал да разбие главата на Франки Милър с бутилка, Брайън вдигнал ръка, за да спре бутилката, която обаче го нарязва. Раната беше толкова сериозна, че той не можеше да свири на китара. Веднага заминах за Америка, за да направя каквото мога и да не потъне новият албум на «Лизи». Когато пристигнах, ми звънна американският агент на «Куийн» по онова време Хауърд Роуз. Беше напълно неочаквано. Роуз ми каза, че «Куийн» били страхотни почитатели на «Тин Лизи» и се питали дали групата би искала да подгрыва по време на турнето им в Щатите“. О’Донъл се връща в Англия, заменя ранения Робъртсън с китариста Гари Мур и започва преговори за условията на турнето. „По онова време бях млад мениджър, работех с партньора си Крис Морисън и не можехме да повярваме на късмета си — признава той. — Чувах се как казвам, че това няма да стане или че ще направим това или онова, но отначало беше много странно“. О’Донъл успява да контролира емоциите си, като в някои отношения съвсем не е толкова възторжен.

„Един ден отидохме до офиса на Рийд, за да обсъдим турнето, — спомня си той, — и по това време «Somebody to Love» беше вече в класациите, а «Куийн» се надяваха на покана в «Топ ъв дъ Попс». Работата беше там, че песента беше на второ място и скоро се разбра, че бързо е паднала на пето. Някакво момиче пищеше по телефона пред един от Би Би Си, че те трябвало да бъдат включени в шоуто. Идеята на «Топ ъв дъ Попс» беше да канят и представят банди, чиито плочи се изкачват в чартовете, а това момиче буквално натякваше «Но ние сме „Куийн“! Ние сме над всичко това».“

О’Донъл си има собствено мнение и твърди, че от „Гин Лизи“, колкото и да е необичайно, не са платили, за да пеят с „Куийн“. Въпросът е личен. „Просто не одобрявах подобна практика. В бизнеса му казваме подгриващи пари за турне — бандата продава част от времето си, за да покрие озвучаването и светлините, като ползата за подгриващата група е популярност, която може да им послужи като трамплин. Аз лично съм много скептично настроен към тази практика, така че отговорът е не, «Лизи» не са плащали, за да подгриват на «Куийн»“.

Според О’Донъл първите две дати на „Куийн“ в Америка са били чисто и просто представяния, които са послужили за загряване на групата, а същинското турне започва едва когато „Гин Лизи“ се присъединява към тях. Турнето е истинско откровение за него. „Смея да твърдя, че имаше моменти, когато «Гин Лизи» изпълняваха музика на «Куийн» зад кулисите. Колкото и да бяха добри, «Куийн» вече бяха дотолкова стилизирани, че дори най-дребното нещо, което се объркаше, нарушаваше цялостната хармония. «Лизи» пък бяха толкова гладни и все още толкова неподправени, че в сравнение с тях притежаваха непредсказуема енергия, която бликаше на сцената. Просто се опитвам да подчертая, че се комбинираха страхотно“.

За човек, който е изпитвал истинско страхопочитание към „Куийн“, реалността се оказва същинско разочарование, особено що се отнася до личността и държанието на Меркюри. „За мен «Куийн» бяха една от най-великите рок банди в света, но не цяла Америка е Ню Йорк и Лос Анджелис — между тях има много градове, в които са предвидени концерти. Слизаме на едно летище и, както обикновено, се отправяме към автомобилите, които са дошли, за да ни вземат. В

Средния запад има стадиони за по двайсет хиляди човека, но условията съвсем не са върхът.

Та въпросния ден пристигнахме и открихме, че за нас са били поръчани три лъскави лимузини от местното погребално бюро. Това били най-добрите автомобили, които имали. Фреди се разбесня и се нацупи, защото не му била осигурена истинска лимузина, и отказа да се качи. Със сигурност знам, че беше предупреден предварително да не очаква лимузини по тези места, въпреки това той направи голям проблем“.

О’Донъл продължава да разказва и без да иска подкрепя теорията на Пийт Браун за причините, поради които Меркюри се държи като примадона. „Подобни изцепки, които стигаха до страхотни скандали, имаха своите далеч по-дълбоки корени“. Тази проява на каприз не е изолиран инцидент. О’Донъл открива, че Меркюри е труден човек. „Той се беше спуснал по спиралата на живота, както често се случва и при други — обяснява той, — а и това не беше истинското положение на нещата. Беше се обградил с кралски антураж. Пийт Браун беше на турнето, както и личните му асистенти Пол Прентър и Джо Фанели, но имаше и други. Имаше си американски фризьор например, който го придружаваше навсякъде, личен масажист и отговорник за гардероба, и отвсякъде се чуваше «Фреди, скъпи, това» или «Разбира се, Фреди, любими, онова». На сцената обаче той се държеше невероятно професионално, но, разбира се, в някои отношения му се налага да плати цената.

Като продавач на пазара в «Кенсингтън» той е коренно различен човек. Сега вече е друг. Няма и следа от онова момче. В сферата на мениджмънта знаеш, че това е процес на изкачване — нали тъкмо това се опитваш да постигнеш. Само че се контролира изключително трудно. Все едно да се опитваш да стиснеш юздите на избягал кон и да го овладееш. Накрая те е страх да ги пуснеш и се питаш накъде те носи“.

Още в началото на турнето една случка прави огромно впечатление на О’Донъл. След като са изнесли два концерта в Канада, „Куийн“ се връщат в Америка за концерт на стадиона в Чикаго. „Времето беше кошмарно — сняг, лед и адски студ — оборудването ни закъсняваше от Монреал заради условията по пътищата. Хлапетата обаче се редяха на дълги опашки, гушеха се, духаха на дланите си, за

да се стоплят, а организаторът умоляваше Фреди да отвори вратите и да ги пусне“.

„И без това «Куийн» бяха много закъснели, и най-сетне той събщи на Фреди, че много от феновете навън са посинели от студ. Единственият му отговор беше: «Скъпи, все още не сме проверили звука. Не можем да позволим да чуят „Куийн“ преди това». Освен това го наблюдавах как нарочно се бави, единствено за да наложи своето“.

Отвратен от поведението му, О’Донъл продължава. „Фреди имаше чудесна представа накъде са поели, в каква посока се е отправил той самият. В това отношение беше истински професионалист и знаеше как да постигне желаното. Освен това човек не можеше да пренебрегне факта, че той беше написал толкова песни. По време на турнето заставах зад кулисите и оставах удивен от изпълнението на «Куийн», и най-вече на Фреди. Като шоумен нямаше равен на себе си. Беше великолепен, а аз бях страхотен фен на песните му. Но иначе ме дразнеше неимоверно. Какво разочарование“.

Това, че четиримата от бандата са съвсем различни хора, поне според О’Донъл, е катализаторът, помогнал им да се превърнат във велика група. „Само че около Фреди невинаги беше спокойно — продължава той — поради простата причина че всичко трябваше да се върти около него и изпълнението му. Всъщност имаше моменти, когато тъкмо поради тази причина се развихряха ревност и завист, когато след шоуто сядаша и обсъждаха как е минал концертът“.

Вечерите след концерт са също проява на показност. „През живота си не бях виждал такъв кетъринг — спомня си О’Донъл. — За «Куийн» обичайните хапки, които носеха зад кулисите, не бяха подходящи. Те настояваха за изискана вечеря с четири ястия и голям свещник. След известно време Брайън и Роджър, истинските рокаджии в бандата, започнаха да се измъкват с Фил и Скот и да разпускат в някой клуб в града, а Фреди и Джон оставаха. Когато Джон също започва да се отделя, Фреди тръгна да обикаля гей клубовете, но дори и тогава нямаше място за спонтанност и всичко изглеждаше предварително планирано“. Турнето продължава и Фил Линот започва да попива някои черти от грандоманията на Меркюри, напълно чужди на О’Донъл. Други от членовете на „Тин Лизи“ и някои от екипа им, забелязват, че роденият в Дъблин певец е изключително впечатлен от това, че Меркюри никога не носи багажа си лично, когато пристигат на

някое летище. Вместо това просто избързва напред, отправя се като кралска особа към автомобила и оставя „големите мъжаги“ да се „гърбят“. След като влязат в хотела, той първо оценява качеството на предлаганото настаняване, преди да се съгласи да остане. Повлиян от Джими Хендрикс и почитател на лъскавия начин на живот, Фил Линот определено харесва надутото поведение на Меркюри. Скоро започва да става труден, оплаква се, че стаята му не била достатъчно голяма, че хотелът не бил достатъчно добър.

Водещият китарист Скот Горъм помни добре турнето. Роденият в Санта Моника музикант гледа на света небрежно и си спомня Меркюри с обич. „А, да, за мен Фред беше тежък случай. «Тин Лизи» бяха сто процента политически некоректна банда, устремена към бъдещето. Нали ме разбирате? Първо, бяхме неспасяеми хомофоби и нямахме никаква представа как да се държим с Фреди Мъркюри, докато не се запознахме с него и не открийхме сами, че е страхотен пич. Изобщо не беше какъвто си го представяхме, още повече че бяхме предубедени. Ще ви кажа, че Фреди беше силна личност, достатъчно силен, за да спечели всеки, когото си набележи, и точно това направи с «Тин Лизи»“.

Когато става въпрос за хомофобията, Крис О’Донъл твърди, че „Макар да носеха името «Куийн» и фронтменът им да беше със сексуалните предпочитания на Фреди, това си беше определено момчешка банда. На сцената и дума не можеше да става за гей елементи. Те свиреха хард рок, а Фреди никога не използваше познатите женствени жестове. Зад кулисите беше друга работа и предполагам, че на Фреди не му е било никак лесно да живее на сцената по начин, който е напълно различен от личния му живот“.

Двата свята обаче невинаги са толкова различни, нещо, за което разказва Скот Горъм. „Не, за Бога! — заявява той. — Имахме концерт в огромния «Уинтърланд» във Фриско^[3], град, добре известен с гей общността си. Ние бяхме първи, така че аз си свиря и от лявата страна на сцената решавам да обърна внимание на дясната, местя се натам и когато вдигам поглед, виждам петстотин от най-обратните гейове, на които някога съм попадал! Леле Боже! Бяха в тесни панталони, обсипани с пайети, сатенени гащеризони, огромни шапки с меки периферии, размахваха щраусови пера, скачаха от местата си и подмятаха шалове с пера. Щом се озовах от тяхната страна, те се

спуснаха напред и се развикаха. «Точно така, момче, разкърши се!» Леле, мисля си аз. Не съм готов за подобен контакт! И вече съм готов да се спася максимално наляво!

Така беше по време на цялото турне. Странното е, че колкото по-често срещаш тези хора, толкова повече ги възприемаш и си казваш, че имат странности, с които ще свикнеш. Повечето са наистина приятни. Тогавя разбрах, че на живота трябва да се гледа с по-малко предубеждение.

Да можехте само да видите Фред по време на турнето! Той беше във вихъра си. Когато «Куийн» се представяха страхотно, той се скъсваше от работа, за да осигури поне още два или три биса“.

По време на доста уморителен концерт, по средата на някое напрегнато турне, Меркюри си осигурява и други източници на енергия извън собствения си адреналин. Вече е нещо нормално, докато трае солото на китара, той да се шмугне зад кулисите, за да смръкне кокаин. За това турне Горъм обяснява. „Така и не го видях да се друса. Не се хвалеше и не повдигаше въпроса. Беше изключително дискретен“.

Но преди турнето да започне, историята е друга. Горъм си припомня: „Записвах в студио «Олимпик» по едно и също време с «Куийн» и срещнах Фреди във фойето. Очевидно се беше надрусал. Той ме заговори. «Здрасти, Скот, би ли ми направил една услуга?» Нямах нищо против. Фреди ме помоли: «Би ли се качил да провериш как върви горе? Слушай звученето на китарата на Брайън. Според мен е върхът, но на него не му харесва. Ела да ни кажеш мнението си». Вече бях готов да откажа. «По-добре да не идвам. Светът е пълен с критици, на никой не му трябва още един». Фреди обаче беше много настоятелен, затова отидох и ми се стори страхотно.

Фред вече беше смръкнал още няколко пъти и усещаше въздействието на дрогата. За пръв път го виждах да взема кока. Тъкмо това му даваше енергията, която винаги бликаше от него. Започна да говори на Брайън за мен. «Това момче е истински красавец, нали? Може да има страхотна кариера, без да дрънка на китара. Виж го само. Какво ще кажеш, Брайън?» Продължи в този дух, а аз намигам на Брайън и приемам всяка казана дума на шега. Фред обаче се е развихрил и не оставя Брайън намира, а Брайън, за да му достави удоволствие, най-накрая се съгласи.

Вече доволен, Фреди се въртна към мен и започна да ми разправя, че в училище бил шампион по пинг-понг. Играех тенис на маса цял живот и докато слушах хвалбите му, ми се прииска да го смажа. Накрая се примирих. «Добре, приятел, хайде». Фред хукна към масата на долния етаж. Когато слязох, вече беше напълно сериозен. Той наистина отчаяно се стремеше към победата и веднага ме заля с въпроси — колко игри ще изиграем, до какъв резултат и други подобни. След като се наслушах на приказките му, се развихах: «Стига вече, мой човек, няма ли да играем?»

Горях от желание да го разбия и напълно забравихме записа. Цели два часа откъм мазето се чуваше единствено „Мама му стара!“ или „На това му се вика забивка!“, или „По дяволите!“ Накрая спечелих и станах шампион по тенис на маса на студио „Олимпик“. Беше просто игра, но въпреки че беше надрусан с кока, жадният за победи Фреди съвсем не остана доволен».

За Горъм Меркюри е много различен от всички други звезди, с които е работил. «По време на това турне имаше моменти, когато не се държеше противно и беше доста кротък и мирен. Оказа се интелигентен, а не класическият мърляч от света на рока. Притежаваше финес. Човек можеше да седне и да поговори с него, съответно и той да поговори с теб. Освен това беше страхотен слушател. Умееше да те накара да разтвориш сърцето и душата си пред него. Определено не беше от онези, чиято амбиция в живота беше да се налива с алкохол и да създава проблеми».

Но в много отношения Меркюри прекалява и често се забавлява, както разкрива Трип Калаф, тонрежисьор, който пътува заедно с «Куийн» по време на турнето в Щатите. «Фреди беше странен човек! Беше чудесен човек, но не беше един от нас. Удивително същество. От една страна, беше наистина нелеп, но той добре го разбираше и обичаше да се представя по този начин».

Меркюри не понася каквито и да било здравословни проблеми, но покрай напрежението на турнето в Америка, е много възможно проблемите с гърлото да се появят отново. Непосредствено след концерта в Сан Франциско проблемът с гърлото наистина се връща и в резултат два концерта са отложени, за да има той достатъчно време да си почине. Когато се оказва с неподозирано много свободно време, той

отива да разгледа Холивуд, да се потопи в блясъка и богатството, преди отново да се върне при другите за турнето в Канада.

Когато «Куийн» се прибират у дома в средата на март, откриват, че последният им сингъл, «Tie Your Mother Down», типично хард рок парче на Брайън Мей, дори не е влязло в топ трийсет. С настъпването на пънка банди като «Клаш», «Демд», «Екс Рей Спекс» и «Секс Пистълс» владеят класациите. В цял свят се приема, че «Пистълс» собственооръчно са наложили ню уейв във Великобритания, след като корените на пънка са били посадени преди няколко години в Америка. Самото движение ще угасне след около осемнайсет месеца, но влиянието му ще се запази много дълго.

Музикалната преса бърза да се залепи за пънка и осъжда на изгнание банди като «Куийн». Те наистина са трън в очите им, защото са крайната противоположност на философията на пънка. Фреди Меркюри обаче не проявява интерес към ню уейв музиката и е готов дори на жертви, за да подчертае, че въпросната музика е по-добро качество.

На сцената е по-експресивен от обикновено. Когато на 8 май «Куийн» започва европейското си турне в Швеция, той се появява на стадиона в Стокхолм в почти прозрачен костюм, носен навремето от балетиста Нижински. Тъй като не е доволен от впечатлението, което оставя, той излиза на последния бис в сребърна прилепнала дреха, обсипана с толкова много пайети, че когато застава под светлината на прожекторите, заслепява публиката.

В Дания, Германия, Холандия и Швейцария се редуват концерти и партита. В Холандия получават трийсет и осем награди, доказателство за популярността им там. Когато се връщат във Великобритания, английското им турне започва в Бристол и завършва на 7 юни в лондонския Ърлс Корт. Непосредствено преди това те изнасят два концерта в Ливърпул, както си спомня първият мениджър на Меркюри, Кен Тести.

«По това време държах известен клуб в Ливърпул — „Ерикс“ — на Матю стрийт, точно срещу мястото, на което се намираше „Кавърн“. „Секс Пистълс“, „Клаш“, Ник Лоу, Дейв Едмъндс и други свиреха там. Дадох на Холи Джонсън първата възможност за изява и през 1977 г. беше топ заведение. Както и да е, по време на турнето на „Куийн“ те имаха две вечери в „Емпайър“ и докато бяха в града, ми се обадиха.

Фреди, Джон и Роджър пристигнаха като кралски особи в клуба, в три отделни лимузини и на мен ми беше много приятно отново да прекарам час-два с Фреди».

Кен Тести обаче усеща бариерата помежду им, която според него е неизбежна. Съжالياва, че е така, но независимо къде и у кого е вината, както Крис О'Донъл вече е разбрал, Меркюри се е променил от дните, когато е бил продавач на пазара в «Кенсингтън» — при това не за добро.

«Куийн» свирят две последователни вечери в Ърлс Корт, три дни по-късно. Това е годината на сребърния юбилей на кралица Елизабет. Запален фен на монархията, Меркюри обожава помпозността и разкоша и това отчасти обяснява огромните разходи този път за сценични ефекти в Ърлс Корт. Освен обичайните димни бомби, заря и сложни светлинни ефекти, е поръчано специално скеле във формата на корона срещу сумата от 50000 лири. От него ще слезе Меркюри, обгърнат в дим, и ще застане в средата на сцената в целия си блясък.

Подобно пищно представление в зенита на пънка е гаранция, че критиците ще се нахвърлят върху «Куийн», и наистина през юни «Ню Мюзикъл Експрес» напада Меркюри в легендарното интервю на Тони Стюарт, наречено «Този тип малоумен ли е?». Стюарт критикува не само слабостта на Меркюри да вдига тост с шампанско пред публиката, но и всичко друго, за което се сети. Острият език на Меркюри обаче се оказва достоен съперник на Стюарт, факт, който ясно проличава в края на статията.

През същата година «God Save the Queen» на «Секс Пистълс» оглавява английските класации, а продажбите са двойно повече, отколкото на Род Стюарт. Песента получава забрана да бъде пускана в радиоефира, поне един от големите продавачи на дребно отказва да предлага сингъла, а много от дистрибуторите не желаят да имат нищо общо с него. Мениджърът на бандата Малкълм Макларън нарича песента «най-английското, най-гневното, най-острото и изродско парче в рока, което някога е писано, а след това добавя, за мен това беше най-доброто от пънк рока».

На «Куийн» и «Пистълс» им предстои да се срещнат в звукозаписно студио. «През 1977 г., след като „Секс Пистълс“ подписаха с „Ей енд Ем Рекърдс“ — спомня си Малкълм Макларън, — всички се занесохме в студио „Уесекс“ в Северен Лондон. „Куийн“

записаха в първо студио, а Крис Томас, продуцентът на „Секс Пистълс“, беше във второ студио. Когато влезе в първо студио, за да мине в съседното, Сид Вишъс коленичи и пропълзя между краката на Фреди Меркюри. В този ден „Секс Пистълс“ завършиха втория си най-известен сингъл — „God Save the Queen“.

В студиото «Куийн» работят над новия си албум, въпреки че Меркюри намира време и за друго; този път за актьора Питър Страйкър, негов близък приятел. Страйкър, който се е явил на прослушване за оригиналното представление на «Коса» и редовно се появява по телевизията, е решил да издаде плоча. Новосъздадената фирма «Гус Продъкшънс» на Меркюри е инвестирала 20000 в албума на Страйкър «This One's On Me». Меркюри продуцира Страйкър заедно с Рой Томас Бейкър, но това е единичен случай. Когато Страйкър се обръща към «Гус» с нов материал за запис, ролята на Меркюри е изцяло финансова. Освен «Гус Продъкшънс» след време той създава и «Меркюри Сонгс», издателска фирма, която в бъдеще ще се занимава със соловите му творби.

Скоро обаче записите на «Куийн» изискват пълното му внимание и на 7 октомври излиза десетият им сингъл. Парчето е «We Are the Champions», въздействащ, вдъхновяващ химн, написан от Меркюри. Простичкият, но ентусиазиращ припев звучи така, сякаш е познат от години, и досега радва тълпите. Промоционалното му видео, колкото и да е необичайно, ще бъде заснето пред публика на живо. Брус Гауърс, промо директорът на «Bohemian Rhapsody», направил и последните им три видеоклипа, не е свободен. Затова те ангажират Дерек Бърнбридж, за да контролира тълпата «статисти», наети през фен клуба на «Куийн» за снимките в «Ню Лъндън Тийтър Сентър».

«We Are the Champions» излиза с парчето «We Will Rock You» на Брайън Мей от втората страна и веднага е нападнато от критиците. Феновете обаче не се интересуват от отзивите в медиите и то се изкачва до второ място. «Електра» също харесва новия сингъл и го пуска като двойна «А» страна. С право очакват, че парчетата непрекъснато ще се въртят в радиоефира и не могат да се нарадват на огромния успех в Щатите. «We Are the Champions» е великолепно прието в цяла Европа и се задържа на първо място във Франция в продължение на цели дванайсет последователни седмици. Днес песента все още звучи на важни спортни събития.

Когато албумът «News of the World», от който е избран хитовият сингъл, излиза в края на месеца, той застава на първо място в музикалните класации на девет страни. Меркюри вече две години жъне награди за «Bohemian Rhapsody», но най-високо цени наградата, която получава на 18 октомври в конферентен център «Уембли», когато «Bo Rhar» е поставена редом с песента на «Прокъл Харъм» «A Whiter Shade of Pale» при получаването на награда «Британия» за най-добър британски поп сингъл през последните двацет и пет години. Телевизионният водещ Майкъл Аспъл връчва наградата на «Куийн».

Успехът помага на «Куийн» да се освободят от финансовите си задължения към «Трайдънт». Най-сетне имат възможност да платят по клаузата, която дава на «Трайдънт» един процент от продажбите на шест бъдещи албума. Радостта им обаче е помрачена, когато усещат трудностите в мениджмънта.

Пийт Браун обяснява: «Проблемът беше, че според „Куийн“ Джон Рийд можеше да им предостави достатъчно от времето си, но това не ги устройваше. Когато „Куийн“ са поети като клиенти, офисът е изцяло в услуга на Елтън Джон. Рийд е работил в „Тамла Мотаун“ и преди Елтън Джон да го избере да движи бизнес делата му, не е бил мениджър. Целият персонал е работил предимно за Елтън, така че те са му предани. Когато Елтън тръгва на турне, това е най-важното събитие в календара, а като имате предвид различните личностни особености на членовете на „Куийн“, можете да си представите какво се случваше».

Адвокатът на «Куийн» Джим Бийч успява да ги измъкне от това нежелано партньорство много по-лесно, отколкото от «Трайдънт». «Куийн» снимаха на открито в градината на Роджър видео за «We Will Rock You», и за всички участници беше много весело, също като на снимачната площадка на филм. Времето напредваше, хората се изнервяха, светлината ставаше по-лоша, когато Джон Рийд пристигна най-неочаквано и бандата се събра в лимузината на Фреди. Тогава подписаха документите по прекратяване на договора».

Като неустойка за прекратяване на договора преди определената дата, „Куийн“ трябва да плати солидна сума на „Джон Рийд Ентърпрайзис“, както и да преотстъпят правото за значителен процент от хонорарите за съществуващите албуми.

Години по-късно, когато Елтън Джон обяснява доколко Меркюри е разбирал от финанси, той отбелязва, че приятелят му нямал представа колко струва кутия мляко, но можел да ви каже абсолютно точно цената на лака за нокти. Фреди често и съвсем небрежно отбелязва, че не се интересува от богатството си и подчертава, че докато има достатъчно пари, за да пазарува, ще се чувства щастлив. Истината обаче е, че Фреди съвсем не е толкова наивен. Той много добре разбира, че трябва да издадат нещо голямо. Също така е наясно, че дори прекратяването на отношенията с Джон Рийд да не е оказало пагубно влияние върху финансите на „Куийн“, то им е причинило главоболия и поради това се налага да вземат решение по отношение на бъдещия си мениджър.

След дълги дискусии бандата единодушно се съгласява да се справи с мениджмънта си сама. Ще им помагат Пийт Браун и Пол Прентър — двамата остават с „Куийн“, въпреки че първоначално са били служители на Джон Рийд, както и Джив Бийч, и Джери Стикълс. Това се случва непосредствено преди турнето на „Куийн“ в Америка, второто им за настоящата година.

Боб Харис се присъединява към бандата. Той работи над документален филм за „Куийн“ и иска да събере още материали, както и да запише интервюта с Меркюри и останалите. „Идеята беше да комбинираме всичко с филма за турнето и да направим ретроспективен материал, обяснява Харис. При завръщането ми в Лондон отидох в редакцията на «Уордър стрийт» заедно с един помощник и напредъкът беше ужасно бавен. Просто нямах време да се справя с останалите си задачи и накрая «Куийн» си взеха филма. Части от него се появиха в различни видеоматериали през годините“.

Самото турне е по-успешно. Започва в Портланд, в център „Къмбърланд“ на 11 ноември. Тази вечер за първи път по време на турнето Меркюри изпява нежната си балада „Love of My Life“. Публиката се включва и развълнуван, че пеят толкова хубаво, Меркюри спира и остава феновете да продължат. Оттогава това се превръща в любим момент на всеки концерт. Както казва Меркюри, без значение къде изнасят концерт, феновете си знаят ролята, без на него да му се налага да каже и дума.

Боб Харис наблюдава това лично и се съгласява, че „Фреди беше един от най-щедрите изпълнители в бизнеса. Не го правеше, за да се

ласкае, когато караше тълпата да пее с него. Всъщност той имаше огромно желание да общува с тях“. Това е очевидно от видеоматериалите. На тях Меркюри е заел позата на преподавател, докато наблюдава и слуша внимателно тълпата. Не откъсва очи от многобройната публика, сякаш всеки момент ще забележи, че някой назад не пее.

Когато пристигат в Ню Йорк на 1 декември, става ясно, че с това турне „Куийн“ покоряват Северна Америка. През февруари са изнесли концерт в Мадисън Скуеър Гардън, когато Меркюри се зарича да подобри постижението на „Йес“, които изнасят концерт пред три препълнени зали. „Куийн“ щели да изнесат пред пет, заявява той. Единайсет месеца по-късно, въпреки че не изпълняват обещанието си, залата е пълна две поредни вечери. И двата концерта се оказват наистина специални.

Скоро след това „Куийн“ се връщат на стадиона в Чикаго. Ужасен студ е, но в сравнение със спомените на Крис О’Донъл за времето, когато Меркюри оставя феновете да мръзнат на снега, Боб Харис има по-приятни спомени. „Беше невероятно преживяване — разказва той. — Стадионът се използваше от «Чикаго Беърс» и тъй като беше кучешки студ, на всички ни дадоха по едно красиво яке, принадлежащо на отбора. Аз носих моето буквално докато се разпадна. Оттам заминахме — с радост се спасихме от температура минус петнайсет — за Лас Вегас, където ни блъсна адска горещина. Бяхме пристигнали няколко дни преди датата на концерта на «Куийн» и поразпуснахме. Един ден с Роджър и неговия мениджър обиколихме всички хотели, казина, барове и клубове, които бяха на пътя ни“.

Затова пък Фреди предпочита да се забавлява по-тайно и второто дълго турне в Америка му дава възможност да опипа гей обстановката. Пред публиката поставя граница между „тайната“ си хомосексуалност и бисексуалността, за която е признал сам. Вече е суперзвезда и разбира, че ако признае открито, че е гей, ще застраши популярността си. Въпреки женственото си държание и фактът, че имиджът на бисексуален поддържа известна загадъчност, той непрекъснато е преследван от жени, които продължават да го възприемат като чистокръвен мачо. Или не се вслушват, или предпочитат да пренебрегват слуховете, за да дадат воля на фантазиите си за

енергичния вокалист на „Куийн“ и вулгарните му жестове с микрофона.

Веднъж вече поел по този път, Меркюри никога повече не се връща назад, но има и хора, които се питат дали дори на този ранен етап е бил доволен от решението си. Крис О’Донъл разказва: „Фреди изискваше толкова много от хората, понякога дори прекаляваше и те просто не успяваха да се вместят в очакванията му. Той обичаше ласкателствата, които получаваше, докато беше на сцената, но в личния живот, зад кулисите изобщо не се забавляваше, дори тайно“. Ако това е истина, то Меркюри никога не го е признал и без да пази здравето си — и своето, и това на безбройните мъже, с които е имал краткотрайни контакти, — той продължава да се държи безотговорно още дълго време.

[1] „Куийн“ в „Рейнбоу Тиътър“. — Б.пр. ↑

[2] „Hustle“ е филм от 1975 г. на режисьора Робърт Олдрич. — Б.пр. ↑

[3] Сан Франциско. — Б.пр. ↑

ОСМА ГЛАВА

СЕКС, НАРКОТИЦИ И РОКЕНДРОЛ

За броени месеци на „Куийн“ им става ясно, че не успяват да се справят сами с мениджмънта на бандата и се обръщат към новия си счетоводител — Питър Чант, за съвет как да организират подходяща структура. Решено е Чант да поеме бизнеса на групата, счетоводството и данъчните въпроси. Джим Бийч е принуден да се откаже от партньорството си в правната фирма „Харботъл енд Луис“ в Западен Лондон и да стане мениджър на „Куийн“, като оглави новосъздадената „Куийн Продакшънс“ ООД. По същото време създават и „Куийн Мюзик“ ООД, и „Куийн Филмс“ ООД.

Нито една уважаваща себе си банда не се надява да достигне върха на чартовете без промоционален материал. Само че видеоматериалите се оказват значително по-сложна работа от очакваното и много по-трудни. Като финансират собствените си видеоматериали и със създаването на двете филмови и музикални компании, „Куийн“ се надяват да възстановят важния контрол над видео правата и да лицензират „И Ем Ай“, използвайки ги за промоции.

По това време „Куийн“ вече изкарват огромни суми и британското данъчно законодателство ще ги съсипе, ако прекарват повече от шейсет и пет дни в годината извън пределите на Великобритания. По съвет на счетоводителя, разрешението е да записват и изнасят концерти отвъд океана. В този случай приходите напълно законно ще минават през компания, различна от „Куийн Продакшънс“ и няма да бъдат облагани с данъци. Затова, след излизането на сингъла „Spread Your Wings“ на 10 февруари, те започват пролетно турне в Европа. Докато са в Берлин за концерт в „Дойчланд хале“, Роджър Тейлър преминава през известния контролно-пропускателен пункт „Чарли“ в Източен Берлин. Докато е там, попада на графити, които му правят такова впечатление, че го

вдъхновяват за концепцията на корицата на предстоящия по-късно същата година албум.

Турнето ще приключи с няколко концерта във Великобритания. Стилът на Меркюри видимо се променя. Тъй като обича показността, той е излизал пред публика в сребърно облекло, в черни прилепнали гащеризони, често пъти слабините му са обсипани с диаманти и други приковаващи вниманието аксесоари. Новата му слабост са лъскавите черни дрехи от изкуствена кожа. Докато е на сцената, бърз и енергичен, той признава: „Представям си се като черна пантера“. Освен това обича да се облича от главата до краката в кожа. И двата стила подсилват мъжественния му сценичен образ, но мнозина фенове се питат дали харесват новия рокерски имидж. В края на седемдесетте това е и популярен стил за гейовете в нощните клубове — най-вече в Америка, където Меркюри напоследък е прекарал известно време. Може би е възприемал новия си имидж като начин, по който да обедини двата си свята.

Тъй като програмата на турнетата е доста натоварена, трябва да бъдат определени периоди, в които да им остане достатъчно време, за да пишат песни. Затова Меркюри прекарва по-голямата част от лятото с останалите членове на бандата в „Супър Беър Студиос“ в Ница. Приносът му към „News of the World“ е най-незначителният до този момент, но този път е създал почти половината от тринайсетте парчета — най-противоречивото, от които е „Bicycle Race“. Ежегодният Тур дьо Франс минава през Френската Ривиера, когато „Куийн“ са там, и вдъхновението за бандата идва, когато Меркюри се възхищава на десетките велосипедисти със стегнати тела. Той ги наблюдава как преминават, приведени ниско над кормилото, облечени в ликра. Песента ще бъде втората страна на „Fat Bottomed Girls“ на Брайън Мей. Двете песни ще провокират буря от възмущение.

Тъй като вече разполагат с по-екстравагантни бюджети за видеопромоциите си, те се изкушават да рискуват. Промотирането на „Bicycle Race“ и „Fat Bottomed Girls“ им предоставя съвършената възможност да се позабавляват. Решават да организират за снимките момичета на велосипеди и за целта „Куийн“ наемат стадион „Уимбълдън“, шейсет и пет манекенки и Стив Уд за режисьор. Има една изключително важна подробност: всички момичета са голи. Участниците в проекта възприемат начинанието като дръзка лудория

— освен „Холфордс“, компанията, която осигурява велосипедите. Подготвени са да си вземат обратно велосипедите, но отказват да приемат седалките. На „Куийн“ им се налага да платят за шейсет и пет нови кожени седалки.

Когато плочата излиза на 13 октомври 1978 г., голото дупе на корицата предизвиква възмущение. Бандата е обвинена в сексизъм, а „Ню Мюзикъл Експрес“ пуска грозна снимка на Меркюри със заглавие „Дебелогъз педераст“. Според Брайън Мей феновете не са възмутени, но една верига магазини отказва да закача постера им, тъй като го определят като полупорнографски. По-късно сингълът започва да се продава опакован, а манекенката от корицата е с добавени допълнително бикини.

Тъй като не могат да изтърпят врявата на благочестивите, скоро след това „Куийн“ напускат Англия и започват ново турне в САЩ и Канада. Сега вече са известни колкото с непристойните си забавления по време на партитата след концерт, толкова и с музиката си. На едно от частните събирания на Меркюри е ангажирана армия от джуджета, които разнасят на раменете си подноси с огромни количества най-чист кокаин за гостите. Купонът, който „Куийн“ организира по случай Деня на Все светии в Ню Орлианс, е на първа страница на всички вестници от единия до другия край на Америка — и дори отвъд пределите на страната — и се превръща в част от фолклора за „Куийн“. Партитата им често пъти продължавали дни наред, но този път ги чака концерт в Маями на 3 ноември и се налага да се задоволят с дванайсетчасова оргия. Изцепките били много — гола манекенка е сервирана скрита в огромен поднос, отрупан със суров черен дроб, полуголи момичета танцуват в бамбукови клетки, спуснати от тавана, имало и женски бой в кал, голи до кръста сервитьорки, развличащи най-странния коктейл от хора, които някой може да си представи.

Пиар консултантът Тони Брейнсби се е сдърпал с Меркюри през 1975 г. заради присъствието му на турне на „Уингс“, когато е трябвало да замине с „Куийн“. След тригодишно отсъствие обаче той се завръща и поема пиар изявите на бандата. Помни отлично въпросния купон. „Беше абсолютно дивашка нощ. Бях завел група журналисти. Летяхме от Лондон до Ню Орлианс, лудувахме цели дванайсет часа и се замъкнахме обратно на летището, без да сме си лягали. Те бяха наели огромната бална зала на един хотел, която накрая приличаше на блато.

Имаше дървета, отвсякъде висяха зловещи лиани, носеха се валма дим, имаше змии, а за стриптийзърките няма дори да споменавам. Накратко казано, партито беше първокласно!

Не си спомням Фреди да е вземал кока тази нощ. Между другото, държа да подчертая, че в това отношение беше изключително дискретен, а и в онези дни кокаинът не се възприемаше като приемане на наркотици. Възприемаше се като нещо модерно“.

Затова пък Брейнсби вижда как Меркюри дава автограф на стриптийзърка, като се подписва на доста необичайно място. „Имам снимка на Фреди, когато се подписва на дупето ѝ, докато тя се е облегла на една маса“.

Тъй като Меркюри не се отказва от слабостта си към изкуствената кожа, лъскавите черни панталони, карирана риза с къси ръкави и тиранти, той може и да не иска да го видят как взема наркотици същата нощ, докато обикаля сред гостите на партито и е душата на компанията. След това обаче, според спомените на Брейнсби, вероятно настъпва коренна промяна. „Фреди редовно се отправяше към някой клуб да се весели и един господ знае какви ги вършеше там“, признава той.

Това парти служи и като предварителна реклама за „Jazz“, предстоящия им албум, който излиза в Англия на 10 ноември. Междувременно, турнето продължава. Въпреки възмущението, което се надига у дома, „Куийн“ включва в албума постер на голите колхоздачки. Също като британските магазини, и американските го приемат за порнографски и забраняват да бъде включен в бройките, предвидени за продажба в Щатите. Вероятно засегнати от това отношение, на двата концерта на „Куийн“ в „Медисън Скуеър Гардън“, няколко голи момичета на велосипеди са подготвени, за да излязат с тях на сцената в Ню Йорк. По време на изпълнението на „Fat Bottomed Girls“ те кръжат около Меркюри и не спират да звънят. Това, че са разбунили духовете не им наврежда по никакъв начин. „Jazz“ се изкачва на второ място в класациите, а „Куийн“ получават наградата за изпълнение „Златен билет“. Това се случва в „Гардън“ пред повече от 100000 фена.

За Коледа се връщат вкъщи и на Меркюри почти не му остава време да си почине, преди да потегли заедно с „Куийн“ на ново европейско турне през януари. Умората от записи и турнета започва да

си казва думата. Въпреки това, когато пристигат в Брюксел за концерта в зала „Ворст Насионал“, с радост научава, че новият сингъл „Don't Stop Me Now“ е получил две чудесни рецензии.

Но умората започва да личи. В Холандия, Швейцария, Югославия и Испания, с две връщания в Германия концертите им са пред ентузиазирани фенове, някои от които са така обсебени, че следват бандата навсякъде. Когато „Куийн“ пристигат в Париж за последните три вечери в „Павилион дьо Пари“, Меркюри вече познава някои от лицата, които го наблюдават от първия ред. Последната вечер излайва: „Мама му стара! Вие пак ли сте тук?“ Той обаче е дотолкова очарован от предаността им, че им дава гордото име „кралското семейство“.

Понякога техният личен мениджър Пийт Браун завижда за феновете. Поне Меркюри им се отблагодарява за предаността. А Браун отново има проблеми с бандата. „Където и да отидеше «Куийн» — обяснява той, — беше мое задължение да им подсигурия напълно еднакво по качество настаняване. Идеята им беше никой да не получи нещо по-добро от останалите, но да приложи теорията на практика често пъти се оказваше невъзможно.

Стараех се максимално, но по време на това европейско турне, каквото и да правех, все нещо не беше наред и поставих рекорд, като успях да ядосам и четиримата едновременно.

Проблемът ми беше, че кожата ми така и не надебеля. Понякога се чувствах много наранен, но не съжалявам за нищо. Прекарвахме си добре“. Пийт Браун тъкмо е простил на Меркюри, че го е нападнал в изблик на яд, и обяснява нещата с натоварената програма. „Всичко се дължеше на напрежението. Човек трябва да го изпита на гърба си, за да разбере“.

Напрежението се покачва и по време на третото им посещение в Япония, този път за значително по-дълго време. В професионално отношение визитата е плодотворна, те получават многобройни награди за най-добър сингъл, за топ албум, за топ банда. Лятото наближава, а „Куийн“ не разполагат с достатъчно свободно време, тъй като им предстоят записи, което означава да се затворят в „Маунтън Студиос“ в Монтро. Междувременно комплексът е даден на борсата за продажба. От гледна точка на данъците за „Куийн“ е изгодно да притежават

студиото и Джим Бийч се свързва от тяхно име с акционерите и прави оферта за покупка.

Тъкмо в „Маунтън“ са поканени да напишат музиката за новия филм „Флаш Гордън“. Режисьор е Майк Ходжес, участват бившият американски футболист Сам Дж. Джоунс, Макс фон Сюдоф и Топол. Всичко във филмовата версия е по приключенския комикс на Алекс Реймънд от 30-те години на ХХ в. и трябва да бъде пищно. Както може да се очаква, Данило Донати е подготвил впечатляващи декори, а продуцентите на филма са на мнение, че въздействащата рок музика на „Куийн“ ще се впише великолепно. И четиримата от бандата дават своя принос; Меркюри написва пет парчета, сред които са „Ming’s Theme“, „Vultan’s Fight“ и „Football Fight“, които поддържат сингъла на Брайн Мей „Flash“, пуснат в края на следващата година, по времето, когато филмът излиза по екраните.

През лятото излизат немалко записи на „Куийн“ — още в началото на юни се появяват „Live Killers“, както и сингълът „Love of My Life“, записани по време на скорошни концерти. Малко по-късно, тъй като през 1978 г. „И Ем Ай“ получават наградата на кралицата за иновации и развитие, звукозаписната компания решава да пусне двеста бройки ограничено издание на „Bohemian Rhapsody“, разпространена на син винил. Бандата вече се е заела да подготвя нов материал, този път на ново място — „Мюзикланд Студиос“ в Мюнхен. Тук ще започнат работа по саундтрака на филма и тук предстои да се запознаят със звукозаписния продуцент Райнхолд Мак.

На „Куийн“ никога не им е липсвало самочувствие и увереност в способностите. Брайн Мей е казал, че „част от теб вярва, че групата е най-великолепното нещо, което светът е виждал“. Мей признава почти с гордост, че животът би могъл да е различен за аутсайдерите около бандата, и се хвали: „Ние не правим компромиси с никого. Ако някой реши да се присламчи, го изритваме много бързо или пък просто той не издържа на нажежената обстановка. Беше невероятно трудно за когото и да било да седне с нас като продуцент или нещо друго, а онези, които ни бяха мениджъри, успяваха единствено защото бяха невероятно силни личности“. Тъй като вече е работил с много топ групи, Райнхолд, известен просто като Мак, никак не се стряска от „Куийн“. Освен това той става първият външен продуцент след Рой Томас Бейкър, който работи редовно с бандата.

Единственото прекъсване на четиримесечната работа е краткото завръщане на „Куийн“ в студио „Шепъртън“ за репетиции за концерт на открито през август. На Лудвигспарк щадион в Саарбрюкен „Куийн“ свирят с „Вояджър“, „Комодорс“ и Рори Галахър, които подгръват. След това се връщат в „Мюзикланд“.

Мюнхен ще играе важна роля в бъдещето на Меркюри. Докато е там, се сприятелява с Мак и семейството му. Тъй като градът ще стане дом на звездата за няколко години, по-късно той си купува апартамент там, но междуременно предпочита лукса на хотелския апартамент в „Хилтън“. Тъкмо в него, докато се е отпуснал във ваната, написва необикновена песен за „Куийн“, която ще им осигури първо място в американските класации.

Меркюри е в състояние да напише песен за броени минути и измисля мелодии, докато седи пред пианото. Малцина могат да отрекат, че той е неповторим, уникален във всяко отношение, включително и в начина, по който пише песни. Когато пожелае, се превръща в невероятен имитатор и „Crazy Little Thing Called Love“, веселото парче, което създава за рекордно кратко време, напомня песен на Елвис Пресли. Вероятно популярността на парчето сред американската публика се дължи отчасти и на този факт.

„Не е типично за работата ми, коментира Меркюри, но това е така, защото нищо не е типично за работата ми“. Парчето е записано в „Мюзикланд“, а Мак, който очаква цялата банда да се появи за записа, още на първия ден остава изненадан, когато Меркюри пристига рано, сам, нетърпелив да започне. Извинява се на Мак, че не се справя достатъчно умело с китарата, която прехвърля през рамо. Очевидно е, че има желание да постигне жадуваното звучене преди останалите от бандата да придадат на песента характерния за „Куийн“ тон.

Когато парчето излиза на 5 октомври, плочата става златна. В него за първи път Фреди свири на ритъм китара. Звездата се справя с три от струните малко по-добре, отколкото преди десет години, когато е тормозел съквартирантите си. Някои се опитват да се подиграят на музикалния му дебют, но Меркюри безцеремонно ги срязва: „Не съм се старал да стана цар на китарата“.

Силата на Меркюри е в уменията му да изненадва хората и ще го постигне отново. За него това е осъществяването на лична мечта. Още от дните си в колежа „Илинг“, той обожава балета. Ходил е на балетни

спектакли в различни части на света, но най-много се възхищава на лондонския кралски балет и се е сприятелил с един от водещите балетисти, Уейн Иглинг.

„Запознах се с Фреди, когато продуцирах гала спектакъл за бавноразвиващи се деца — спомня си Уейн Иглинг. — Исках по-широк отзвук, затова отидох при приятеля си, Джоузеф Локуд, който по онова време беше шеф на «И Ем Ай». Първо го попитах дали може да работя с Кейт Буш, но за съжаление мениджърът на Кейт не одобри идеята, затова помолих Джоузеф да предложи друг. Трябваша му пет секунди, за да се сети за Фреди Меркюри и той го доведе в балетната школа“.

Срещата се оказва незабравима. Уейн Иглинг разказва: „Фреди се появи с клин и балетни пантофки, ние го погледнахме и едва не припаднахме. Сигурно някои от групата си помислиха: «Боже! Това пък какво е?», защото Фреди влезе със замах. Трябваше да направим две парчета, «Bohemian Rhapsody» и нова песен, наречена «Crazy Little Thing Called Love», която все още не беше пусната.

Винаги ще помня как по средата на репетицията на «Bohemian Rhapsody» влезе хореографът сър Фредерик Аштън. Попита ме какво правя, след това се обърна намръщено към Фреди и попита зададено: «Този пък кой е?» Отвърнах смутено: «Известна рок звезда». Аштън огледа внимателно Меркюри и го сръза: «Да, ама има ужасни стъпала!» Горкият Фреди. Аз пък си мислех, че той е страхотен, докато се опитваше да изпълне внимателно пръстите на краката си. Добре, че на него му стана смешно“.

Иглинг не е единственият познат на Меркюри в кралския балет. По време на същите тези репетиции той работи и с Дерек Дейн, друг известен балетист, който с обич си спомня колко много са се забавлявали. „Не спирахме да се смеем — настоява той. — Фреди си беше Фреди. С него и Уейн много се сприятелихме и аз веднага разбрах, че му беше приятно да си мисли, че е страхотен танцьор, но всъщност не беше. Но пък ентузиазмът и старанието му компенсираха това.

Едно от първите неща, които ми направиха впечатление, беше интересът, който проявяваше, освен това изобщо не беше нервен. Не че беше прекалено сериозен, но на него не му се налагаше да бъде прекалено прецизен. Въпреки това беше различно от онова, с което беше свикнал. На сцената си правеше каквото иска, докато тук

трябваше непрекъснато да следва установените стъпки, в противен случай объркваше цялата трупа и ние се опитвахме да му набием точно това в главата“.

Желанието на Меркюри е името му да се превърне в легенда в трупата. „Беше готов да пробва абсолютно всичко — обяснява Дийн. — Всъщност, през повечето време трябваше да го възпираме, за да не се нарани“. След репетиция, както в школата, така и на сцената, имаше проба на костюми. „Всеки си вършеше своята задача, когато най-неочаквано Фреди запя «Bohemian Rhapsody» без музика — спомня си Дийн. — Прекрасният му глас ни накара да се заковем по местата си. Не откъсвахме очи от него, бяхме изпълнени с истинско страхопочитание“.

Меркюри овладява нервите си за голямата вечер на 7 октомври в лондонския „Колисиъм“, но поне според Дерек Дийн не е и имало основание за притеснение. „Публиката беше страхотна! — твърди той. — По принцип, посетителите на балетни спектакли са доста строги хора и няма начин да повярват, че на сцената може да се появи рок звезда, но страшно харесаха Фреди“.

„Ние го вдигахме през повечето време, обръцахме го и го подмятахме, но Фреди беше роден шоумен и цялата тази работа много му харесваше“, спомня си Иглинг.

Меркюри запазва приятелството си с Дийн и Иглинг и често обсъждат възможностите за бъдещи проекти. Докато са заедно, контрастът между обществения имидж на звездата и тихия скромнен човек, който е с тях, става очевиден, твърди Иглинг. „Фреди идваше тайно, за да гледа представленията, и никой не го забелязваше. В същото време обожаваше шумните партита и показността. Независимо от всичко това обаче той си оставаше срамежлив. Трябваше да почувства близост с теб, преди да свали гарда“. Когато Меркюри приключва съвместната си работа с кралския балет, той отвежда един от гардеробиерите им, Питър Фрийстоун, с когото се разбират изключително добре. Питър се присъединява към Джо Фанели и Пол Прентър като личен асистент на звездата. С бандата е и следващия месец, когато заминават на така нареченото „Crazy Tour“. Вместо да свирят на известни места, концертите им са в малки зали.

Десетилетието е към края си, а промяната в стила на Меркюри е очевидна. Постепенно е скъсил косата си, сега вече едва докосва яката

му и само частично скрива гъстите му бакенбарди. На сцената се появява почти винаги в кожени дрехи и нахлупва кожен каскет, за да бъде завършен рокерският му имидж. Наскоро може и да е играл балет на сцената в Лондон, но когато е фронтмен на „Куийн“, става напорист и агресивен. Роб Халфорд, вокалист на „Джудас Прийст“, кани Меркюри да направят обиколка на трасето Брандс Хач на мотори, за да докаже, че е достоен за света на мотористите. Меркюри кротко отбива предизвикателството, като приема предложението, при условие че Холанд първо потанцува с кралския балет. Халфорд никога повече не повдига въпроса.

В средата на декември, през последните две седмици от турнето, „Куийн“ свирят две вечери в Брайтън. Тук Меркюри ще се запознае с човека, който ще стане първият любовник, с когото се събира да живее. Звездата има слабост към мъже с атлетични, мускулести тела, които приличат на тираджии, с едри ръце и гъсти, черни мустаци. Меркюри все още се наслаждава на живота си на гей и след всеки концерт излиза да потърси местно попълнение. На една от тези проучвателни мисии той попада на „Къртън Клъб“, където се запознава с Тони Бастин, куриер в Ди Ейч Ел.

Меркюри завежда Бастин в хотелската си стая, където двамата прекарват нощта заедно. След като всяка вечер в продължение на три години е избирал различен мъж, а на следващия ден го е отпращал, също както групитата, които се мотаят около звездите, този път връзката се оказва различна. Те се разбират толкова добре, че преди „Куийн“ да опътуват обратно за Лондон, двамата си разменят телефонните номера и си обещават да поддържат връзка.

„Куийн“ приключват седемдесетте години с благотворителен концерт на Бъдни вечер в „Одиън“ в Хамърсмит, организиран от Пол Маккартни за набиране на средства за Кампучия. Събитието включва серия от концерти, изпълнения на „Уингс“, „Ху“ и „Притендърс“. Плъзнали са слухове, че „Бийтълс“ имат намерение да се съберат отново за събитието, което, ако не друго, поне разпалва интереса на медиите.

Навремето Меркюри е предрекъл, че „Куийн“ ще просъществуват пет години. Не е очаквал, че в края на десетилетието ще са продали над четирийсет и пет милиона албума по цял свят. Вече си е извоювал славата, богатството и признанието, за които така

отчаяно е мечтал, и тръпне в очакване на нови професионални предизвикателства.

В личния си живот е получил най-доброто и от двата свята — нещо, което успява да опази до края на живота си. Въпреки че Мери Остин вече не му е сексуален партньор, тя продължава да го обича и работи рамо до рамо с него в „Гус Продакшънс“. Същевременно той се наслаждава на своята сексуална свобода, заради която е пожелтал връзката си с нея. Тъй като все повече употребява наркотици, животът му се превръща в клишето „секс, наркотици и рокендрол“. Този начин на живот е наситен с опасности, за някои от които той със сигурност си е давал сметка. Не е и предполагал обаче за дебнешката опасност, наречена СПИН. Но много скоро тази дума ще започне да стряска гей общността.

ДЕВЕТА ГЛАВА

ПЛАВАЩИ ПЯСЪЦИ

На Меркюри се налага да отложи намерението си да поддържа връзка с Тони Бастин поне през първата четвърт на 1980 г. Работата в „Мюзикланд“ както над новия албум на „Куийн“, така и над саундтрака на „Flash Gordon“, го задържа в Мюнхен, което напълно го устройва. За нощния живот в града се носят легенди, които съвсем не са празни приказки, и тук Меркюри създава едни от най-крепките си приятелства. Само че седмиците на невъздържан, трескав живот, съчетанието от ангажиращата, трудна работа над записите и дългите нощи, прекарани в клубовете, си казват думата. Добре, че през март на Меркюри му се налага да се върне за кратко в Лондон.

Новият сингъл „Save me“ е посрещнат от музикалните критици с обичайното пренебрежение, но това няма никакво значение. Много отдавна се знае, че мнението на критиците съвсем не отразява световната популярност на бандата. „Crazy Little Thing Called Love“ е начело в класациите в Щатите, постигнала е същия успех в още пет страни. Меркюри обаче не заминава за Великобритания по работа, нито пък само за удоволствие. Той трябва да изпълни обещанието, което е дал на Кени Евърет да се появи по телевизията — макар че много рядко се съгласява на подобни участия — в едно от смахнатите му ежеседмични предавания. Докато Евърет представя участниците в конкурса, облеченият в кожени дрехи Меркюри се качва на сцената при него, стиснал в ръка кутийка с газирана напитка. Отваря я с бързо дръпване, толкова близо до Евърет, че газираната течност плисва по лицето на водещия. „Добро начало“, бърза да замаже положението Евърет и се обръща към камерата, за да продължи. Очевидно е, че Меркюри не е включен в сценария. Той се хвърля върху комика, прегръща го с ръце и го обхваща с крака, поради което Евърет губи равновесие и двамата падат на пода на студиото, където започват да се боричкат на шега.

Приятелството между Меркюри и Евърет ще продължи до средата на осемдесетте, но по-късно ще плъзнат слухове, че злъчната им раздяла е след грозно скарване за наркотици. Това обаче е по-скоро измислица, отколкото факт. През 1995 г. Кени Евърет умира от СПИН, но агентът му, Джо Гърнет, твърди: „Кени се възхищаваше от Фреди невероятно много и обожаваше абсолютно всичко, което той правеше. Двамата бяха страхотни приятели. Причината за скарването им е все още мътна работа, но аз знам, че става въпрос за дребно неразбирателство, след което двамата просто се отчуждиха.

Заради кариерата си Фреди пътуваше непрекъснато, а работата в телевизията отнемаше значителна част от времето на Кени. Двамата не се бяха виждали от известно време. На него щеше да му бъде безкрайно приятно, но просто така се случи. След това Фреди се разболя тежко, също и Кени... Спомням си какво каза Кени за Фреди, когато беше в последния етап от болестта и знаеше, че умира: «Е, всички ще отидем там, горе, може пък тогава да се сдобрим».

От известно време Меркюри живее в удобен апартамент на «Стафорд Теръс» № 12 в «Кенсингтън», но по-късно се поддава на изкушението да притежава собствена къща, символ на лукса и положението му на звезда. Всъщност няма желание да се мести в къща, просто е доволен, че собствеността му ще бъде толкова голяма. Мери Остин следи пазара на имоти и тъй като Меркюри няма никакво желание да се мести от «Кенсингтън», възможностите намаляват. Независимо от всичко Остин намира къща, в която той се влюбва веднага.

Гардън Лодж на «Логан Плейс» №1 е великолепна грегорианска къща с дващест и осем стаи, разположена в средата на един декар възхитително поддържана градина, заобиколена от висока тухлена стена. Меркюри отива да я види и влиза първо в просторно антре с елегантно извито стълбище. Тази първа гледка е напълно достатъчна, за да спечели сърцето му. Къщата е построена със замах, точно както звездата обича. Масивни двойни врати се виждат от двете страни на коридора и водят към огромни стаи. Едната стая е забележителна, с високи прозорци като в ателие на художник в единия край и вътрешен балкон в другия. Широката градина осигурява усамотение и Меркюри бързо решава да купи къщата, като плаща 500000 в брой. Преди това Гардън Лодж е принадлежала на Хорс, семейство банкери. Като нов

собственик Меркюри най-нагло променя името и на «курвенската къща». Има грандиозни планове за цялостно обновление, което започва незабавно. След това се връща, за да подеме отново живота си в Мюнхен.

На 30 май излиза най-новият сингъл на «Куийн» «Play the Game». Представя се прилично в английските чартове, но когато виждат видеото, много от феновете не скриват недоволството си. Познатият им Меркюри е изчезнал, а на негово място се е появил певец с късо подстригана коса, без лак по ноктите, а последната капка на преливащото недоволство са гъстите мустаци. В знак на протест те буквално обсипват офиса на бандата в Нотинг Хил със самобръсначки едnodневки и черен лак за нокти. Меркюри обаче си затваря очи и остава непреклонен.

Когато месец по-късно излиза «The Game», недоволството на феновете расте. «Куийн» открай време се хвалят, че не използват синтезатори, за да създават музиката си, но ето че в този албум са се обърнали срещу себе си. След като толкова пъти са подчертавали, че избягват този електронен инструмент, много от преданите им фенове се чувстват излъгани. Не са подготвени да приемат обяснението на бандата, че са имали желание да експериментират с нова технология. Макар на Меркюри да му се иска да се съобразят с желанията на феновете, той е съгласен с останалите, че няма да е никак разумно да позволят миналото да ги ограничава.

Част от собственото му минало заплашва да го настигне. Мери Остин е играла ключова роля в желанието на Меркюри да притежава добър имот и се занимава с ремонта на Гардън Лодж. Вероятно повлияна от заниманието с новия дом на певица, Остин, изглежда, настоява да възродят старата си връзка. Твърди се, че е поискала Меркюри да ѝ направи дете. Говори се, че когато е приключил физическата им връзка, Меркюри ѝ е казал: «Все още те обичам, но не мога да те любя».

Четири години по-късно за Меркюри нищо не се е променило, затова отказва на тази много лична молба на Мери Остин. «По-добре да си взема още една котка», казва ѝ той, което не е шега; слабостта му към котките е напълно истинска и след време той ще притежава осем.

Същото лято Меркюри заминава заедно с «Куийн» на изключително дълго турне. То започва на 30 юни в Пасифик Колисиъм

във Ванкувър и ще приключи на 1 октомври с четири последователни концерта в Медисън Скуеър Гардън. По време на полет между Бостън и Ню Йорк Меркюри се запознава с красивия стюард Джон Мърфи. Физиката на бившия войник веднага привлича Меркюри. Въпреки че двамата си допадат, те спят заедно един-единствен път в хотелската стая на Меркюри в Манхатън. Приятелството им обаче продължава няколко години. Получава се също както с Джон Фанели, един от най-доверените приятели на звездата, отхвърлен от него като любовник, но останал негов близък. Меркюри притежава необичайното умение да превръща бившите си любовници във верни приятели.

Турнето е изтощително, а охраната е толкова затегната, че бандата има чувството, че се задушава, особено след като вече използват частни полети. Пийт Браун си спомня: «Всеки ден кацахме на някоя частна писта, извозваха ни с лимузини до някой напудрен хотел, от хотела до залата, след това пак същото. Бяха на крачка да полудеят от умора.

Хората си въобразяват, че водят страхотен живот, но всъщност е безкрайно трудно. Ако някой ме попита „Как беше в Бостън?“, мога единствено да обясня: „В Бостън пердетата бяха оранжеви, а кувертюрата на леглото синя“. В такива случаи ме поглеждаха странно, но това беше самата истина».

За да намалят напрежението, те почиват две седмици, колкото да се откъснат от еднообразието — и който иска, може да се прибере у дома — преди отново да се върнат към концертите. След почивка през август на пазара излиза композицията «Another One Bites the Dust» на Джон Дийкън. И този път «Куийн» са различни, но налагащият се бас преодолява недоволството на феновете и парчето се превръща в едно от любимите в дискотеките. Задържа се на първо място пет поредни седмици и е един от трите сингъла на «Куийн», които стават платинени в САЩ.

Тъй като песента зависи от съчетанието на баса и въздействащите барабани, не е лесно да се изпълнява на живо. Само че «Another One Bites the Dust» става толкова популярна песен, че не може да бъде изключена от репертоара на «Куийн», освен това дава на Меркюри безценна възможност. Изпълнението му на «Another One Bites the Dust» съживява славата му на секс символ и има двойко въздействие върху всички полове.

Във «Форъм» в Монреал заякналият Меркюри излиза на сцената под бурните овации на публиката, облечен в бели къси панталонки, бяла бейзболна шапка и червено шалче на врата. Панталонките са толкова къси, че по-късно предизвикват доста неделикатни въпроси от страна на пресата. Звездата заявява с огромно удоволствие: «Не съм си наврял бутилка от кока-кола. Всичко е мое». Бос, издул косматите си гърди, той импровизира по време на инструменталното изпълнение, пристъпва близо до ръба на сцената и непрекъснато дразни публиката с подвиквания «Захапи го, захапи с всички сили, сладурче!», докато потрива стегнатата долната част на корема си и симулира екстаз.

През октомври 1980 г., в края на най-изтощителното турне досега, «Куийн» се връщат във Великобритания. Предстои им шестседмично европейско турне, а преди това трябва да довършат саундтрака на филма. Докато е у дома, Меркюри прекарва нощите с Тони Бастин, а през деня, поне в началото на ноември, е в лондонското студио «Анвил». Концепцията за корицата на албума е негово дело и той отделя много време, за да експериментира с различен дизайн. След това «Куийн» заминават за Цюрих, където ще репетират за турнето. Меркюри се обгражда с обичайния си антураж, в чието ядро сега влизат Джо Фанели, Пол Прентър и Питър Фрийстоун. Само че този път любовникът му го придружава.

«Flash's Theme» излиза скоро след това като сингъл от албума със саундтрака и като влиза в топ тен, надминава избора на «Електра» за Щатите; за всеобщо огромно разочарование «Need Your Loving Tonight» заема четирийсет и четвърто място в «Билборд».

На 8 декември излиза «Flash Gordon» и рецензиите са блестящи. Радостта обаче е помрачена, когато Меркюри научава, че Джон Ленън е бил застрелян — очевидно от побъркан фен, — когато се е връщал от «Рекърд Планта Студиос» към единайсет часа вечерта. Това не е просто стряскащ урок за това как крайните ласкателства могат да се изродят във фатална obsесия. Припомня си и смъртта на Хендрикс преди десет години. Със смъртта на Ленън «Куийн» разбират, че са изгубили герой. На следващата вечер на лондонския Уембли в чест на Ленън свирят Imagine“. Толкова са разстроени, че Брайън Мей забравя нотите и преминава към припева. Това напълно обърква изнервения Меркюри. Дори публиката да е забелязала, на тях не им пука; мнозина от зрителите плачат. Признанието си към Ленън Меркюри изразява с

песента „Life is Real (Song for Lennon)“, която по-късно ще бъде включена като B страна на „Body Language“.

Към края на годината „Куийн“ стават първата банда, която влиза в „Книгата за рекордите на Гинес“ като едни от най-високо платените изпълнители. Постижението съвсем не намалява желанието им да завладеят нови територии, места, където екстравагантният им начин на живот ще бъде оценен. В Рио де Жанейро мениджърът им обсъжда с местни организатори турне, което ще започне след по-малко от два месеца. 1981 г. бележи началото на любовната им връзка с Южна Америка.

Преди това, в началото на февруари, бандата се връща в Токио. След премиерата на „Флаш Гордън“ в Япония, „Куийн“ изнасят пет концерта пред препълнената зала „Будокан“. Страната, положила началото на куийнманията не е изгубила ентузиазма си, както показва проучване на списание „Мюзик Лайф“. Меркюри е посочен като абсолютен връх в своята категория, както и Джон Дийкън, докато Брайън Мей и Роджър Тейлър заемат вторите места в своите категории. „Куийн“ печелят награда за най-добра банда, което усилва радостта, с която Меркюри се връща в любимата си Япония.

Меркюри е очарован от японската култура от години. Тъй като вече е достатъчно богат и може да си позволи каквото пожелае, той е станал сериозен колекционер на японско изкуство и артефакти. Пазаруването там е истински рай за него и той харчи пари напълно безогледно — понякога дори не се замисля как ще пренесе покупките си у дома. Единственият недостатък на пътуванията е, че му липсват любимите котки, и в последно време свиква да звъни по телефона до Англия по всяко време на нощта, за да поговори с тях.

Десет дни делят турнето в Япония от първото им посещение в Аржентина и Бразилия. Меркюри се възползва от това време, за да отиде в Америка и да се заеме с недовършени дела. Много обича Ню Йорк и тъй като често отскача там, иска да има постоянно жилище в града. Купува си просторен апартамент на четирийсет и третия етаж на небостъргач на 425 Източна 58 улица, който постепенно изпълва с безценни съкровища на изкуството.

„Куийн“ са ангажирани само за седем концерта в Южна Америка, от които три са на огромния стадион в Буенос Айрес „Велес Сарсфийлд“, а други два са на стадион „Морумби“ в Сао Пауло. По-

късно Меркюри признава, че е бил много нервен заради предизвикателството, и разкрива: „Нямахме право да очакваме чудеса в чужда страна“.

Само че по време на триседмичното турне концертите им са пред неподозирано многобройна публика и турнето ги превръща в една от най-въздействащите на живо рок банди, с най-успешни концерти на стадиони. „Куийн“ не са измислили това — през 1965 г. фенове на „Бийтълс“ пълнят нюйоркския стадион „Шей“ — но през шейсетте изпълнителите разчитат единствено на немошните озвучителни системи „Таной“, докато „Куийн“ експериментират с нови и значително по-мощни високоговорители. Самият мащаб на новите концерти изисква нова технология.

Турнето е наистина необичайно. Преди пристигането на „Куийн“ аржентинското разузнаване проявява забележителен интерес към гостуването им. Нестабилният политически климат в страната превръща концертите във вероятна мишена за терористична атака. Президентът на Аржентина, генерал Виола също допринася за превръщането на събитието в тържествено, като изпраща правителствена делегация, която да посрещне бандата. Масовата истерия на летището се предава на живо по националните новини.

В Буенос Айрес е организирано специално честване за „Куийн“. То включва посещение в дома на президента на „Велес Сарсфийлд“ — където бандата се запознава с Диего Марадона, богът на футбола — и вечеря в официалната резиденция на генерал Виола. Меркюри не може да си намери място от удоволствие, че към него се отнасят като към гостуващо величие, но най-голяма радост му доставя първият концерт на 28 февруари. По средата на „Love of My Life“ той спира да пее на обичайното място и публиката, която се състои предимно от испаноговорещи, запява на английски.

Превозвачите на няколко пъти изпадат в паника, докато организират пренасянето през гъстата джунгла на тоновете безценна екипировка. След това, на бразилската граница, се сблъскват с митничар, който държи да се спазят всички бюрократични изисквания. Джим Бийч и мениджърът на турнето Джери Стикълс се притесняват, че екипировката на бандата може да бъде конфискувана от някой корумпиран чиновник и започват да градят сложни планове как да я изнесе от страната веднага след последния концерт без каквото и да

било отлагане. Независимо от всичко това обаче, последната вечер на „Морумби“ се оказва забележително събитие, и то не само защото бандата свири пред най-многобройната публика в света. Брутната печалба на краткото турне възлиза приблизително на 3,5 милиона долара. Възможността „Куийн“ да се върнат тук отново към края на годината е изключително примамлива.

Когато се прибира за кратко в Англия, преди групата да започне работа над новия си албум в Монтрьо, Меркюри продължава връзката си с Тони Бастин. Докато е в чужбина, звездата се забавлява с различни мъже, взема наркотици, а Бастин не е наивен и не се залъгва, че Меркюри му е верен, въпреки това връзката им продължава. Когато иска, Меркюри може да бъде истински романтик и признава, че понякога, когато е влюбен до уши, се чувства много уязвим. Той прави щедри подаръци, купува диаманти, луксозни автомобили и дава на мъжете си огромни суми, защото чувства, че творческата му работа в подобни моменти е във възход. Същевременно има склонност към драматични излияния за несправедливостите, които изживява в сърдечните връзки.

„За мен любовта е като руска рулетка — оплаква се веднъж той и добавя, — никой не обича скрития, истинския Фреди у мен. Всички до един са влюбени в славата, в звездата Фреди.“

Като цяло вероятно е прав. Но тъй като не спира да изневерява на партньорите си, той до голяма степен допринася за емоционалната празнота, от която често се оплаква. На фона на всичко това страстта му към Бастин е истинска и ще издържи още няколко месеца.

До началото на лятото работата в „Маунтън Студиос“ е почти приключена. Последният албум е разочарование за много от феновете, но през този период създават първия хитов сингъл след „Bohemian Rhapsody“. В швейцарския курорт, сред малцина избрани, с които често се виждат, е и Дейвид Боуи.

Местният тонрежисьор Дейв Ричардс кани Боуи в звукозаписното студио, където започват импровизиран джем сешън. Никой не се замисля, докато не забелязват, че подготвят заедно песен. „Under Pressure“ ще бъде завършена след няколко месеца в Ню Йорк и пусната на 26 октомври. Боуи разкрива, че части от сингъла го карали да се свива от ужас, но нито феновете му, нито тези на „Куийн“ се

поколебават да купят сингъла и той се изкачва до върховете на класациите.

Меркюри празнува трийсет и петия си рожден ден в Ню Йорк и през следващите няколко години партията му се превръщат в легенда. Въпреки че си е купил луксозен апартамент в града, той взема етаж от хотел „Баркшър“, където кани гостите и осигурява на най-близките си приятели полет с „Конкорд“. Както винаги щедър, партито продължава незабравими пет дни.

По средата на месеца „Куийн“ се събират отново в Ню Орлианс, за да репетира за новото турне в Южна Америка. Първият им концерт е във Венесуела, в зала „Полиедро де Каракас“, а турнето е наречено „Жажда за наказание“. Името се оказва напълно подходящо. Пътуванията по цял свят означават чести и необичайни медийни приключения, но мястото в телевизионното предаване на живо, което Джим Бийч е ангажирал за бандата, е сред най-странните. В шоуто са включени поредица от звезди, които си приличат на външен вид и когато обявяват излизането на „Куийн“ пред камерите, настава объркване, защото никой не знае дали са истинските, или не.

Сигурно Меркюри е изпитал облекчение, че е отказал да участва, когато вижда, че шоуто се превръща в още по-голямо фиаско. Развълнуван мъж се втурва към камерата, сграбчва микрофона и обявява, че президентът Ромуло Бетанкур е починал. Наредено е двуминутно мълчание. Тъй като се говори на бърз испански, нито един от „Куийн“ не разбира какво става и през цялото време се чувстват неловко.

Много по-притеснителен, отколкото участието в предаване на живо по телевизията, е фактът, че Бетанкур наистина издъхва по-късно същата нощ и страната е в траур. Летищата са затворени и „Куийн“ не могат да заминат, концертите им са отложени, а те остават в страна, готова всеки момент да пламне. Назрява революция и човек лесно може да повярва на разказите как хората — най-вече чужденците — просто изчезвали от улиците. Облекчението било огромно, когато летището е отворено и бандата получава позволение да отпътува.

След тази случка не им се иска да изнесат трите предстоящи концерта в Мексико, които трябва да започнат от 9 октомври. Нервите им все още са опънати, когато по време на първия, на Естадион Университано в Монтерей, публиката започва да ги замеря с боклук.

„Куийн“ са засипани с ботуши, бутилки и батерии. Бандата остава на сцената и изнася един от най-енергичните си концерти, а Меркюри, Дийкън и Мей отскачат ту на една, ту на друга страна, за да избегнат летящите предмети. Роджър Тейлър, макар и доста по-назад, е неподвижна мишена, изложен на най-голям риск.

В края на концерта избягват от сцената потиснати след най-ужасното посрещане в кариерата им. Не могат да повярват на очите си, когато радостни официални лица идват да ги поздравят. Очевидно поведението на тълпата е традиционният знак, че харесват изпълнителите. От двете следващи дати изнасят концерт само на първата, тъй като разбират, че заради усложнения с данъчните, няма да им бъде платено. Това е тъкмо извинението, от което се нуждаят, и бандата се качва на самолет за Ню Йорк, като се зарича никога повече да не стъпи в Мексико.

Въпреки че групата „Куийн“ е създадена през 1970 г. с Меркюри, Тейлър, Мей и Майк Гроус, те са на мнение, че са в завършен вид, откакто Джон Дийкън се присъединява към тях на следващата година. Затова през 1981 г. празнуват десетата си годишнина и през последните месеци от годината пускат няколко специални записа в чест на събитието. Всеки един от бандата позира за портрет, специално поръчан от граф Сноудън.

„Greatest Flix“ е комбинация от видеоматериали за синглите на „Куийн“ от „Bohemian Rhapsody“, последван от „Greatest Pix“, албум със снимки, събран от Жак Лоу и албумът „Greatest Hits“. Само три други албума са се задържали по-дълго в чартовете: „Rumours“ на „Флийтуд Мак“, „Bat out of Hell“ на Мийт Лоуф и саундтракът на „Звукът на музиката“. „Куийн“ завършват празненствата с два концерта във „Форъм“ в Монреал. И двата са заснети с надеждата през следващото лято да бъдат превърнати в пълнометражен филм за бандата.

В началото на декември Меркюри се връща в Мюнхен, уж за да приключи работата си по новия албум на „Куийн“. Той обаче предпочита да прекарва времето си в клубове като „Шугър Шак“, любимо заведение за бандата. Меркюри е готов да се гмурне в т.нар. „Бермудски триъгълник“, където се събират представителите на гей общността. В района е пълно със заведения и тук атмосферата му се струва по-приятна, той се чувства по-освободен, отколкото в Лондон.

Местата, които са му най-приятни, са баровете и клубовете, които привличат интересна амалгама от гейове и „обикновени хора“.

Меркюри си е намерил апартамент в Мюнхен и настанява в него свитата си, за да е сигурен, че животът му тече безпроблемно. Пол Прентър го придружава из безразборно избраните нощни клубове и наблюдава лично до какви крайности стигат хедонистичните изпълнения на Меркюри. Безкрайните партита изискват безкрайно много енергия и Меркюри непрекъснато използва кокаин, за да изкара поредната нощ.

Вечерите му са планирани изключително точно. Облечен в крещящи дрехи, лимузината с шофьор го откарва до клуба заедно с бодигарда и личните асистенти. Щом пристигнат пред заведението, някой влиза, за да огледа, и докладва на Меркюри преди и той да влезе. Вътре ги чака неописуем хаос. В заведението и без това цари неразбория, но Меркюри е като гигантски магнит и присъствието му нажежава обстановката.

Световната му слава си има и своите недостатъци. Като едно от най-известните лица в гей общността, той сигурно е бил използван. Макар Меркюри да е наясно с този факт, той успявал да го обърне в своя полза, когато пожелае. Ако не друго, поне си осигурява огромен брой мъже, които с готовност тръгват с него.

Човекът, който може да потвърди това, е единствената жена, освен Мери Остин, която заема специално място в сърцето на Меркюри. Германската актриса Барбара Валентин се запознава с Меркюри в дискотека „Ню Йорк“ в Мюнхен. Тя самата е култова фигура, популярна е в гей средите и работи с режисьора Райнер Вернер Фасбиндер.

„Бях застанала сред тълпата, Фреди беше наблизко, заобиколен от приятели, а бодигардовете му слухтяха наоколо — спомня се Валентин. — Знаех кой е, но не се познавахме, само си кимвахме, когато се разминавахме. Тази вечер всички се блъскаха и ръчкаха, както обикновено, и Пол Прентър случайно се изгори в запалената ми цигара, обърна се към мен, развика се и ме наруга. Казах му да гледа къде ходи и му обърнах гръб. След малко той дойде, представи се и се извини, така че и аз се представих.

На следващия ден двамата с Пол се видяхме на вечеря, бяхме сами и докато говорехме, разбрахме, че се виждаме поне по три пъти в

седмицата в едни и същи заведения. Няколко дни по-късно, в същата дискотека, се запознах с Фреди. Никой не ни запозна. Просто се разговорихме“.

Според Барбара от този момент насетне двамата страхотно си допадат. „Обожавах го — разкрива тя. — Паснахме си на мига и не се разделихме цели три дни. Той остана в дома ми, аз ходех с него в студиото, заедно обикаляхме клубовете. Говорехме си непрекъснато и Фреди ми каза: «Боже! Най-сетне мога да разговарям с човек, който разбира истинската ми същност и какво искам да направя с живота си». От това имаше най-голяма нужда“.

Очевидно е, че Меркюри открива у Валентин нещо коренно различно от онова, върху което се крепи връзката му с Мери Остин. Ясно е, че разбирането, което актрисата, почитателка на забавленията, проявява към хомосексуалността му, запълва някаква празнота у него. Той много бързо създава неповторимо и много нежно приятелство с Валентин, което продължава няколко години и което и до днес и е трудно да определи.

„Двамата си прекарвахме чудесно всеки път, когато той идваше в Мюнхен, — признава тя, — и също като първия път се веселяхме дни наред. Обичах го, все още го обичам, той също ме обичаше. Чувствата между нас бяха неповторими, наистина специални. Не бих искала да се случи отново. Радвам се, че ми се случи веднъж“.

И Валентин, и Меркюри обожават нощните клубове и многократно посещават заедно Бермудския триъгълник. Валентин забелязва колко много мъже, които търсят богаташи, се натискат на суперзвездата още от мига, в който той прекрачи прага. Меркюри обаче не е глупак. Той никога не прави нещо, което не иска. Докато е част от играта обаче, той се забавлява като върти на пръста си по няколко мъже едновременно, след това, по-късно и за тяхно огромно удоволствие, ги кани у дома.

В апартамента му обаче всичко се обръща, когато Меркюри се наслаждава на любимите си игрички. Групитата му трябва да се съблекат и да се разхождат голи пред него само по дамски шапки. Той продължава да си пада по едри мъже и по този критерий избира партньора си за леглото и бързо се отървава от останалите. Сексуалният му апетит, вероятно разпален от наркотиците, все още е почти неутолим. Случва се неизбежното и с приближаването на 1982 г.

връзката му с Тони Бастин, който го придружава в Мюнхен, бързо се разпада.

ДЕСЕТА ГЛАВА

В ПЛЕН НА ГНЕВА

През януари 1982 г. „Куийн“ разбират, че се нуждаят от повече дисциплина, ако искат да подготвят новия си албум. Известно време работят всеки ден в „Мюзикланд“. Възниква и нов въпрос, когато през пролетта идва времето договорът им с „И Ем Ай“ за Великобритания и цяла Европа да бъде подновен. Сътрудничеството им се е оказало изключително плодотворно и на първи април подписват договор за следващите шест албума.

Ден след това избухва война между Англия и Аржентина заради суверенитета на Фолкландските острови. В резултат аржентинските власти забраняват на „Куийн“ да изнася концерти в страната, докато трае конфликтът. „Under Pressure“ е на върха на аржентинските класации в момента, но дори без да се поколебаят, властите забраняват парчето да се пуска в радиоефир. Когато молят Меркюри да каже мнението си за войната, той отвръща: „Нашите младежи избиват техните младежи. Няма нищо славно в това да те гръмнат“.

Седмица по-късно „Куийн“ тръгват на турне, което продължава осем месеца. Когато пристигнат във Франция, последният им сингъл „Body Language“ вече е на пазара и в английските класации стига едва до двайсет и пето място. Това хладно отношение на феновете се отразява върху изпълненията им. Вероятно са прекарали твърде много време в клубовете в Мюнхен, тъй като бандата е непростимо повлияна от семплото диско.

Експериментите с ритмичния рок са залегнали в основното звучене, но верните фенове не могат да се примирят. Остават още по-недоволни, когато на 21 май излиза албумът „Hot Space“.

Вече го няма хард рок звученето, а също и характерният ритъм на китарата на Брайън Мей, заменени са от омразния синтезатор. Мей също не е очарован от албума и предприема необикновена стъпка като разкрива публично мнението си. Вероятно за да компенсират спада в популярността си, на 10 юни, за пръв път от пет години насам,

„Куийн“ участват в „Топ ъв дъ Попс“, където изпълняват новото си парче „Las Palabras de Amor (Думите на любовта)“.

По това време турнето в Англия и Европа е към края си. Предстои почивка преди отново да поемат на път и Меркюри бърза да се върне в Мюнхен. Връзката му с Тони Бастин върви към финала си. Двамата остават приятели, а понякога отново са и любовници през идващите години, но никога повече не заживяват заедно. Много скоро в живота на Меркюри се появява нов мъж, Вини Киркенбергер, красив германски ресторантьор. Запознават се в бар. Физически Киркенбергер отговаря на предпочитанията на Меркюри.

Твърди се, че първоначално Киркенбергер нямал представа кой е Меркюри, докато някой не му казал. Той обаче не е никак впечатлен. Говори се, че когато първата вечер дошло време да си тръгнат заедно от бара, Меркюри заявил, че отвън го чака автомобил и шофьор. Според клюкарите Вини отвърнал, че не дава пет пари и възнамерявал да се прибере пеша, а ако Меркюри искал да отиде с него, трябвало и той да повърви. Тази проява на мъжка решителност очаровала Меркюри и той усетил какво е да те харесват заради теб самия, а не заради славата. Само че на него му е трудно да приеме подобен сценарий.

През 1982 г. Фреди Меркюри е суперзвезда, една от най-известните личности в света на рока. Гей сцените от Лондон, Ню Йорк и Мюнхен обхващат значителна част от личния му живот през последните трийсет години. Сред представителите на хомосексуалистите от неговия свят той е най-търсеният. Достатъчно било да се разчуе, че пристига, и всички тръпнели в очакване, а понякога, щом влезел в клуб, шоуто спирало. Просто е невероятно някой от тези кръгове да няма представа кой е Меркюри.

Твърдението, че Меркюри е повярвал на старата лъжа, че някой не го е познал и го е пожелал заради него самия, не му е присъщо. Един от многобройните аспекти от характера на Меркюри е, че той умее да мисли трезво и е изкусен манипулатор. Признава, че обожава да е влюбен, но това в никакъв случай не означава, че ще пипа с кадифени ръкавици. Звездата никога не проявява слабост, както твърдят някои, когато му предстои да направи избор за личния си живот. Колкото и да е привързан към Мери Остин, макар и да копне за свое семейство, той успешно изолира онази част от връзката им, която

би довела до брак и стабилност. Меркюри заменя хетеросексуалната им любов за желанието си да води изцяло хомосексуално съществуване.

Дори изборът му на мъже, грубите мъжкарци, изглежда важен. Пред хората се държи шумно, невъздържано и всеки лесно може да предположи, че той е доминантната фигура в личните отношения. Надмощието му във връзките се дължи на факта, че той винаги е по-властният, защото славата и богатството му дават превес над типа мъже, които предпочита и които са със значително по-малко пари и влияние от него. Освен това си избира мъже, които не са кой знае колко образовани, което вероятно е друг начин да покаже, че контролира нещата — това е изключително важно за Меркюри.

Райнхолд Мак е убеден, че макар звездата да е силно активен в сексуално отношение, той не е доволен от гей начина си на живот. Според Мак Меркюри сериозно обмисля да се откаже от хомосексуализма и отново да тръгне по правия път. Ако наистина е така, то това е доказателство за силната му воля. Както и да е, независимо как е започнала, връзката на Меркюри с Вини Киркенбергер, и при все че не е съвсем моногамна, тя продължава цели три години.

Следващото турне е в средата на юли и е поредната тежка серия от концерти в Канада и Щатите, където ще са ангажирани почти всяка вечер, в почти всеки щат и често ще участват в диви партита. Трийсет и шест годишният Меркюри признава, че този трескав начин на живот започва да му дотяга. В сравнение с дните, когато все още е с лакирани нокти и се кълчи в прилепнали гащеризони, представянето му на сцената е много по-енергично. По време на концерта той не спира да обикаля сцената и ту се качва, ту слиза по стълбите. Подобни изпълнения са изтощителни.

Подготовката му предполага не само добра физическа форма, но и издържано музикално изпълнение. Финансовият стимул вече го няма. Веднъж Меркюри заявява: „Сега не става въпрос за пари. Харча ги, все едно са нищо. Утре може да остана безпаричен, но все някак ще ги изкарам отново“. Любовта към музиката обаче си остава. Той е съгласен, че ще дойде време, когато няма да владее сцената, и добавя: „Музиката обаче ще остане в мен“.

Турнето носи специално удоволствие на Меркюри. През януари, докато записват „Hot Space“ заедно с Роджър Тейлър, той спира временно работа, за да изпее бек вокалите на „Emotions in Motion“ на американския рокер Били Скуайър. Скуайър ще стане близък приятел на Меркюри и когато научава за турнето на „Куийн“ в Америка, той се съгласява да се присъедини към тях като специален гост.

Турнето започва във „Форъм“ в Монреал и завършва във „Форъм“ в Лос Анджелис на 15 септември 1982 г. Те нямат представа, че това ще бъде последното им турне в Америка. Месец по-късно следват шест концерта в Япония, които завършват с колосално представяне на токийския стадион „Сеibu Лайънс“. След това се връщат във Великобритания, тъкмо навреме, за да започнат дълги преговори за подновяване на договора с „Електра“, които не довеждат доникъде. През декември, като крайна мярка, те прехвърлят всичките си албуми на „И Ем Ай“.

Прекъсването на отношенията с американския лейбъл съвпада с решението на „Куийн“ да направят една година почивка. Това може и да е подействало като шок на феновете им, но от известно време те са готова за тази стъпка. Съвместният им живот и работа години наред си казват думата, а споровете и несъгласията в бандата са се превърнали в нещо обичайно. Всички са изморени и се дразнят един друг. Необходима им е почивка, ако искат да оцелеят като група. Музикалната преса прави всичко по силите си, за да превърне съобщението, че „Куийн“ няма да имат турнета през следващите дванайсет месеца в истинска драма. Меркюри обаче покосява развихрилото се въображение на хората, като заявява: „На този етап е твърде късно да се разпадаме. Представяте ли си да създаваме нова банда на четирийсет? Глупаво е, нали?“

Годината на раздяла дава възможност за солови проекти и Меркюри бързо ангажира време в „Мюзикланд Студиос“ заедно с Мак. Той отдавна има желание да създава музика без „Куийн“ и чака предизвикателството с огромно нетърпение. Едва започнал соловата работа, той се отклонява. Продуцентът Джорджо Мородер кани Меркюри да му сътрудничи. Мородер е спечелил Оскар за музиката си за филма на Алън Паркър „Среднощен експрес“ и работи над нова версия на класическата фантастика „Метрополис“ от ерата на нямото кино. Когато на следващата година филмът „Метрополис“ на Мородер

излиза, Меркюри е дал своя принос заедно с Адам Ант, Бони Тейлър, Били Скуайър и много други.

Първоначалните планове на Меркюри са отложени, но той и не бърза със соловия си албум. Ще минат цели две години преди той да излезе. Междувременно Меркюри си доставя удоволствието да прекара повече време с Вини Киркенбергер и се отдава на живот в Мюнхен. Понякога прекалява, а веднъж дори се оказва с гипсиран крак за цели шест седмици. Разнасят се слухове, че участва в пиянска свада в някакъв клуб, които по-късно са отречени, но е известно, че когато ревността му кипне, макар да се преструва на непукист, Меркюри става агресивен.

Отчасти вина за агресивността му има приемането на наркотици. На приятелите му им е трудно да предскажат неговите настроения. Той е в състояние да изпадне в неконтролируем бяс — чупи мебели и крещи диво с пълно гърло. След това не помни нищо. Говори се, че веднъж, докато бил обладан от ярост под въздействието на наркотици, се опитал да удуши Барбара Валентин, но това очевидно не е истина. „Никога не се е случвало подобно нещо — твърди Валентин. — Нямам представа откъде е тръгнал този слух“.

Меркюри твърди, че знае най-готините места на планетата, но винаги е готов за нови предложения, особено ако звучат рисковано. В Ню Йорк посещава „Гилдед Грейп“, където е предупреден, че му трябва брониран автомобил и шофьор с бързи рефлексии. Подобна информация веднага го отвежда на въпросното място. След като се отдава на обиколки по клубовете и секс в продължение на няколко седмици, той неочаквано се отказва от нощните си похождения из града и заминава за слънчева Калифорния.

Има уговорка да се срещне с Майкъл Джаксън, който работи над продължението на „Thriller“ и видеото към него. Преди това Меркюри иска да свърши нещо друго. Както сам признава по-късно в едно от малкото интервюта пред диджей Саймън Бейтс от Радио Едно, след като седмици наред е прекалявал, има нужда да влезе във форма, преди да се срещне с маниака на тема здраве Джаксън. „Беше категоричен“, обяснява Бейтс. „Фреди настояваше, че ако физически е във форма, и умът му ще бъде дисциплиниран“.

Меркюри отива в частното студио на Майкъл Джаксън в Енсино, където двамата завършват „Victory“ и „State of Shock“. Меркюри е все

още на кокаин и първоначално, докато записва с Джаксън, тъй като знае какво мисли американецът по този въпрос, дискретно се оттегля в тоалетната. Само че започва да се дразни, задето му се налага да се крие толкова често. Макар да не обича да стряска непознати с поведението си — независимо дали става въпрос за наркотици, или хомосексуализъм — този път той става по-небрежен. Изглежда Джаксън е видял как Меркюри смърка кокаин и това е достатъчно, за да сложи край на приятелството им. Затова записите с двата им дуета не са пуснати. „State of Shock“ излиза година по-късно, включен в един от албумите на Майкъл Джаксън, но Мик Джагър е заместил Меркюри като гост вокалист.

Срещата между Фреди Меркюри и Саймън Бейтс, по време на която летят въпроси и отговори, се провежда в Лондон, след като Меркюри приключва работата си с американската суперзвезда. Макар да знае много добре, че Фреди не дава интервюта, Бейтс го кани. Не пита защо звездата най-неочаквано дава съгласието си. Интервюто се провежда в офиса на „Куийн“. Когато Бейтс пристига, Меркюри го поздравява любезно, настанява го удобно и му налива чай „Ърл Грей“ в изящни чашки от костен порцелан. Освен всичко останало двамата разговарят и за изкуство. Следва официалното деветдесетминутно интервю.

„Държеше се почти като викторианец — разказва Бейтс, — много тих, изключително любезен, покани ме на чай с бисквити, разговаряхме за какво ли не — и не го казвам критично. Приличаше на човек от средната класа, който забавлява гост, и всичко вървеше чудесно. Освен това прояви любопитство към моите интереси. Обожаваше изкуството и очевидно знаеше много“.

Интервюиращият скоро забелязва, че Меркюри е нервен. Бейтс си спомня: „Беше малко несигурен. Бях довел продуцент от Радио Едно и когато дойде моментът да започнем интервюто, Фреди отказа да говори пред него. Настоя да останем сами.“

Попитах го дали има въпроси, които предпочита да не засягаме, а той ме помоли да изброя темите, които искам да разискваме, и когато приключих, заяви, че не искал да говори за родителите си. Не беше поставил предварителни условия, но изтъкна, че предпочитал да не засягаме тази или онази тема. Така и не беше повдигнат въпросът за

гей предпочитанията му, а и защо да говорим по този въпрос? Това нямаше отношение към работата му като музикант“.

По време на интервюто Меркюри се отпуска. Съвсем не се държи както обикновено и разкрива много неща за себе си. „Беше доволен, че може да говори за себе си — потвърждава Саймън Бейтс. — Открито призна, че е луд по партитата, че обича да се наслаждава на живота до ента степен. Освен това му доставяло удоволствие да пътува с «Куийн» по турнета, да се маха от Англия възможно по-често. Вярваше, че в него живеят три личности. Единият беше работливият професионалист, вторият беше неудържимият купонджия, а третият обичал да бъде сам“.

Въпреки че „Куийн“ са временно разделени, те поддържат връзка. През изминалите шест месеца всеки от бандата се е занимавал със свои проекти. През юли, по настояване на Джим Бийч, се събират. Освен че е мениджър на „Куийн“, Бийч има контакти и сред филмовите среди и прави предложение на групата. Снима се филм по романа на Джон Ървинг, „Хотел «Ню Хампшър»“, в който участват Роб Лоу и Джоди Фостър. Искат ли „Куийн“ да направят саундтрака?

Меркюри веднага проявява интерес и заедно с Джон Дийкън заминава за Канада за среща с режисьора Тони Ричардсън. След като е прочел странната история по време на полета, срещата в Монреал протича добре и се съгласяват да започнат работа над музиката. Определят дата през август и „Куийн“ се срещат в „Рекорд Планта Студиос“ в Лос Анджелис. Никога досега не са записвали в Америка и този факт, както и раздялата, им се отразява добре.

Да пренесат този ентузиазъм на саундтрака обаче така и не се получава. Не е никак лесно да прекроят музиката си, за да пасне на романа. Самата работа им допада и известно време упорстват. Но се оказва, че не постигат желанния резултат. Силно разочаровани, те нямат друг вариант, освен да се откажат.

Наскоро „Куийн“ са подписали с американския лейбъл „Капитол Рекърдс“, затова насочват усилията си към новия албум. Записват в „Мюзикланд Студиос“, а датата е определена за началото на 1984 г. Първият сингъл, избран от албума, е парче на Роджър Тейлър, „Radio Ga Ga“. Промоционалното видео, екстравагантно дори за стандартите на „Куийн“, достига епически пропорции. Режисьорът Дейвид Малет използва 500 статисти, до един ангажирани от фен клуба на бандата, и

снимките са осъществени в края на ноември в „Шепъртън“. Феновете са абсолютно еднакво облечени и ролята им е да ръкопляска над главите си на всеки припев. Това не е сложно и много скоро те действат като професионалисти, за разлика от „Куийн“. Водени от Меркюри, който е в черни панталони и ботуши за езда, опасан с червени ленти, подобни на превръзки, вместо риза, четиримата от бандата се объркват и не пляска навреме. Завършеният продукт обаче е въздействащ и феновете по цял свят пляска на концертите по същия начин.

Мислите на Меркюри са насочени към соло албума му, над който е започнал работа в Мюнхен в началото на годината. Както по-късно разкрива продуцентът Майк Моран, един от най-близките приятели на звездата, също автор на песни, Меркюри никога не е имал за цел да открие работата си от тази на „Куийн“. Само че сърцето му принадлежи на баладите и докато записва своите собствени материали, той възнамерява да се отдаде напълно на тази своя слабост. Признава, че пише любовни песни, които ще се продават, и подчертава, че най-много в живота цени любовта и емоциите. „Не съм Джон Ленън, който спи в спални чували един Господ знае колко дълго — настоява Меркюри. — Трябва да имаш възпитание и да преживееш какво ли не, преди хората да повярват в онова, за което пишеш“. Истината е, че Меркюри не позволява текстовете на тези песни да отразят напълно точно личните му преживявания.

По това време той продължава да води трескав социален живот и една вечер е останала паметна в спомените на Питър Стрингфелоу. „Моят клуб «Хиподрум» беше отворен от година, когато проведох първата гей вечер в понеделник. Тогава в музиката имаше специфичен саунд, от нея бликаше страхотна енергия, въодушевление, което се връзваше добре с гей сцената. Бях на балкона с приятелката си. Отивахме да похапнем, когато сякаш странна вълна заля клуба. Настъпи въодушевление и всички, около 2500 човека, спряха, който каквото правеше и се обърнаха към нещо. Запитах се какво, за Бога, ставаше, и разбрах. Беше пристигнал Фреди Меркюри. Беше облечен в бяло и наистина имах чувството, че е влязла Савската царица. Тълпата буквално полудя.

Чудесен пример за въздействието на Фреди, защото, нека бъдем честни, той беше наистина магнетичен. Последва оглушителен взрив

от аплодисменти, които Фреди прие като нещо напълно естествено. Изобщо не се притесни. Тъкмо обратното. Все едно казваше: «Ами, да, разбира се! Нали влизам аз. Вие какво очаквате?» Огромна вълна се устреми напред, но бодигардовете му веднага сгъстиха редиците и никой не успя да се добере до него. Той продължи с антуража си и се настани на една от най-отдалечените маси“.

Според Стрингфелоу Меркюри никога не остава в някой от клубовете му, ако той самият не е там. Добавя: „Фреди обаче се беше променил от първия път, когато се запознахме в Лийдс. Вече живееше в свой свят, правеше каквото му скимне и много малко хора успяваха да се доближат до него. И аз, както много други, го наблюдавах от страни, а той беше великата звезда. Наистина, никой не можеше да го докосне“.

Винаги става така, освен в случаите, когато той реши друго. Преди Меркюри да се върне в Мюнхен, му предстои да се срещне с човек, който ще стане изключително важен за него. Отива в един от любимите си клубове, „Кокобана“, гей клуб на приземен етаж в Южен Кенсингтън. Късно вечерта той се приближава до як, тъмнокос мъж, подпрян на бара. Меркюри предлага на непознатия да го почерпи, при което мъжът отвърща: „Чупката!“ Меркюри никога не се натрапва, затова се връща при шумния си антураж без дори да разбере как се казва мъжът.

Това е Джим Хътън, ирландец, който работи в бръснарски салон в лондонския хотел „Савой“ и живее с любовника си в Южен Лондон. Когато гаджето на Хътън сядва до него на бара, той бързо разкрива кого приятелят му е разкарал така грубо. Също като Вини Киркенбергер, с когото Меркюри все още има връзка — и въпреки грубото отношение, на което Питър Стрингфелоу е станал свидетел — Хътън твърди, че името Фреди Мъркюри не му е познато. Меркюри на пръв поглед е кльощав и Хътън очевидно не го е харесал. Едва ли на Меркюри му се случва за пръв път да бъде отблъснат и по всяка вероятност е забравил за случката.

„Radio Ga Ga“ излиза на 23 януари 1984 г. и се изкачва на четвърто място в чартовете, а после — и с още две места, но така и не достига върха, зает от „Relax“ на „Франки Гоус Ту Холивуд“. Това е поредното паметно събитие за бандата, тъй като сега и четиримата от „Куийн“ имат хит в топ тен. Успехът на Роджър Тейлър е помрачен

седмица по-късно от инцидент в Италия по време на първото изпълнение на живо от петнайсет месеца насам.

В началото на февруари „Куийн“ заминават за ежегодния музикален фестивал в Сан Ремо. Там, докато са зад кулисите, Мей и Роджър Тейлър се скарват и двамата приятели едва не стигат до бой. Когато по-късно го питат за случката, Меркюри я описва като „крайно неприятна сцена“, която тръгва от нищо. „Роджър напръска Брайън в лицето с лака си за коса или нещо подобно — обяснява той. — Едва не се нахвърлиха един върху друг. Съблекалнята беше миниатюрна, вътре беше ужасно горещо и разправията избухна неочаквано“.

За Меркюри това е потвърждение, че в групата продължава да тлее напрежение. Той бързо усеща накъде вървят нещата, скача между тях и започва да пуска шеги. Първоначално нито Мей, нито Тейлър са в настроение за глупостите на Меркюри — което спокойно можело да раздуха пламъците, — но той не се отказва и накрая двамата избухват в смях и всичко тръгна нормално. Присъстващите настояват, че Меркюри не просто е спасил положението, ами и бъдещето на „Куийн“. Но ако може да се вярва на един от разказите на Меркюри, невинаги му се е разминавало, когато се е подигравал на приятелите си, като ги е имитирал.

„Една вечер Роджър беше в кофти настроение и запокити целия дръм сет наред сцената. Това чудо едва не ме удари. Можеше да ме убие!“ Меркюри преувеличава, разбира се. Въпросната вечер в Сан Ремо „Radio Ga Ga“ влиза в историята с гръм и трясък, а тълпата изпадна в транс. Дни по-късно, на 7 февруари „Капитол Рекърдс“ пускат парчето в Америка и то заема шестнайсетото място в класациите. Във Великобритания „Relax“ отказва да отстъпи, но в осемнайсет други страни песента стига до първото място, като някъде се задържа седмици наред.

Благодарение на „Hot Space“ са си научили урока и новият им албум, „The Works“, който излиза по-късно същия месец, дава на феновете точно каквото искат — изключително хармонично звучене, изпипани музикални решения и обичайния интересен аранжимент с характерно звучене. Най-важното е, че парчетата са по-тежки, главно благодарение на настоящата работа на Мей. Наградата идва, когато „The Works“ заема второ място в класацията за албуми.

Вторият сингъл след „Radio Ga Ga“ от „The Works“ е „I Want to Break Free“. Видеото за него отново е режисирано от Дейвид Малет. Всички видеоклипове на „Куийн“ досега са били създадени с въображение и са много скъпи, но в този случай те решават да се позабавляват. Сериалът „Коронейшън стрийт“, излъчван по телевизия „Гранада“, е най-дългата сапунка по британската телевизия и Роджър Тейлър предлага всеки от тях да се облече в женски дрехи като героиня от сериала.

Видеото е разделено на три отделни части. Първата показва „Куийн“ сред тълпа от миньори от бъдещето, които приличат на малоумни. Снимките са направени в мразовит мартенски ден в склад на „Лаймхаус Студиос“ в Докландс в Лондон и отново са използвани стотици доброволци от фенклуба като статисти. На следващия ден се снима втората, главна част в студио „Батърси“ и този път бандата е облечена в женски дрехи. Отговорността за тези сцени автоматично пада на Меркюри. Той обаче отрича и когато телевизионен водещ го пита как е убедил останалите да облекат женски дрехи, той бързо му затваря устата. „Навякоха роклите по-бързо от очакваното“!

Джон Дийкън е закопчана до ушите, вечно недоволна бабка. Брайън Мей се появява в дълга нощница от изкуствена материя, с пухкави пантофи. Роджър Тейлър се превръща в неочаквано убедителна, сексапилна ученичка, с къса пола и три четвърти чорапи. Меркюри е най-смешен. Опитва се да имитира барманката Бет Линч от „Стрийт“ и е облечен в бонбоненорозов тесен пуловер, опънат върху огромен изкуствен бюст и дръзка минипола от изкуствена кожа. На всяка крачка, докато действа с прахосмукачката, се виждат бели гащички. Воден от амбицията си, първоначално той идва на репетиции на токчета, но не може да издържи на тях и се налага да обуе по-ниски обувки. Веднъж нагло заявява, че ако не е станал рок звезда, нямало какво да прави и добавя с намигане: „Не мога да готвя. Не ме бива в домакинската работа!“ Но в това видео определено личи, че знае как да чисти с прахосмукачка.

Дори снимките в Батърси да са истински майтап, третата, последна част, в която Меркюри е представен без останалите от бандата, означава най-много за него, защото за втори път работи с приятеля си Уейн Иглинг. „Фреди беше невероятно вдъхновен от балета — казва Иглинг. — Много отдавна искаше да се прояви като

велик танцьор и това беше шансът му, затова го превърнахме в Нижински. Да се създаде хореография, която не е за балетист, се оказва трудна работа, а на Фред изобщо не му беше лесно. Понякога, обзет от разочарование, аз се обръщах към него. «Просто направи каквото обикновено правиш». Само че той беше невероятен професионалист и беше решен да даде най-доброто от себе си“.

Дерек Дийн продължава да разказва. „Уейн беше пресъздал балета «L'Après-midi d'un faune»^[1] специално за Фреди. Творбата беше прославена от Нижински. В началото изглежда сякаш Фреди седи върху скала, но в действителност това е купчина тела, които оживяват едно по едно. По-късно Фреди се търкаля по корем върху редица от тела по пода. Тази част най-много му хареса“!

Въпреки че филмирането на балетната сцена отнема цял ден, тя трае не повече от минута в завършения клип. Меркюри си е обръснал мустаците специално за тази сцена и искрено се наслаждава на преживяването. Когато приключват, той иска да се отплати на Иглинг за усилията, но танцьорът отказва пари. „Направих услуга на приятел, настоява той, и не искам да ми се плаща, но Фреди не престана да ме пита какво да направи за мен, затова отвърнах: «Не мога да пея, но с удоволствие ще изпея една песен заедно с теб».

И така, двамата с Фреди написахме и записахме парчето «No, I Can't Dance». Не помня друг път през живота си да съм бил толкова нервен. Ако се чувствате неадекватни, това ще ви хареса, още повече че до Фреди в звукозаписно студио нямаше как да не се чувствам неадекватен“.

Критиците също се забавляват, когато на 2 април 1984 г. излиза видеото на „I Want to Break Free“. Очевидно е, че е замислено като шега, но започват да ваят възмутени обвинения за безобразните прояви на травестизъм и подчертано хомосексуално поведение, които можели да развратят английските младежи. Независимо от това сингълът се изкачва на трето място във Великобритания и се превръща в забележителен хит в цяла Европа. Някои южноамерикански страни дори го приемат като химн на свободата.

Въпреки че по това време Меркюри смята Мюнхен за свой дом, той започва да се прибира в Лондон през уикендите. Социалният му живот е все още забележителен и в някои отношения той отново се впуска да задоволи неутолимия глад, който често е проявявал по време

на дългите американски турнета. През април му предстои да се запознае с Джим Хътън, отново случайно, поне според Хътън. Меркюри се храни в малък ресторант на „Ърлс Корт“ и забелязва Хътън сред останалите посетители в заведението. Твърди се, че от този момент насетне Меркюри следи неотклонно всяка стъпка на Хътън.

По някаква случайност двугодишната връзка на Джим Хътън с любовника, с когото живее, е към края си. Домът на Хътън е в Съри, но той обича да пийва в гей клубовете във Воксхол, Южен Лондон. Меркюри посещава „Хевън“, нощен клуб под гара „Чаринг Крос“, но очевидно инструктира шофьора си да се отбие първо до Воксхол. Хътън е убеден, че Меркюри си е поставил за цел да разбере къде ходи, затова и изпраща асистента си Джо Фанели в пъба, просто за да се убеди, че Хътън е сам. След това Меркюри продължава към „Хевън“. Ако наистина е така, Меркюри изобщо не е готов да признае подобно нещо. В един от случаите, когато е в лошо настроение, той се хвали с живота си: „Аз съм просто един стар мъряч, който става всяка сутрин, почесва се по главата и се пита кого иска да изчука“.

През лятото на 1984 г. Меркюри репетира за предстоящото европейско турне. Бандата се натъква на истинска буря от противоречиви мнения, когато съобщава, че възнамеряват да свирят в Сън Сити, Южна Африка. Това веднага събужда крайното недоволство на Съюза на музикантите, на групи, настроени против апартейда, и на пресата. Пиарите на „Куийн“ се опитват да оправят нещата, като настояват, че бандата не е политически ориентирана, че на концертите ще присъства смесена публика. Но никой не се вслушва в тези думи и „Куийн“ не успяват да излязат здрави и читави от предизвиканата какофония. Истинска ирония е, че новият им сингъл е „It's a Hard Life“^[2]. Видеото представя истинска декадентска сцена и сред статистите е включена и пицната Барбара Валентин. Нужно е обаче много повече от умопомрачителен бюст, за да бъде засенчен Меркюри в аления му костюм, украсен с множество циклопски очи.

Турнето „The Works“ започва в Белгия на 24 август и в него за пръв път се включва новодошлият Спайк Едни, който по-късно започва работа с „Бумтаун Ратс“. Кристъл Тейлър, личен асистент на Роджър Тейлър, представя Едни на „Куийн“. „Повикаха ме на прослушване в Мюнхен — спомня си Едни, — и аз отидох, убеден, че хората ще чакат на опашка, но се оказа, че съм единственият. И без това знаех всичките

им парчета, така че нямаше проблем. Може да се каже, че бях с «Куийн» от началото на това турне чак до Небурт, две години по-късно“.

На 10 септември, между последните две дати за концерти на лондонския Уембли и в Германия, във Вестваленхале, Дортмунд, излиза новият сингъл на „Куийн“ „Hammer to Fall“. На този ден е пуснат и първият соло сингъл на Меркюри. Написан е съвместно с Джорджо Мородер и една от песните е от саундтрака на „Метрополис“ „Love Kills“ в рок/диско аранжимент. Често пъти соловите творби се оказват по-лоши от работата в банда. Сингълът на Меркюри обаче опровергава традицията, като достига десети номер в английските чартове. Това е три места по-високо в сравнение с „Hammer to Fall“, типично рокаджийско парче на „Куийн“, което би трябвало да получи добри отзиви от многобройните фенове. Освен това „Love Kills“ се превръща в невероятен хит в лондонските гей клубове и на други места в Европа.

Докато изпълнява „Hammer to Fall“ в Хановер, две седмици по-късно, Меркюри се подхлъзва на стълбите. Продължава шоуто до края, но когато лекарите го преглеждат, става ясно, че е разтегнал сухожилие на коляното и му е препоръчано да не излиза на сцената. Но тъй като остават съвсем малко дати, звездата пренебрегва съвета и довършва турнето. Пет дни по-късно „Куийн“ са в Бопутатсуана.

Поели са дванайсет дати около суперкупата и билетите се разпродават за един ден. Още първата вечер, преди Меркюри да е загрял добре гласа си, който напоследък му създава проблеми, усеща, че има опасност да пресекне. След това му става по-трудно и останалите от бандата се опитват да му дадат сили, но състоянието на гласа му се влошава. „Фред слезе от сцената след три песни. Адски го болеше“, спомня си Едни.

Макар в продължение на няколко години да е водил чергарски живот, Меркюри не може да бъде обвинен, че е пренебрегнал удобствата си. Той пътува в невероятен лукс, с личен прислужник, масажист и готвач. Освен че използва кокаин като стимулант, пътната му чанта с лекарства включва най-различни витамини и тоници, специално подбрани, за да му помогнат да поддържа високо нивото на енергията си и да продължава в същия дух. Независимо от всичко това, независимо от репетициите и тренировките преди турне, слабото му

място си остава гласът — и малките, упорити и болезнени възелчета по гласните струни, които всеки път му създават неприятности. Преизпълнен с недоволство и възмущение, веднъж Меркюри изграчва: „Изчезват, но се връщат също като мазоли. Дължи се на злоупотреба с гласа“.

Повикан е специалист, който да прегледа Меркюри, и той е напълно съгласен с казаното от звездата. За „Куийн“ не остава друга възможност, освен да отложат последните четири вечери. „Разгоря се страхотен скандал, защото нямаше време да прехвърлим датите, ала просто нямаше как“, обяснява Едни. Разгневените хора, които са си купили билети, са едно, но ги очаква и по-лошо, тъй като мнозина са на мнение, че „Куийн“ не са премислили достатъчно добре политическото значение на концертите в Южна Африка.

Мандла Ланга, културно аташе и говорител на Африканския национален конгрес, коментира: „Хората бяха побеснели. «Куийн» дойдоха в Южна Африка по време, когато няхахме никаква нужда от външно влияние, което да се отрази добре на режима в Претория. На Сън Сити открай време се гледеше като на обида за всеки южноафриканец, застъпник на правдата, а да се правят концерти там, сред беднотията и яростта, съвсем не може да бъде прието като опит на «Куийн» да ликвидират бариерите. Хората, които посетиха концертите, бяха бели. Нещо повече, те помогнаха на институции като Южноафриканска корпорация за телевизия и радио да се възползват от новоустановените връзки със западния свят, осигурявайки на «Куийн» максимум време в ефир... Хората тук имат дълга памет и тяхната музика така и не беше одобрена от черните активисти“.

Заради всичко това „Куийн“ са включени в черния списък на ООН на музиканти, свирили в Южна Африка, въпреки че по-късно името им е заличено от въпросния списък. Във Великобритания Съюзът на музикантите ги напада ожесточено, задето са престъпили правилата. Изобщо не се трогват от пламенната реч на Брайън Мей, когато той лично се изправя пред генералния комитет на Съюза, и налагат жестока глоба на „Куийн“. Бандата плаща, но единствено при условие че парите ще бъдат дадени за благотворителност.

Меркюри заминава за Мюнхен веднага след турнето и няма търпение да загърби всичко това. „Куийн“ за първи път решават да пуснат коледен сингъл и започват работа над него в студио „Сарм“ в

Лондон. Работата над „Thank God It’s Christmas“ започва, докато Меркюри е в Мюнхен. По-късно Мей, Тейлър и Дийкън заминават за Германия със записа и Меркюри добавя вокалите. Сингълът излиза на 26 ноември, но така и не влиза в топ дваисет.

Битката за коледно парче номер едно тази година е решена още през 84-а, когато стартира надпреварата. Печелят „Банд Ейд“ с благотворителния сингъл „Do They Know It’s Christmas“. В началото на ноември певецът на „Бумтаун Ратс“ Боб Гелдоф е трогнат от специален телевизионен репортаж на чуждестранния кореспондент на Би Би Си Майкъл Бърк за глада в Етиопия. Вдъхновен от него, той успява да създаде за нула време амбициозен план, в който да се включат множество звезди, без нито един от тях да вземе пари за участието си.

Две седмици по-късно, след безброй телефонни обаждания, трийсет и шест известни рок звезди се събират в същото студио в „Нотинг Хил“, което „Куийн“ използват в последно време. Целта на срещата е да доизпипат песента, написана набързо от Гелдоф и бившия певец на „Ултравокс“ Мидж Юър. Сред звездите са Клиф Ричард, Фил Колинс, Стинг, Бой Джордж, Джордж Майкъл, „Стейтс Куо“ „Дюран Дюран“ и Пол Йънг. „Куийн“ не са поканени и този факт силно разстройва Меркюри, който по-късно разкрива: „Много щеше да ми бъде приятно да участвам в плочата на «Банд Ейд»“. А след малко добавя, „Не знам дали изобщо щяха да ме включат в плочата. Малко съм старичък“.

Възрастта няма нищо общо. Едната причина „Куийн“ да не бъдат поканени, както изтъкват организаторите на благотворителното събитие, е, че по същото време са били на турне. Само че това не е истина. Истината е, че споровете, предизвикани от концертите в Южна Африка продължават да разпалват страстите. А може и да са преценили, че тъй като гласът на Меркюри е по-характерен в сравнение с гласовете на останалите, не е редно един да изпъква в песен, която е създадена от всички.

Дори да има друга причина, тя не заличава разочарованието на Меркюри, че не е бил включен в сингъл, който се оказва най-продаваният във Великобритания. Още повече че „Куийн“ са залети с нови нападки от критиците, задето са пуснали сингли, които са от един албум. Разнасят се обвинения за експлоатация на феновете и всичко

това допринася за неприятния край на първата година, в която „Куийн“ са отново заедно.

[1] Произведение на френския поет Стефан Маларме, вдъхновило композитора импресионист Клод Дебюси да напише своята известна прелюдия към „Следобедът на един фавн“, на базата на която през 1912 г. балетистът Вацлав Нижински поставя едноименния балет. — Б.пр. ↑

[2] Животът е труден. — Б.пр. ↑

ЕДИНАЙСЕТА ГЛАВА

ВЪЛШЕБНИКЪТ ОТ „УЕМБЛИ“

Смирението, с което Меркюри изразява разочарованието си, че не е включен в синглите на „Банд Ейд“, бележи началото на промяна в поведението му и датира от средата на осемдесетте насетне. „Бях заслепен от блясъка и славата на звезда и си мислех, че така се държат звездите — коментира Меркюри. — Сега не давам пет пари. Ще правя всичко по мой си начин и ще се забавлявам“. И наистина, близки приятели и познати, които имат контакт с него през последните шест години, твърдят, че той вече е много по-спокоен и зрял. Първият консултант на „Куийн“ по въпросите на връзките с обществеността, Тони Брейнсби, забелязва ясно изразена промяна у Меркюри, когато се засичат приблизително по същото време.

„Фреди беше отишъл да се види с Питър Страйкър, който щеше да участва в пиеса — спомня си Брейнсби. — Беше облечен в красив костюм и изглеждаше изключително елегантен. Това не беше Фреди, рок звездата, а изискан джентълмен. Най-силно впечатление ми направи колко много е омекнал като поведение и отношение. Не се бореше за звездна слава и признание, не се опитваше да издрапа от финансовите несгоди на «Куийн». Беше се превърнал в чаровен, сърдечен човек, на когото му беше приятно да отиде на театър. Беше съвършено различен, спокоен, може би не и в професионално отношение, но определено беше нова личност“.

Професионално не му остава време за почивка, тъй като на 12 януари 1985 г. „Куийн“ трябва да участват в „Rock in Rio“, рок фестивал, който ще се състои близо до Рио де Жанейро и ще засенчи дори Уудсток. Ще се проведе на специално издигната арена в планината край Бара да Тихука и ще бъде организиран от бразилския бизнесмен Роберто Ведина, а сред другите звездни гости са „Ей Си Ди Си“, Ози Озбърн, „Йес“ и „Айрън Мейдън“. Тогавашният вокалист на „Мейдън“ Брус Дикинсън ясно помни събитието.

„Цялата работа беше неподражаем цирк. За първи път се докосвах до нещо толкова близко до бийтълс манията. Огромни тълпи обсаждаха хотелите, опитвах се да ни снимат дори в басейна и къде ли не. Първоначално «Айрън Мейдън» не искаха да участват в «Rock in Rio». Бяхме по средата на турне в Америка и това означаваше, че трябва да отложим концертите за една седмица, за да участваме в шоуто. Затова поставихме нелепи условия на организаторите — да възстановят стойността на петте концерта, билетите, за които бяха продадени, да ни компенсират за пропуснатите продажби, да покрийт самолетните ни билети и какво ли още не. Освен това те искаха да свирим две вечери, а ние бяхме навити само на една. Те обаче се съгласиха и тогава ние решихме да участваме“.

„Айрън Мейдън“ са създадени десет години по-рано и носят името на средновековен инструмент за мъчения. Те са оцелели след стагнацията на сцената на хеви метъла в края на седемдесетте и се прераждат като най-ярък пример в ню уейва на британския хеви метъл. Изключително енергични на сцената, сега са дори още по-атрактивни, благодарение на светлинните ефекти, които лесно ще засенчат тези на „Куийн“. Единственото изпълнение, на което се съгласяват, е непосредствено преди „Куийн“ да закрийт първата вечер.

„Спуснаха всички с хеликоптери, разказва Дикинсън, но понеже гражданите негодуваха, нощните полети бяха забранени и затова ни трябваша цели пет часа, за да се върнем с автомобил. Както и да е, след като пристигнахме, открихме нещо неவிждано. Групи охранители обикаляха наоколо и до един изглеждаха в шизофренично настроение“.

Както всичко латино, шоуто закъснява, а като капак „Мейдън“ закъсняват с петнайсет минути за появата си на сцената. Дикинсън обяснява: „Беше истинска страхотия. В коридора ехтеше страхотен скандал, точно пред гримьорната ни. Две групи охранители се бяха побъркали, размахваха пистолети, а кучетата им ръмжаха и се теглеха на каишките.

Ние се изпокрихме като страхливци, не смеехме да излезем навън. След това, също както в «Монти Пайтън», нашият охранител надникна предпазливо навън. «Ехо, момчета! Какво ще кажете да изчакате, докато излезем на сцената?» И те утихнаха! Млъкнаха до един и ние се шмугнахме покрай тях, но щом обърнахме гръб, те започнаха отново!“

Дикинсън разказва как излизат на сцената: „Бяхме страшно нервни, а и отговарящият за звука не беше върхът. Не чувахме достатъчно ясно гласовете си, както би трябвало, когато си пред 500000 за първи път“. За петстотинте хиляди обаче шоуто е страхотно.

След „Айрън Мейдън“ Меркюри трябва да изведе „Куийн“ на сцената. Той самият също е малко напрегнат, защото има закъснение в графика и адреналинът му пулсира при мисълта да пее пред нечувано многобройна тълпа. Брус Дикинсън и Меркюри не се срещат за пръв път на „Rock in Rio“. Първата им среща е в Сидни.

„Когато се присъединих към «Айрън Мейдън» на първото им турне в Австралия, «Куийн» бяха там — разказва той. — Всичко вървеше страхотно и не помня как точно стана, но получихме покана за партито на «Куийн» след концерта. Бяхме кошмарно облечени, както може да се предполага, а Фреди кипеше от тиха ярост, както винаги“.

Брус Дикинсън гледа финалното изпълнение на „Куийн“ в Бразилия в малките часове на нощта. То не протича по план. „Две или три от изпълненията им не се харесаха особено на тълпата, спомня си той, след това, когато започнаха «I Want to Break Free», не им хареса, че Фреди е облечен в женски дрехи, но Фреди очевидно не схвана какво не е наред“.

Публиката в Мексико замеря „Куийн“ с боклуци, за да покаже възхищението си, но празните кутийки от напитки и боклуците този път политат неочаквано към тях и ги стряскат. Меркюри прикрива объркването си зад привидна дързост, разбутва настрани статистите и продължава да пее. Пее с огромно желание, за да си осигури бисове, но привидната самоувереност, с която се е качил на бразилската сцена, издава вътрешното му безпокойство.

Дикинсън разкрива: „Когато Фреди слезе от сцената, той се разплака. Нямаше никаква представа защо публиката беше реагирала по този начин. Някой бързо му обясни, че «I Want to Break Free» се приема за песен на свободата и го мразят, задето я е окарикатурил. Въпреки това си остана много разстроен“.

Дикинсън остава изненадан, че Меркюри не е разбрал сам. Доколкото знае, звездата е преживявал подобно нещо и преди. „Станал е свидетел на същата реакция и в Америка, когато пее «Another One Bites the Dust — обяснява Дикинсън. — Има група бели хомофоби, кажи ги тъпаци, в Щатите и страшно много хора, които непрекъснато

втълпяваха на останалите, че Фреди не е един от нас. Нали ме разбирате? Когато станаха повече, за известно време светлината на „Куийн“ в Америка угасна».

Дикинсън разказва и за самия Меркюри. «Беше фантастичен. Сега всички разправят, че бил уникален, но той наистина беше невероятен. Приемаше всичко провокативно и високомерно и същевременно успяваше да накара хората да гледат на него сериозно, което беше невероятно постижение. Беше наистина страхотен — можеше да бъде едновременно искрен и сантиментален и да иронизира себе си, а след частица от секундата обръщаше нещата и продължаваше шоуто с парче като „Who Wants to Live Forever“. На това му казвам страхотен фронтмен.»

Когато за втори и последен път «Куийн» закриват шоуто в малките часове на 19 януари, наоколо няма нито един с изкуствен бюст или перука. Бразилската телевизия «Глобо» е заснела фестивала, а «Куийн» са закупили правата за собствените си изпълнения, с намерението в бъдеще да пуснат видео.

Когато се връща в Англия, Меркюри отново тръгва по гей клубове, където последната мода са саката и дънките, белите тениски и спортните потници. Подходящо облекченият Меркюри си е пуснал гъсти мустаци и често се отбива в «Хевън». Тъкмо там, в края на март, той се сблъсква с Джим Хътън за трети път.

Според Хътън Меркюри го преследва от месеци. Хътън обаче се мести от «Воксхол» на «Чаринг Крос». В това заведение, пълно с клиенти, се твърди, че Меркюри веднага забелязва Хътън и за пореден път му предлага да го почерпи. «Куийн» тъкмо са участвали в най-големия рок фестивал на света — събитие, отразено в музикалните списания — и дебютното соло парче на Меркюри «Love Kills» се е превърнало в забележителен хит в гей клубовете. Колкото и да е невероятно, Хътън продължава да твърди, че няма представа, че Меркюри е известна рок звезда. Независимо от това, вместо да го отреже, както преди две години, този път Джим Хътън откликва с контрапредложение — да почерпи Меркюри с водка. Звездата приема предложението на Хътън с възмутителен въпрос: «Колко е голям курът ти?»

Без да обръщат внимание на тази грубост, двамата танцуват заедно почти цялата вечер, след това Хътън, заедно с компанията на

Меркюри, се връща в апартамента в «Кенсингтън». Доста пийналият Меркюри както винаги отделя много време, за да се порадва на двете си котки, Тифани и Оскар, преди да смръкне още кокаин и да си легне с партньора си. На сутринта си разменят телефоните, но ще се срещнат отново едва през лятото.

На 9 април по Си Би Ес излиза вторият соло сингъл на Меркюри „J Was Born to Love You“, последван в края на месеца от соловия му албум „Mr Bad Guy“. Записван в продължение на две години заедно с Мак в „Мюзикланд“, албумът става златен и достига номер шест в американските чартове. Тази амалгама от музикални стилове, от лека опера до реге, по-късно ще бъде сочена като твърде напредничава за времето си, но когато излиза, е сразен от критиците.

Меркюри не им обръща особено внимание, тъй като е зает с новото турне на „Куийн“ в Австралия и Нова Зеландия. През цялото време ги следват анти апартейд групи, които се заяждат с тях пред заведения и хотели. Но също така получават и интересна оферта, както разкрива кийбордистът им, Спайк Едни: „За кратко бях отново с «Бумтаун Ратс» между турнето на «Куийн» «Works» и турнето в Австралия, когато Боб Гелдоф ми звънна в Нова Зеландия. Разказа ми за идея, която измислил с Мидж Юър като продължение на сингъла на «Банд Ейд» с разтърсващ рок концерт, и питаше дали «Куийн» ще се съгласят да участват“. Според Едни Гелдоф го използвал като посредник, в случай че „Куийн“ откажат. „Разказах на момчетата от бандата каква е идеята, обяснява той, и те се заинтересуваха, поне на теория, но изглеждаше почти невъзможно проектът да бъде реализиран, затова отказаха“.

Вероятно „Куийн“ все още са ядосани, задето са били изключени от плочата на „Банд Ейд“. Когато Едни предава отказа им, той предлага на Гелдоф лично да им се обади. В началния етап на организирането на международния концерт „Live Aid“, суперзвездите не се натискат да участват. Боб Гелдоф вече се е научил как да ги примамва и противопоставя един на друг. Първоначалната му тактика по отношение на „Куийн“ е да поукраси истината, като казва, че вече е получил съгласието на Дейвид Боуи и Елтън Джон, които е привлякъл, съобщавайки им, че „Куийн“ са съгласни да участват. За момента обаче бандата устоява на убедителния Гелдоф.

„Куийн“ заминават на едномесечно посещение в Япония и това е последното им турне в Далечния Изток. В средата на май се връщат в Англия и ангажиментите им за настоящата година са приключени. Меркюри заминава за Мюнхен, където го чака ново развитие. Връзката му с Вини Киркенбергер е доста обтегната, защото Меркюри флиртува с друг мъж, известен само като Патрик. Очевидно нито един от двамата няма желание да се откаже от вниманието на звездата и Меркюри разкрива една от най-неприятните страни на характера си. Когато разбира за съперничеството между двамата, той най-безсрамно ги противопоставя, което показва, че не е изпитвал дълбоки чувства към нито един от двамата участници в тази *menage a trois*^[1]. Меркюри се наслаждава на ролята си на кукловод и за пореден път демонстрира желанието си да контролира всичко и всички.

Проектът „Live Aid“ се разраства неочаквано много. Вместо само многолюден концерт през лятото на стадион „Уембли“ в полза на гладуващите в Етиопия, е решено да се проведе и паралелен концерт на стадион „Джей Еф Кей“ във Филаделфия. „Куийн“ започват да премислят, въпреки това Гелдоф трябва да продължи да ги убеждава и да „поприглади“ нараненото его на Меркюри.

Боб Гелдоф разкрива, че намира Джим Бийч, когато е на почивка. Мениджърът на „Куийн“ го предупреждава, че Меркюри е много чувствителен. Както винаги остър и пряк, също така и нетърпелив, Гелдоф настоява: „Кажете му, че това ще бъде най-великото събитие“. Това вече е очевидно и тъй като са достатъчно умни, „Куийн“ престават да се дърпат и се съгласяват да участват.

До амбициозния концерт на живо остава само месец, когато Меркюри най-сетне се обажда на Хътн и го кани на вечеря на Стафорд Теръс. Когато пристига, Хътн не е сред непознати, тъй като е срещал Питър Фрийстоун, с когото са работили заедно в лондонски универсален магазин. Освен това подновява познанството си с Джо Фанели, когото Меркюри със слабостта си да измисля на хората прякори, нарича Лайза. Единствено когато е сред най-близките си приятели, Меркюри позволява да го наричат Мелина, по името на гръцката актриса Мелина Меркури, известна с ролята на проститутката в „Никога в неделя“. Пол Прентър също присъства. Изглежда, тази вечер се усеща доста напрежение.

Мелина обаче изобщо не забелязва, тъй като цялата вечер яко смърка кока. Това го зарежда с енергия и го кара да говори непрестанно. Все още има фантазии за актьора Бърт Рейнолдс и бързо си внушава, че Джим Хътн е почти негов двойник. Привлечен от уязвимостта на Меркюри, Хътн остава и тази нощ. На следващия ден звездата отново заминава за Мюнхен, но от този момент насетне Джим Хътн става постоянният му любовник и след време се мести да живее при него.

Меркюри е непредсказуем и прекалено взискателен по отношение на физическите си нужди, а легендарното му либидо изглежда е изненадало Хътн, поне в началото. Веднъж описва секса между тях като изчанчен, но не точно пълен с акробатични номера. Като цяло Меркюри предпочита по-малко доминантната роля във връзката им. Когато необузданата похот се превръща в любов, между двамата мъже се поражда специално приятелство, за което близките по-късно говорят с огромно уважение. За разлика от Тони Бастин, който живее с Меркюри две години, Джим Хътн остава с него до края на живота му и от всичките му гей любовници е най-големият съперник на Мери Остин за обичта му. По това време Остин живее в апартамент във „Филимор Гардънс“, близо до Гардън Лодж. Тя е неразделна част от бизнес делата и ежедневието на Меркюри и двамата с Хътн скоро се запознават. Меркюри е във вихъра на новата любовна връзка. Той обожава да играе роли, дори за съвсем кратко, защото отново му предстои драстична промяна. Засега той е доволен от последната си връзка, обича след страстен секс да се излежава с любовника си и да гледа телевизия, изтегнат на канапето. Хътн се грижи за всяка негова нужда и звездата се чувства глезен и закрилян. Животът им продължава така, докато на Меркюри не му се налага да изостави домашния уют, за да се върне към ролята на егоистичния изпълнител, на колоритния фронтмен, в който ще се превърне на концерта „Live Aid“.

Представянето на „Куийн“ започва в шест следобед. Благодарение на сателитната връзка те ще бъдат първата банда, която телевизионните зрители в Америка ще видят на живо. На 10 юли „Куийн“ се барикадират в „Шо Тиътър“ в Юстън и провеждат тридневни изтощителни репетиции. На всяка банда са отпуснати двамадесет минути и за да използват това време в своя полза, „Куийн“

решават да се ограничат с най-известните си хитове. „По-късно се вдигна толкова шум, че «Куийн» били невероятно находчиви, но за нас това бе нещо очевидно“, спомня си Едни.

Меркюри обаче е изключително горд със стратегията им, както си спомня диджей Саймън Бейтс. „Интервюирах го отново точно преди «Live Aid» и той беше изключително горд от усърдието, което бяха вложили в подготовката за представянето на «Куийн». Каза ми: «Чакай само да видиш. Направо ще полудееш!» «Оказа се, разбира се, прав».“

В събота, на 13 юли 1985 г. всички на „Стафорд Теръс“ №12 са в приповдигнато настроение. Меркюри гледа по телевизията как точно в 12:01 ч. „Стейтс Куо“ излизат на сцената на стадион „Уембли“ пред многолюдната публика и откриват концерта с изпълнение на „Rockin All Over the World“. Това е първото парче от неповторимия шестнайсетчасов мегаконцерт, в който предстоят изпълнения на Боб Дилън, Тина Търнър, Брайън Адамс, Пол Маккартни, „Дайър Стрейтс“ и още много други знаменитости.

Следобед, облечен по последен писък на модата, със сребърен амулет, Меркюри тръгва за „Уембли“ в лимузината си, придружен от Джим Хътън. Това е първият концерт на живо, на който Хътън ще присъства. Пристигат час по-рано, звездата минава зад огражденията и влиза в караваната си. По същото време излъчването се гледа от над един милиард хора по цял свят. „Live Aid“ е първият концерт с подобен мащаб. Затова нервите на всички зад кулисите са изопнати до крайност. За това шоу е необходима изключително модерна екипировка, която включва въртяща се сцена, разделена на три отделни части — една за бандата, която се представя в момента, втора за следващата, чието изпълнение предстои, а третата е за бандата, която току-що е приключила и трябва да прибере уредите си. Като се има предвид логистиката, истинска изненада е, че шест часа след началото на концерта, закъснението е едва половин час.

След изпълнението на Дейвид Боуи — „Уембли“ е свързан със стадион „Джей Еф Кей“ — на сцената излизат „Куийн“, представени като „следващото музикално съставче“ от комедийните актьори Мел Смит и Гриф Рийс Джоунс. Осемнайсет минути по-късно, точно както е предрекъл Меркюри, те буквално взривяват стадиона. Изпълнението и на четиримата е невероятно по време на микса от най-големите им

хитове, които пленяват тълпата на „Уембли“. Феновете и на „Куийн“, и на останалите са на крака. Няма съмнение обаче, че Меркюри, звездата, засиява най-ярко.

Нервен е, но успява да се прикрие, когато запява „Hammer to Fall“. По време на солото на Брайън Мей той забива долната част на стойката с микрофона в слабините си, преструвайки се, че свири върху стойката. Старае се по всякакъв начин да затрудни оператора на Би Би Си, застанал отстрани на сцената, и след няколко минути проличава, че се забавлява от сърце. Когато започва „Crazy Little Thing Called Love“, целият е в пот, а магнетизмът на изпълнението му е толкова неустоим, че публиката е като омагьосана, готова да падне в краката му. Докато обикаля сцената по време на „We Will Rock You“, той е наясно, че е овладял зрителите. „Хайде!“ нарежда на тълпата да запее с него и изръмжава: „Харесва ми! Пейте отново!“ След това продължава без прекъсване с „We Are the Champions“ и стадионът се превръща в гора от ръце, които се движат в такт. Независимо дали го обичат, или мразят, този ден Меркюри е недосегаем и светът също разбира това.

Изпълнителят Пол Йънг е съгласен с подобно мнение. „Винаги съм харесвал «Куийн», но онази вечер си казах, че тези момчета наистина са фантастични. Саундът им е невероятен, а Фреди доказа, че е забележителен шоумен“.

„Куийн“ напускат сцената и разгорещената тълпа. В секундата, в която Меркюри влиза в караваната си, изохква: „Слава богу, че свърши“. И изпива на екс двойна водка.

Успели са и го знаят, а потвърждението идва, когато Елтън Джон влетява с викове. „Гадове! Вие завладяхте шоуто!“

Такова е мнението на почти всички и то остава непроменено години по-късно, когато събитието е повторено по случай десетата годишнина на „Live Aid“. Скот Горъм от „Тин Лизи“ си припомня: „Леле, боже, шест часа евро мекотели! Всички се питаха кой ги е поканил? И тогава на сцената излизат «Куийн», Фред се е изпъчил и предизвиква света да покаже неодобрението си към него. Беше невероятно, сякаш «Куийн» се преродиха в този момент. След като видяха тези момчета, на кой му пукаше за останалите?“

Въпреки това обаче страстният почитател на партитата Меркюри обръща гръб на купона след концерта и вместо това се прибира у дома

с Джим Хътън, за да се изтегнат пред телевизора заедно с котките и да гледат американската половина от концерта.

Ефектът на „Live Aid“ е забележителен. Новинарят от Би Би Си Майкъл Бърк, отразявал събитието, твърди: „Когато «Live Aid» започна, бях в Южна Африка — обяснява той, — единствената страна, на която изобщо не и пукаше за гладуващите в Етиопия. Признавам, че отначало бях решил, че това ще бъде просто много шум за нищо, събитие, което ще отшуми за седмица и няма да постигне нищо ценно. Признавам, че не виждах кой знае каква връзка между света на поп музиката и умиращите хора. Това просто показва каква грешка съм допуснал.

Докато бях в Южна Африка не видях самия концерт, но той определено събуди съвестта на хората и бе оказан натиск върху правителства и правителствени отдели по цял свят, а това бе добро постижение. Очакваше се да умрат два милиона от глад и накрая 800000 наистина умряха, но «Live Aid» поне отчасти спаси живота на един милион“.

Освен това има и допълнителни облаги. Участието на някои от изпълнителите възражда позападналите им кариери. Други твърдят, че изпълнението на „Куийн“ е възвърнало доверието в тях след фиаското в Сън Сити. Най-вече обаче „Live Aid“ представя „Куийн“ на ново поколение фенове и популярността им по цял свят се издига до неподозирани висоти. Същата вечер Роджър Тейлър признава пред репортерите: „Каузата е чудесна и ще съберем куп пари за нея. Но имайте предвид, че го правим и заради славата“. Получава се. Продажбите на плочи на „Куийн“ скачат пет пъти, а соло албумът на Меркюри „Mr Bad Guy“ се издига в чартовете и популярността му нараства три пъти.

След „Live Aid“ „Куийн“ отново се разделят. Въодушевени от успеха си, мислите им ще се насочат към важно турне през 1986 г. Ще бъдат помолени да напишат музиката за холивудски филм. В началото на юли Меркюри вече е пуснал на пазара нов соло сингъл, „Made in Heaven“, а следващият е предвиден за след няколко седмици. Ала преди това той решава да замине на почивка. Избира средиземноморския остров Ибиса, международен курорт, известен с нощния живот и атрактивни дискотеки, като „Паша“, „Амнижа“ и „Кю Клъб“. Този път, по препоръка на Джим Хътън, той отсяда за пръв път

в хотел „Пайкс“. Луксозният комплекс е собственост на Тони Пайк и ще се споменава често в живота на звездата през следващите пет години.

Пайк, с когото Меркюри се сприятелява, е земен човек, който не търпи превземки. Хотел „Пайкс“ е прославен по цял свят като ексклузивно убежище за почивка и сред редовните клиенти са Джордж Майкъл и бившият вратар на „Реал Мадрид“, сега певец и любимец на жените, Хулио Иглесиас. Ако някой е дошъл в хотела с намерението да се надува, ще му се наложи много бързо да слезе на земята или да приеме, че никой в хотела няма да бъде впечатлен от присъствието му.

„Веднъж при нас отседна британски актьор, който беше невероятно надут — спомня си Пайк. — Непрекъснато изтъкваше колко бил велик. Още с пристигането ме предупреди, че портата трябва да е с яки ключалки, защото когато се разчуело, че е отседнал тук, хотелът щял да бъде поставен под обсада. Какви простотии!“ Тъй като на Меркюри му се носи славата на его манияк, когато пристига в хотелския комплекс, Пайк има причини да подозира, че го очакват неприятности.

„Запознах се с Фреди непосредствено след «Live Aid»“, разказва Пайк. „Вече познавах Джим Бийч от общи приятели, но не познавах никого от «Куийн». И така, в този ден трябваше да пристигне Фреди с група приятели. Най-сетне ми казаха, че е дошъл. Слязох във вътрешния двор, за да поздравя Фреди лично, а той стисна приятелски ръката ми и също толкова приятелски каза «Здрасти». Това беше. Не каза нищо повече и аз си помислих, че ни чакат трудни дни.

Беше повел цял антураж. Сред хората му бяха Джим Хътн, Питър Страйкър и Питър Фрийстоун. Заеха цялата стара част на хотела, защото там щеше да ни бъде по-лесно да поставим охрана, и без да каже и дума повече, Фреди профуча покрай мен и изчезна нанякъде. Останах в двора да говоря с едни хора и няколко минути покъсно той се появи на един от балконите и ясно чух как каза — приех го като критика, — че таваните били много ниски. Вдигнах очи, тъкмо когато Фреди се навеждаше, и погледите ни се срещнаха. След частица от секундата той се провикна: «Само се шегувам!» и се разсмя, при което аз също прихнах и това пропука напрежението помежду ни“.

На въпросното място Меркюри разбира, че може да забрави славата и да си почине, нещо напълно невъзможно в другите скъпи,

известни хотели, където хората от персонала непрекъснато предлагат петзвездни услуги с надеждата да получат петзвезден бакшиш. В миналото тъкмо това умилкване се харесва на Меркюри. Сега обаче той харесва други ценности и „Пайк“ се оказва единственото място, на което може да бъде себе си.

„Фреди прекара разкошно — казва Пайк, — защото беше заобиколен единствено от приятели, не платени служители, а хора, които бяха с него, защото ги харесваше, те него също“. С годините Пайк опознава звездата и продължава разказа си: „Истината е, че той беше забележителен човек, изключително внимателен към другите, винаги се извиняваше, когато се случеше нещо неприятно и беше безкрайно благодарен на персонала, защото вършеха единствено работата, за която им се плащаше“.

Сред хората, които придружават Меркюри на почивката, е и Барбара Валентин, която, според Пайк, може да бъде точно толкова нетърпима и забавна, колкото и Меркюри. „Прекарахме си страхотно, беше щуро“, припомня си Барбара.

Продължителността на престоя му зависи от бъдещите ангажименти, но той се наслаждава на обедите, обича да играе тенис — често пъти Пайк е негов партньор на корта и подчертава, че Меркюри е повече позьор, отколкото сериозен играч — и да забавлява хората около себе си. „Както си лежеше в басейна — спомня си Пайк, — най-неочаквано се разпореждаше «Върви да докараш пианото». Пианото е тежка вещ, въпреки това шест или седем мъже го дотъряха край басейна и Фреди свиреше и пееше за всички — имам предвид абсолютно всички в хотела, не само неговата компания.

Понякога му прищракваше и започваше да лудува, хвърляше хора във водата и през повечето време се забавляваше, а накрая се включваха и други гости. Нито веднъж обаче не се натрапи на онези, които предпочитаха да се държат настрана от шума“.

Пайк продължава за хомосексуализма на Меркюри. „През годините, в които Фреди идваше тук, нито веднъж не се пусна на някого. Да, много обичаше да се забавлява и да се прави на интересен. Беше гей и не се притесняваше от този факт и освен ако не беше в настроение за глезотии, човек никога не би предположил, че е хомосексуалист. Повечето жени го намираха изключително привлекателен. Имаше хубаво тяло, беше наистина мъжествен. Не

беше от гейовете, в чиято компания човек се чувства неловко. Случвало ми се е, но никога с Фреди“.

Въпреки че Джим Хътън винаги придружава Меркюри, когато ходят в „Пайкс“, минава доста време, докато Тони Пайк разбере какво е естеството на връзката им. Той обяснява. „Идваха за трети път, доколкото си спомням, когато един ден му казах: «Ами твоето място какво е?» Джим е спокоен, резервиран човек, също много мъжествен и аз вече знаех, че той няма нищо общо с музиката. Те двамата не демонстрираха отношенията си, затова попитах, без да бъда груб, той също го разбра през няколко секунди, в които обмисляше отговора. Погледна ме право в очите и отвърна с въпрос. «Ти не знаеш ли?» Поклатих глава. «Аз съм мъжът в живота на Фреди». Почувствах се като пълен глупак, като натрапник, който разпитва в най-неподходящия момент“.

Пайк много уважава Хътън. „Двамата с Фреди никога не демонстрираха любовта си пред хората — обяснява той. — Нито се прегръщаха, нито показваха по друг начин, че са любовници. Фред беше световноизвестен като невероятния шоумен в света на рока, но в личния живот ми се струва, че Джим успяваше да го укроти. Беше много свестен човек“.

Когато се връщат в Лондон, Меркюри започва да урежда пренасянето от „Стафорд Теръс“ в Гардън Лодж. Все още не живее в къщата, но когато се пренесе, Джим Хътън ще бъде с него.

Филмът, за който „Куийн“ са поканени да напишат музика, е „Шотландски боец“, с режисьор Ръсел Мълкейхи и бюджет — двайсет милиона долара. „Куийн“ се съгласяват, при условие че една от песните им ще стане основната мелодия на филма. Докато се налива с водка и пуши цигара от цигара, Меркюри работи с останалите от бандата в „Мюзикланд“, „Маунтън“ и „Таун Хаус Студиос“ над новия албум. Соловият му сингъл „Living on My Own“ излиза на 2 септември и едва успява да влезе в топ петдесет, така че амбициите и очакванията му за „Куийн“ са много по-големи.

Работата спира, когато той празнува трийсет и деветия си рожден ден със забележително парти в „Хендресън“ в Мюнхен. Партилата вече са тематични и това е бал в черно и бяло и женско облекло. Докато е в Германия, той продължава да поддържа връзка и с Вини Керкенбергер, и с Патрик, които не намират сили да се откъснат от

него. Освен това флиртува открито с други мъже, въпреки че връзката му с Джим Хътън се задълбочава все повече. Дори с Хътън, Меркюри понякога се чувства ограничен и се държи доста пренебрежително. На няколко пъти Хътън оставя Меркюри заради това му поведение, но след това позволява да бъде приласкан обратно.

Когато се залавят отново с работа, едно от парчетата е създадено бързо, написано от всички в бандата. Струва им се достатъчно въздействащо и смятат, че може да се превърне в първия и единствен сингъл за 1985 г. „One Vision“ излиза на 4 ноември и докато е на гребена на подновената им популярност, то достига седмо място в класациите. Освен това ще влезе в саундтрак албума на филма на Сидни Джей Фюри, „Железен орел“. Две седмици по-късно излиза друг солов сингъл на Меркюри, „Love Me Like There’s No Tomorrow“.

Критиците се нахвърлят върху „One Vision“ и твърдят, че текстът се възползва от славата, придобита по време на концерта „Live Aid“, но Меркюри напълно пренебрегва обвиненията. Вместо това насочва вниманието си към благотворителното събитие в света на модата, „Fashion Aid“, което ще се проведе в Ройъл Албърт Хол. Включва се благодарение на приятелството си с модната дизайнерка Елизабет Еманюел, която заедно с Дейвид Еманюел през 1981 г. създава известната рокля на лейди Даяна, с която тя изглежда като излязла от вълшебна приказка.

„Уейн Иглинг ме запозна с Фреди една вечер в кралския балет — разказва Елизабет Еманюел — и оттогава редовно се събирахме една голяма компания. Ходехме на едни и същи места, на едни и същи партита и така нататък. Когато започна «Fashion Aid», двамата с Дейвид имахме страшно много работа, също и за балета, на който Уейн беше хореограф. Трябваше да подготвим костюми на Майкъл и Шакира Кейн, на Антъни и Джорджина Андрюс, Джон Хърт, Робин Къзънс и други. Джейн Сиймор щеше да представи една от булчинските ни рокли, затова помолих Фреди да ѝ стане кавалер. Той се съгласи веднага“.

Меркюри вече има стилно черно сако, войнишки тип, обличано на скорошния му рожден ден, с което много се гордее. Има намерение да го сложи отново, а от семейство Еманюел се очаква да измислят пояс към него. „Появи се в последния момент, когато хаосът беше пълен. Той обаче се справяше добре“, добавя Еманюел.

Когато важната вечер настъпва, Меркюри и Джейн Сиймор се оказват забележителна двойка. Присъствието на звездата привлича погледите. „Той беше центърът на вниманието тази вечер — спомня си Еманюел. — Хората се бяха скупчили около него. Когато се запознах с него, беше същото — той беше истински магнит за всички навсякъде. След това го срещнах на един балет, когато беше отишъл да види как танцува Уейн, и не ми се стори чак толкова забележителен. По-късно, когато се разболя, често ходеше тайно на балет и се промъкваше незабелязано отзад. Беше много мил човек и нямаше нищо общо с репутацията на невъздържана звезда.

Странното е, че в началото, когато се държеше възмутително, бях с впечатлението, че го прави, за да не разочарова хората, които очакваха тъкмо това от него“.

В края на вечерта Меркюри и Сиймор тръгват към хотела, в който ще се проведе партито, все още облечени като младоженци. Слисаните гости на хотела разпознават двойката и бързат да ги снимат, убедени, че са попаднали на сватба между звезди. Когато разбира грешката им, Меркюри решава, че е изключително забавно, и не прави нищо, за да ги убеди в обратното.

Годината е към края си и Меркюри е притиснат от по-сериозни въпроси. През октомври американският идол Рок Хъдсън умира от СПИН, разкритие, които кара обществеността да се замисли над болестта, за която не се говори много дотогава. Въпреки че лекарите им е известно много малко за нея, знанията им са достатъчни, за да се вдигне тревога сред гей общността. Вече са определени три високорискови категории: хомосексуалисти, хора, които не ползват защитни средства при безразборен секс с много на брой партньори и наркоманите. Меркюри попада в първите две категории — той няма откъде да знае дали някой от безбройните мъже, с които е изкарвал флиртове по за една нощ не е от наркоманите, които използват спринцовки. Силно разтревожен, той тайно си прави тест за СПИН, който се оказва отрицателен. Огромното му облекчение обаче се оказва краткотрайно.

[1] Менаж а троа, любовен триъгълник. — Б.пр. ↑

ДВАНАЙСЕТА ГЛАВА ПОГРЕБАЛЕН ЗВЪН

В края на 1985 г. Меркюри шокира Барбара Валентин и приятелите си в Германия, като най-неочаквано заминава от Мюнхен завинаги — изоставя живота, на който се е наслаждавал години наред. Той се определя като човек на крайностите и понякога прави неочаквани промени, без да има някаква видима причина. След време заминаването му може да се разглежда като свързано със страха му да не се зарази с ХИВ, но факт е, че за хората около него той е напълно променен човек. В Лондон престава да обикаля гей баровете, за да си намери партньор за една нощ, въпреки че продължава да изневерява на Джим Хъгън.

Изневерите са нещо напълно естествено за Меркюри и единственото, на което се посвещава с цялото си сърце, е „Куийн“. През януари те работят над саундтрака на „Шотландски боец“. Когато албумът е завършен, английските и американски лейбъли не могат да се разберат кой сингъл да пуснат първо. „Капитол Рекърдс“ настояват за „Princes of the Universe“, докато „И Ем Ай“ предпочитат „A Kind of Magic“ на Роджър Тейлър. Видеоклиповете и на двата сингъла са впечатляващи.

За „Princes of the Universe“, звездата на „Шотландски боец“, френският актьор Кристоф Ламбер, се съгласява да пресъздаде екранния образ в клипа и да влезе в схватка с Меркюри. В „A Kind of Magic“ Меркюри се превъплъщава в магьосник, който временно превръща трима бездомници в рок звезди. Сложната анимация гарантира уникален ефект и когато „A Kind of Magic“ излиза на 17 март, заковава трето място във Великобритания и излиза на върха в трийсет и пет други страни. Появата на албума ще бъде придружена от голямо турне, което се планира от много месеци, насрочено е за лятото, а междувреме и четиримата от бандата следват собствените си интереси.

Меркюри, след като се е занимавал малко с балет, обръща поглед към света на мюзикълите с помощта на приятеля си Дейв Кларк, който ще поставя „Време“, пищна продукция със забележителни декори и изключително амбициозни специални ефекти. Темата е оцеляването на човечеството. Ролята на главния герой, изпълнявана през първата година от Клиф Ричард, е дадена след това на Дейвид Касиди. Предвиден е и албум, в който ще участват различни музиканти, включително Дион Уорик, Стиви Уондър и Джулиън Ленън. Кларк моли Меркюри да запише няколко парчета. Звездата на шоуто, вече Сър Клиф, си спомня: „Фреди започна да записва «In My Defence» за албума. Много съжалявах, защото парчето беше едно от любимите ми — много исках да го изпълня аз, — но Дейв Кларк помоли Фреди“.

Откриването е на 9 април в „Доминиън Тиътър“ на Тотнъм Корт роуд. По това време Кларк кани Меркюри на обяд заедно с лорд и лейди Оливие; сър Лорънс има малка роля. За Меркюри великият актьор е легенда в театъра и веднага се възползва от шанса. Срещат се само веднъж, но според лейди Оливие, и двамата със съпруга и знаят, че Меркюри редовно ходи на театър и е посетил много от техните продукции в Лондонския национален театър.

Тази вечер Меркюри се държи безупречно и е притеснен. Притеснението обаче изчезва, след като се оплаква пред Оливие за начина, по който музикалната преса се отнася към „Куийн“. Отговорът на Оливие е кратък: „Майната им на критиците!“ Когато си припомня тази единствена среща, лейди Оливие настоява, че Меркюри е „най-приятният и възпитан компаньон за вечеря“. Отзивите за представлението са сравнително добри и отначало поне са привлечени тълпи. Но когато сингълът на Меркюри „Time“ е пуснат на 6 май, така и не стига до топ три.

Въпреки че Меркюри се оплаква от лошите отзиви в пресата, когато „A Kind of Magic“, саундтрак албумът към „Шотландски боец“ излиза в началото на юни, той застава на първо място, а по-късно става двойно платинен. Няколко дни по-късно бандата поема на последното си турне. Така нареченото „Magic Tour“ започва на стадион „Расунда“ в Стокхолм и завършва два месеца по-късно с многолюден концерт на открито в парк Небуърт в Стивнидж. То се оказва турне, изпълнено със събития от начало до самия край.

Заради отправените към „Куийн“ критики, те продължават да страдат заради Сън Сити. Предишния декември са пуснали изявление пред пресата, в което заявяват, че повече няма да посещават Южна Африка. Шест месеца по-късно са посрещнати в Швеция от цяла тълпа протестанти, настроени срещу апартейда. След два дни излиза сингълът им „Friends Will Be Friends“. А когато са във Франция, Джим Хътън изненадва любовника си, като заминава при него в Париж.

В Париж към тях се присъединяват и „Мерилиън“. Вокалистът им Фиш казва: „Щяхме да подгряваме «Куийн», когато свиреха на открито при последните им изпълнения на живо“. Фреди си е Фреди, трае си, и Фиш не е изненадан, че се държи настрана. Той обяснява: „Ако искаме да си вършим работата, трябва да сме егоисти. Затова, когато се срещнат двама егоисти, вероятността да се сближат е много малка и едва ли ще стигнат до момента, когато да предложат нещо един на друг в интелектуално отношение“.

„Мерилиън“ продължават да подгряват на „Куийн“, когато пристигат в Манхайм, Германия, където Фиш си спомня, че Меркюри е предложил адски тъпа идея как да се появи на сцената. „Тъкмо проверявахме звука — обяснява той, — когато Фреди реши да пробва да се изкачи в кран, от онези огромните, които използват, за да сменят изгорелите крушки по улиците. Той се качи и се издигна адски високо, а после го хвана страх. Нищо чудно. Отказа се от идеята си.

Фреди, разбира се, беше най-страхотният фронтмен. Наблюдавах го много по време на това турне и се почувствах малко по-добре благодарение на изпълнението му. Беше толкова дързък и наперен, но всеки, който застане на сцената за изпълнение пред огромна тълпа, трябва да има невероятно его. Чувството за власт и задоволство е невероятно.

Усещанията са най-различни. Някои разправят, че било като секса, според други все едно си се качил на върха на висока сграда и си се навел надолу. Не може да се сравни с абсолютно нищо, поне аз не знам с какво.

Фреди умееше да се изключва и да се стяга, както и повечето хора. Ако искаше, можеше да възпламени сцената. Всеки има механизъм, който трябва да се научи да контролира. В това отношение Фреди беше истински виртуоз“. Същата нощ Фиш е на сцената с

„Куийн“ за дует с Меркюри на „Tutti Frutti“, а изпълнението се излъчва на живо по германското радио.

На 11 и 12 юли „Куийн“ повтарят триумфа от „Live Aid“ отпреди година с два концерта на стадион Уембли в Лондон. Включена е допълнителна дата, защото хората продължават да търсят билети и двете вечери се превръщат в истинска класика. През годините Меркюри е впечатлявал феновете си със сценични костюми. Навремето той се смее, когато обяснява: „Най-обикновен театър. Обичам хубавите рокли!“ По време на това турне дрехите му, най-вече жълтото сако с шити по поръчка панталони, съчетават рокаджийския стил с елегантност. На онези, които са убедени, че талантът му да изненадва е мъртъв, той ще докаже, че много грешат.

Когато довършва биса с „We are the Champions“, феновете са във възторг. Накрая Меркюри замахва триумфално с юмрук, завърта се на пети и слиза от сцената. Връща се облечен в удивително виненочервено наметало, обточено с изкуствен хермелин и сто и осемдесет сантиметров шлейф. Държи стойката с микрофона като скиптър, а на главата има обсипана със скъпоценни камъни корона. Нито един друг изпълнител не си е позволявал подобна дързост, изпълнена с толкова класа. Той е облечен като английски монарх и докато публиката не може да си намери място от възторг, той е застанал широко разкрячен и с гордост приема обожанието и, сякаш наистина е крал Меркюри. Дрехата е изработена от дизайнерката Даян Моузли и макар наметалото и короната да са тежки, Меркюри обожава да ги носи.

Превъзбудени от шоуто, „Куийн“ организират купон след „Уембли“. Купонът е в Руф Гардън над Кенсингтън Хай стрийт и намира място в митологията на бандата. Над петстотин гости идват в красивия ресторант, оформен като градина. Сред видните гости са сър Клиф Ричард, Сам Фокс и „Спандау Балей“, които добре познават репутацията на бандата да залага на екзотични забавления. Очакванията са много и никой не остава разочарован.

Вместо униформи, сервитьорите са с изрисувани тела, дело на германския художник Бернд Бауер. Освен другите глезотии, за гостите пред мъжките тоалетни били дежурни оскъдно облечени жени, а пред дамските тоалетни — също толкова оскъдно облечени мъже, всички те, готови да окажат каквато помощ се иска от тях. Тази нощ Меркюри

си поставя за цел хората да го видят с Мери Остин, докато Джим Хътън не присъства.

Въпреки че Меркюри е записал някои песни за албума „Time“, двамата с Клиф Ричард не са се срещали преди нощта на партито в Руф Гардън. „Държа да кажа, че преди това не бях фен на Фреди като глас — обяснява Ричард, — въпреки това се възхищавах на таланта му, включително и на уменията му на пиано, да не говорим, че беше забележителен шоумен.

Не можах да участвам в «Live Aid», тъй като бях поел ангажимент за госпъл концерт в Бирмингам, но успях да видя откъси от шоуто и в мига, в който видях Фреди да започва, беше очевидно, че той ще се превърне в гвоздея на шоуто. Когато «Куийн» се върнаха на «Уембли» за «Magic Tour», не успях да отида и да ги гледам, защото бях на сцената на «Време», но те ме поканиха на партито след шоуто.

Тези партита са винаги едни и същи — събират се тълпи — повечето хора се редят часове наред, за да се видят със звездата за не повече от минута, така че там не можеш да се запознаеш истински с никого“.

По-късно Клиф Ричард има възможност да се вижда с Меркюри на по-малки купони и разказва: „Фреди покани мен и малка група на някои от частните си партита у тях“.

След няколко дни „Куийн“ имат концерт в Манчестър, после продължават обиколката си в Европа. По това време Меркюри вече е уморен и много се стареа да не напруга гласа си. Изнасят концерти в Германия и Австрия, пристигат в Унгария за концерт на Непстадион в Будапеща. „Куийн“ свирят пред огромна тълпа, а отвън са се подредили фенове без билети, които напразно чакат. Меркюри е научил част от народната песен „Tavaski Szel“, което кара унгарците да обикнат бандата още повече. Оттогава много се говори за този концерт и се твърди, че изпълненията на „Куийн“ са написали страница от историята на рока зад Желязната завеса. Концертът им там е исторически за кариерите им, но не и за рок музиката. Деветнайсет години преди тях „Ролинг Стоунс“ свирят в Двореца на културата във Варшава.

Най-забележителният концерт в кариерата на „Куийн“ по време на „Magic Tour“ е последната дата — 9-ти август — в Небуърт Парк, Хартфордшир, пред тълпа от около 200000 човека. Проведен сред

почти един квадратен километър великолепен парк, на фона на романтичната Небуърт Хаус, концертът е последното изпълнение на живо на „Куийн“. Спайк Едни коментира: „Желанието на хората да гледат «Куийн» беше толкова голямо, че можеше да се организира и трета вечер на «Уембли», но така и не стана“. Тогава Джери Стикълс предлага да направят концерт на открито в Небуърт. Бандата се съгласява и доказва, че може да събере огромна тълпа.

Няколко рок групи са имали концерти там, включително „Ролинг Стоунс“, Франк Запа и „Лед Цепелин“. Лейди Криси Коболд, чието семейство притежава имението Небуърт, си спомня, че „Куийн“ са били различни от останалите. „Често сме канили групите преди, разказва тя, по време на концертите или след това, но «Куийн» не проявиха интерес да дойдат в къщата“. Заради слабостта на Меркюри към пищност и величие това е много необичайно решение, а също и пропуснатата възможност.

Самият концерт е грандиозен. „Денят беше невероятен“, спомня си Спайк Едни. „Никога преди не бяхме свирали пред толкова голяма публика в Англия и беше наистина невероятно. Навремето никой не знаеше, разбира се, че това ще бъде последният им концерт“. Партито след това също е незабравимо. „Беше обичайното за «Куийн» екстравагантно събиране и имаше какво ли не, от панаир до жени, които се борят в кал“.

Бандата дойде и си отиде в хеликоптер, а Меркюри, който беше необичайно напрегнат преди изпълнението си, си тръгна пръв. Лейди Коболд потвърждава. „След концерта беше организирано парти зад кулисите, но Фреди си тръгна веднага след края на концерта“.

Предишния месец на „Уембли“, докато е на сцената, Меркюри повдига въпроса, който често се задава в пресата — дали „Куийн“ не са на път да се разделят. Той отрича твърденията с вик: „Говорят оттук!“ и посочва задника си. Истината е, че докато закрива концерта в Небуърт с думите „Благодаря ви, чудесни хора. Лека нощ, сладки сънища. Обичаме ви!“, той е изпълнен с огромно облекчение, че е приключил.

В бандата отново има търкания и се трупа напрежение. По-късно Меркюри признава, че е имало моменти, когато са се ненавиждали. Роджър Тейлър също разкрива: „Скандалите между нас отчасти се дължаха на музикалните ни идеи и отчасти на проблеми с егото“. След

„Magic Tour“ Фиш от „Мерилиън“ вече е наясно с тези често срещани проблеми. „Всички в една банда се сблъскват с егото, обяснява той, и разбират, че всеки един от членовете на бандата е важен. Също така разбират, че когато бандата се развие до етапа, в който се появяват неизбежните търкания, докато отделните парчета се борят за позиция, тя може и да не преодолее този етап. «Мерилиън» не оцеля. Затова пък «Куийн» се справиха“.

С течение на годините сблъсъците между творческите сили в „Куийн“ стават прекалено остри. Въпреки това Меркюри е убеден, че ако не са били скандалите — ако му е било прекалено лесно, — това е щяло да се отрази неблагоприятно върху работата му. „Тъкмо защото се караме — разсъждава той, — вие получавате *creme de la creme*^[1]“. Макар и да твърди това обаче, докато записват в Мюнхен, кавгите избухват толкова често, че не вещаят нищо добро. Ако не един, то друг от бандата заплашва да си тръгне и намира кусури на всичко, били те малки или големи неща.

Един от най-големите проблеми е свързан с „Bohemian Rhapsody“. След като от сингъла са продадени над един милион броя, защо тогава Тейлър да получава същия процент от печалбата като Меркюри? Все пак Тейлър е написал почти никому неизвестната в страна „I'm in Love with My Car“. Подобни дразги се вихрят от години, но Меркюри е на мнение, че колкото и да се разгорещават разправиите им, нито един от тях не е стигал до състояние, в което да не може да търпи повече и да желае да си тръгне завинаги. Той отбелязва, че „и четиримата сме подчертавали, че между нас има химия. Защо тогава да заколим гъската, която снася златни яйца?“ След това добавя: „Каквото и да става, ще продължаваме по този начин, докато някой от нас не умре или нещо такова“. Но при създадите се обстоятелства е разумно да се разделят за втори път, за да се поуспокоят.

Този път Меркюри най-сетне намира време да се пренесе в Гардън Лодж, въпреки че запазва и апартамента си в „Кенсингтън“. Джо Фанели, Питър Фрийстоун и двете котки са сред тези, които се нанасят в къщата, задно с Джим Хътън. По това време Меркюри и Хътън започват обичайния спор. Въпреки огромната разлика в приходите им, Джим Хътън плаща наем на любовника си суперзвезда. Това ще бъде прекратено след време, но в началото Меркюри взема във вид на наем половината от заплатата на Хътън, който работи като

бръснар. Хътън твърди, че нямал нищо против, защото по този начин запазвал независимостта си.

След като разполага с предостатъчно свободно време, Меркюри може да се занимава, с каквото му се прииска и приблизително тогава той се появява на сцената в мюзикъл. Това се случва един-единствен път. „Време“ все още се играе пред пълни зали в Доминиън Тиътър и Меркюри е очарован да участва в една от специалните постановки, както си спомня сър Клиф Ричард.

„Бяхме завършили шоуто, казва той, но останахме за още една благотворителна постановка в полунощ и Фреди се качи с мен на сцената, за да изпее две песни — «Born to Rock 'n' Roll» и финалната «Each and Every One of Us».“ Няма съмнение, че Меркюри е обхванат от обичайното безпокойство преди излизане на сцената, още повече че навлиза в непозната територия, но двамата с Клиф Ричард се наслаждават искрено на преживяването. „Не продължи дълго, но поне мога да кажа, че съм бил на сцената с Фреди Меркюри“, твърди Ричард.

Макар да не е от най-запалените почитатели на „Куийн“, сър Клиф Ричард признава, че някои от парчетата на бандата силно са го впечатлили. Той обаче не се съмнява къде е силата им. „Фреди владееше безупречно вокалните съзвучия и за мен това беше същността на характерното звучене на «Куийн» — казва той. — Фреди не се притесняваше от наслагването на гласове и произвеждаше пласт след пласт — истинско «покривало» от звук, и това беше най-типичната му черта. Тя характеризираше стила на «Куийн» до такава степен, че човек ги познаваше в мига, в който ги чуеше“.

Що се отнася до възможността Меркюри да се включи в други мюзикли на сцената, според Ричард „имаше голяма вероятност да бъде привлечен в тази сфера. Може би нямаше да постигне същия успех, обикновено е така. Макар че изпълнител от неговия калибър би привлякъл публика, която да му осигури началото, а след това щеше да си спечели и нова. Със сигурност щеше да успее да се справи“.

Меркюри се справя най-добре с харченето на пари. Тъй като най-неочаквано се е сдобил със свободно време, той може по-често да отскача до Токио на пазар, откъдето си купува скъпи произведения на изкуството и антики, обогатява колекцията си от дрезденски порцелан. Отсега нататък домът му ще бъде огромната къща, напълно

ремантирана и обновена. Три стаи на третия етаж са събрани заедно и превърнати в просторна спалня, в която е поставено огромно легло. Към нея има и чудесен балкон.

В градината има специални езерца, пълни с любимите му пъстроцветни шарани кои, а през идващите години ще се сдобие и с още шест котки, за които е готов да си даде душата. Всеки път, когато се върне вкъщи, осем космати топки се втурват, за да го посрещнат. Когато веднъж една от тях изчезва, той е толкова разстроен, че организира търсене и предлага до хиляда лири награда на онзи, който я върне. Най-близките му приятели често се отбиват за обяд или вечеря в Гардън Лодж, а Питър Страйкър е един от най-честите посетители. Двамата с Меркюри често говорят вечерно време и слушат любимата си музика, докато Хътън чака в леглото.

Въпреки че Меркюри е престанал да обикаля гей заведенията, той все още не може да устои и понякога се отбива в клубовете. Случва се да си избере мъж и да го заведе в апартамента на „Стафорд Теръс“, където прекарват нощта, докато Хътън е в Гардън Лодж. Когато Хътън научава за тези забежки, следват ужасни скандали. Звездата не понася мисълта, че някой може да му отмъсти. Той се позовава на двойни стандарти и поне в един случай, обзет от ярост, изхвърля Хътън, макар че след като се успокои, винаги му се моли да се върне. Въпреки че е обграден от подлизурковци, въпреки че антуражът му умее да се нагажда според настроението му и обстановката, Меркюри обича неколцината провъзгласени за негови близки приятели щастливци и изпитва панически страх от самотата. Но много често се справя, с този проблем като разширява възможностите.

Изглежда, за него е невъзможно да се посвети само на един човек. От изказванията му през годините става ясно, че той добре разбира, че е в много трудно положение. За Меркюри да сваля гарда и да позволи на някого да се докосне до вътрешното му аз много често довежда до опасността да бъде „стъпкан“, както сам се изразява. Той подчертава: „Понеже съм постигнал успех и имам много пари, разни алчни хора непрекъснато ме дебнат. Научих се да се справям с този проблем. Целият съм осеян с белези и не желая нови“. Веднъж пробутва това извинение за безобразното си поведение.

Не е сам обаче, когато скоро след като се премества в Гардън Лодж, организира парти по случай четирийсетия си рожден ден. Гостите са поканени да дойдат на партито „Откачената шапка“ задължително с шапка и те наистина идват със странни модели, някои дори неприлични. Въпреки че Меркюри е поръчал няколко специални модела за себе си, той не се спира на нито една от тях.

Десет дни по-късно баладата „Who Wants to Live Forever“ излиза на пазара. В средата на октомври, „Куийн“ получават награда от Британските видеонагради за най-добър видеоматериал за „Live in Rio“. Брайън Мей и Роджър Тейлър отиват заедно на церемонията, без Фреди Меркюри, който си има свои причини да не се появи.

На 13 октомври 1986 г. „Нюз ъв дъ Уърлд“ пуска статия, която на следващия ден таблоидите раздухват, разкривайки, че Меркюри си е направил таен тест за СПИН в края на 1985 г. Звездата побеснява, но така и не успява да открие как пресата се е добрала до тази информация. Меркюри и без това е нервен и раздразнителен, когато най-неочаквано го посещава Джон Мърфи, стюардът, с когото остават приятели след отдавнашния флирт за една нощ. Любовникът на Мърфи гасне от СПИН, а самият Мърфи, изпит и немощен, очевидно е заразен със същата болест. През втората седмица на ноември и двамата мъже са мъртви.

Меркюри се опитва да потисне надигащата се паника, като си напомня, че връзката му с Мърфи е била съвсем кратка. Това не е кой знае какво успокоение, след като няколко седмици по-късно научава, че Тони Бастин, с когото са били любовници две години, току-що е починал от СПИН. Твърде много негови гей познати са мъртви или умират, други са просто уплашени и стреснати. Първоначалната реакция на Меркюри е да не се показва от къщи. Хората, с които се среща, забелязват, че е много умислен. Сигурно е бил ужасен, но това състояние не го държи дълго.

Начинът, по който решава да се справи със страховете и безпокойството, е като се потопи в работа. През януари 1987 г. започва да записва в „Таун Хаус Студиос“ заедно с автора на песни и продуцент Майк Моран, който става един от най-добрите му приятели. „Двамата с Фреди се запознахме в началото на осемдесетте — казва Моран, — но първата ни съвместна задача беше, когато той записваше две песни за мюзикъла «Време» на Дейв Кларк“. Меркюри моли

Моран да продуцира, когато записва кавър на хита на „Платърс“ „The Great Pretender“.

„The Great Pretender“ е първата корица, която Фреди пуска със собственото си име", разказва Моран. „Страшно харесваше парчето, защото, освен че му допаднаше, то сякаш бе писано за него. Беше голям фукльо. След като приключихме със записа, му напомних: «Наистина трябва да помислим за „В“ страна», а Фред отвърна: «Мама му стара! Съвсем забравих». Беше много късно една вечер и бяхме почти накрая на бутилка водка, когато Фреди започна да свири нещо блудкаво на пианото, след това неочаквано се обърна към мен: «Няма ли да е забавно, ако направим нещо класическо?» Така се роди «Exercises in Free Love». Няма думи. Все едно Фреди изпитваше възможностите на гласа си.

После ме попита дали искам да работя с него над по-голям солов проект. Типично за Фреди. В този момент нямаше никаква представа какъв ще бъде проектът, но вече бяхме взели под наем студийно време и бяхме започнали работа. Първото, което написахме и записахме, беше «All God's People», парче, което впоследствие влезе в албум на «Куийн»“.

През това време се случват събития, които по-късно ще попречат на плановете на Меркюри и Майк Моран. Испанската част от „Magic Touch“ е движена от най-известния организатор на концерти, Пино Салиоко от Мадрид. Тъкмо Салиоко се заема с „Ibiza '92“, благодарение на което Испания става домакин на Олимпийските игри през 1992 г. Макар други, включително и Меркюри, по-късно да си приписват заслугата, Салиоко е мъжът, който свързва Фреди Меркюри и испанското сопрано Монсерат Кабайе. Връзката на Салиоко с „Куийн“ е осъществена от Роджър Тейлър, който притежава вила в Ибиса. Така, докато организира своята част от турнето през 1986 г., Салиоко се запознава с Меркюри.

„Опитах се да накарам Роджър да убеди Фреди да ми позволи да организирам интервю, твърди Салиоко, но се оказа изключително трудно, защото той не обичаше да дава интервюта, и всички ме убеждаваха, че нямало да се съгласи. «Куийн» бяха в Испания през август, неподходящ момент за промоции, а предаването, в което исках да участва Фреди, щеше да бъде излъчено чак през октомври, но се

казваше «Шейсет минути от Испания» и ако участваше, ефектът щеше да е огромен.

Една вечер бяхме на дискотека и аз отново убеждавах Роджър да настоява пред Фреди и не знам дали се дължеше на водката, но Фреди неочаквано се съгласи да участва“.

Интервюто на Меркюри е записано в хотела му, преди „Куийн“ да заминат от Мадрид, и излъчено няколко седмици по-късно. Салиоко си спомня: „Докато гледах предаването, си мислех, че откриването за телевизията може да бъде направено в «Кю Клъб» през 1987 г. По време на интервюто попитах Фреди на кой испански певец се възхищава и той казва «Монсерат Кабайе». В този момент ми хрумна идея. Защо да не накарам Меркюри и Кабайе да изпълнят нещо заедно за откриването на Олимпийските игри?“

Подтикван от предизвикателството да събере този забележителен дует, Салиоко се задейства. „Изпратих факс на Джери Стикълс в Лос Анджелис, разказва той, а той ме препрати към Джим Бийч, който щеше да попита Фреди от мое име. След това се свързах с Монсерат посредством мениджъра и“. Съвсем не беше лесно да накарам и двете звезди да кажат „да“, още повече че кризата започваше да се усеща. Най-сетне Салиоко е принуден да поукраси истината.

Той си спомня, че „отначало нито Фреди, нито Монсерат се съгласиха, след това Фреди каза «да», убеден, че вече имам уговорка с Монсерат“. Стига се дотам, че Салиоко се страхува да признае пред Меркюри, вече запален от проекта, че Кабайе все още не е дала съгласието си. Той признава: „Сега вече единствената тревога на Фреди беше дали Монсерат ще хареса творбите му, така че как можех да му кажа, че все още нищо не е окончателно?“

Идва краят на февруари 1987 г. „The Great Pretender“, продуциран от Майк Моран, е пуснат и се е изкачил до четвърто място в английските класации, като по този начин осигурява на Меркюри най-големия му солов хит. Той е в приповдигнато настроение, когато научава новината от Салиоко, и изпада във възторг.

„Тъкмо бяхме излезли от студиото късно една вечер и се прибрахме към къщи — казва Моран, — когато в малките часове ми звънна Фреди. Беше невероятно развълнуван. Каза ми, че са му се обадили от Испания и Монсерат Кабайе искала да се срещнат и че в събота заминаваме за Барселона. Все още сънен, седнах в леглото и

попитах подозрително. «Какво значи това, че ние заминаваме за Барселона?» Той отвърна: «Да не би да си мислиш, че ще ида сам, мама му стара!».

Според Моран възможността да се срещне с Монсерат Кабайе ужасява Меркюри. „Направо се беше побъркал — казва той, — и непрекъснато се паникьосваше. Само повтаряше: «Първо трябва да реша какво от работата си да взема. Какво да взема?». Стиснах го и заговорих. «Фреди! Ти си известен! Не е нужно да й показваш творбите си», но той настоя, че трябвало. Най-сетне взе решение. «Ще й изсвирия това, което беше „В“ страната на „The Great Pretender“.»

Срещата се състои в хотел „Риц“ в Барселона. „Ние пристигнахме първи, спомня си Моран, а Фреди се суетеше като квачка. Настояваше озвучителната система да бъде нагласена така, че единствената му работа да бъде натискането на едно копче. Чакахме, след това Монсерат влезе, последвана от цяла свита. Персоналът на хотела се кланяше, почти вървяха заднешком пред нея, което изнерви още повече Фреди, но тя се оказа изключително забавна и всички, с изключение на Фреди, се отпуснаха, докато се лееше шампанско“.

„Най-неочаквано, когато разговорът затихна за миг, Фреди се обърна към Монсерат и избъбри: «Може ли да ти пусна нещо?» Тя разбра съвършено погрешно намерението му, защото той представи парчето с думите: «Това съм аз, докато се правя на теб» и пусна «Exercises in Free Love». Тя изслуша парчето внимателно, погледна любопитно Фреди и някои от нас си помислиха какво ли и минава през ума? Когато парчето свърши, тя попита: «Написал си това за мен?» Фреди едва сега разбра каква грешка е допуснал и обърка всичко още повече, като каза: «Стига да го искаш, твое е». Обърна се и ме попита: «Нали може?» Освен че е объркана, Монсерат Кабайе харесва парчето изключително много. «Тя е изключителна дива, а ето че най-неочаквано заяви: „Следващата седмица имам представление в Ковънт Гардън. Ще изпълня тази песен, а ти“ — и ме посочи — ще ме придружаваш». Така и стана. След по-малко от седмица парчето звучи в Ковънт Гардън. Фреди беше по-нервен от когато и да било досега, а дори нямаше да излезе на сцената“. Моран разкрива, че „Преди концерт с Фреди не можеше да се говори. Беше толкова напрегнат, че настояваше да остане сам. Разпердушинваше всеки, който си позволише да му се натрапи в този момент. В Ковънт Гардън нервите

му избиха заради мен и той неочаквано се втурва в гримьорната ми, докато се подготвях, и започва да се мята насам-натам. Най-сетне не издържах. «За бога, Фреди, махай се и ме остави намира. Причиняваш ми същото, което мразиш хората да причиняват на теб!» Беше мило, че мислеше за мен.

Монсерат беше попитала Фреди къде в програмата си да включи «Exercises in Free Love» и той все още не беше направил предложение. Тя обаче не го остави намира и най-сетне той реши. «Защо не го изпълниш, когато те извикат на бис?» А тя отвърна: «Кой бис? Обикновено ме викат осем пъти». Фреди я зяпна с отворена уста“.

Пино Салиоко, който също присъства на срещата в „Риц“ в Барселона, си спомня, че в края на вечерта между двете звезди се е получила забележителна химия. След изпълнението и в Ковънт Гардън, Кабайе отива с Фреди на вечеря в Гардън Лодж. „По-късно тримата се събрахме до пианото, разказва Моран, докато Фреди се опитваше да научи Монсерат да пее госпъл, което беше доста трудно, но двамата бяха станали добри приятели и на раздяла тя се обърна към него: «Направи ми услуга. Много ми хареса. Какво ще кажеш двамата с Майк да ми напишете песен за Барселона?» Фреди отвърна: «Ама, разбира се» и на секундата забрави за тази работа“.

Скоро след като дава това обещание на Монци, както Меркюри нарича оперната звезда, около Великден научава травмираща новина. За да се успокои и да уталожии напирещото безпокойство, той отново се подлага на медицински тестове, при един, от които вземат малко парченце кожа от рамото му. Когато резултатите са готови, той научава от лекарите, че е болен от СПИН.

Заклучението е ужасно и почти невъзможно да бъде прието. Меркюри се доверява на много малко хора и, изглежда, единствено Мери Остин и Джим Хътън знаят на този ранен етап. Следват консултации с най-добрите специалисти и лечението започва незабавно. Меркюри казва на Хътън, че ще го разбере, ако реши да го напусне, но любовникът му избира да остане и едва на този етап двамата започват да практикуват безопасен секс. След като за болестта се говори непрекъснато през последните години и след като Меркюри е силно разтревожен след смъртта на двама от бившите си любовници, е почти престъпление, че досега не е използвал презерватив. Вече е

твърде късно за звездата, но той се надява да не е твърде късно и за любовника му.

Сигурно е бил нужен забележителен самоконтрол, за да не издаде тревогите си пред останалата част от света, пред хората, които са му близки както в личен, така и в професионален план. Но той се справя. Въпреки че тайно се подлага на нова серия от тестове, Меркюри не е готов да се изправи срещу жестоката действителност. Разчита на умениято, развито още в детството му, чрез което да покори страха и да блокира емоционалната болка: първоначално отрича, че нещо не е наред. Затова се старее никога да не говори за СПИН. Продължава да води нормален живот и се заема с низ от задачи. Може би тъкмо в това отношение има късмет, че Монсерат Кабайе, която няма представа за проблема, го подтиква да работи.

„Тя звънеше на Фреди от всички краища на света — разказва Майк Моран, — и го питаше как напредва с песента, която и е обещал. Най-сетне Фреди проведе разговор с мен. «Мама му стара! Трябва да напишем скапаната песен!» Затова седнахме и написахме заедно «Barcelona». За да може тя да я прослуша, той записа всичко и ѝ изпратихме грубия запис. Тя ни позвъни веднага и каза, че страшно и е харесала“.

„Оперните звезди имат ангажименти за пет години напред, но тъй като не разполагахме с достатъчно време, тя отложи важен ангажимент — май беше за Ла Скала — и пристигна в Лондон, за да запише «Barcelona». Записът беше направен в Лондон, като изключим пътуването ми до Испания заради «Exercises in Free Love», което стана «В» страна“.

Скоро на Монсерат Кабайе и хрумва да запишат заедно албум. Според Моран „Двамата с Фреди си казахме: «Боже!» Знаех, че няма да е никак лесно да комбинираме двамата. Не забравяйте, че първоначално бяхме започнали да работим над солов албум на Фреди Меркюри, но това отне твърде много време. Последваха два албума на «Куийн», «Innuendo» беше последният — по това време Фреди беше много зле. Така и не стигнахме до соловия албум“.

Работата над албума на Меркюри и Кабайе започва през април. Фестивалът Ибиса '92 на Пино Сталиоко трябва да бъде открит със специално предаване от „Кю Клъб“ следващия месец, в което ще участват Меркюри и Монци. Преди това, в началото на май, Фреди

отново е съсипан, този път от бившия си личен асистент Пол Прентър, който продава историята си на „Сън“.

Прентър твърди, че Меркюри му е звънял съвсем наскоро, обзет от паника, че е заразен със СПИН. Прентър прави и други сензационни разкрития за звездата от лудешките му дни, включително как изпивал по две бутилки водка на вечер и смъркал кокаин с неколцина други бележите звезди. Освен това разбива на пух и прах тайната около Джим Хътън и го посочва като настоящия любовник на Меркюри. По-късно приятели се кълнат, че Прентър открай време е бил измамник, който години наред е използвал звездата, за да получава от него пари и наркотици.

Твърди се, че за тази мръсотия на Прентър са платени трийсет и две хиляди лири от таблоида и че той им е дал и лични снимки на похотливо ухиления Меркюри, докато се натиска с различни мъже. Разказът му излиза в три поредни броя и нанася огромна вреда на бившия му работодател. Меркюри е съсипан, още повече че по същото време се опитва да скрие истината за болестта си. Наранен е дълбоко от нелоялността на Прентър и от неблагодарността му.

Предишната година Прентър е уволнен, след като е работил за звездата осем години. След това, тъй като е затруднен финансово, Меркюри му позволява да се нанесе без пари в апартамента му в „Кенсингтън“. Твърди, че докато е бил там, бившият му шеф му се обажда рано една сутрин и му признава страховете си.

Сред приятелите на Фреди Меркюри се говори, че той лесно прощава. Очевидно Пол Прентър се надява тъкмо на това и му звъни в Гардън Лодж, докато тече публикацията. Този път обаче Меркюри отказва да разговаря с него и никога повече не му проговаря. Дълбоко наранен и много отслабнал, той заминава от Великобритания и се отправя към хотел „Пайкс“. Фестивалът „Ибиса 92“ ще бъде открит съвсем скоро, но той има нужда от спокойствие и уединение и може да ги намери единствено там — въпреки че фотограф на „Сън“ го следва неотлъчно.

Около две седмици по-късно, точно както е мечтал Пино Салиоко, Меркюри и Монсерат Кабайе са в „Кю Клъб“. „Спандау Балей“, „Дюран Дюран“ и „Мерилиън“ също участват в телевизионното предаване. Оперната певица и рок звездата закриват

заедно шоуто с изпълнение на „Барселона“ на фона на фонтани и фойерверки.

Само че зад лустрото е скрита тъжната действителност. Фиш ясно си спомня колко шокиран се е почувствал, когато се среща с Меркюри. „Мислех да отида да го видя — разказва той, — и да му кажа «Как е?», нали знаете как става, само че той беше много сдържан. В гримьорната с него бяха трима или четирима близки приятели и се държаха така, сякаш някой беше умрял! Помислих си «Тук става нещо много кофти и нямам никакво желание да участвам». Затова се изнесох много бързо.

По онова време хората около Фреди разправяха, че имал проблеми с бъбреците, с черния дроб — разни такива. След като съм виждал някои от ексцесиите му, лесно вързах две и две“.

На близките на Фреди не им се налага да гадаят. Болестта започва да личи с обичайното развитие на саркома на Капоши, по принцип рядка форма на рак, при която се появяват едри, тъмночервени петна по кожата на ръцете и лицето. Тези ранни издайнически знаци се неутрализират със специални лазери. Те избледняват, но бавно и обичайно остават белези, които могат да се прикрият с грим. В „Кю Кълб“ Меркюри не успява да скрие достатъчно добре белезите и Барбара Валентин си спомня много добре това.

„Двамата с Фреди никога не говорехме за неговия ХИВ и СПИН, но той знаеше, че съм разбрала — признава Валентин. — Личеше по очите ни всеки път, когато се погледнехме. Между нас съществуваше неизречено разбирателство. Когато заминах при него за телевизионното предаване от Ибиса, веднага забелязах, че не е успял да скрие белезите по лицето си и преди двамата с Монсерат да започнат, без да кажа и дума, го отведох в една стая и му сложих тежък, професионален грим, за да изглежда по-добре“.

Само че помощта на Барбара Валентин идва късно. Пино Салиоко коментира: „След това имаше невероятно парти и всички се забавляваха, но ми се струва, че вече им беше ясно, че Фреди е болен. Той не казваше нищо, но веднага щом пристигна, забелязахме, че по лицето му са избили онези странни петна. Казаха ни, че било от черния дроб, защото пиел прекалено много, но чак пък толкова много!“

Тони Пайк също храни неизказани страхове. „По това време — обяснява той, — вече се носеха слухове, че Фреди е болен от СПИН — но как да попиташ приятел дали е болен от смъртоносна болест, за която никой не споменаваше и дума. Просто мълчахме. Хората около него и без това щяха да отрекат“.

Щом се връща у дома, Меркюри започва да пише и записва заедно с Майк Моран материал за албума с Монсерат Кабайе, подготвя се и албум на „Куийн“, след като цяла година са били разделени. Вероятно притиснат от скорошните разкрития в пресата, Хътън наскоро е напуснал работата си в хотел „Савой“ и официално е станал градинар в Гардън Лодж. През август, за радост на Меркюри, Барбара Валентин му идва на гости, но скоро след това той се затваря още повече в себе си. Приблизително по същото време, докато се лекува, Меркюри е силно разстроен, защото любимите му японски шарани кои започват да измират без причина. За компенсация той си взема още котенца.

Колкото и да се опитва да скрие истината, Меркюри сигурно е изживял мъчително време, докато се е опитвал да се пребори с влошаващата се болест. Независимо от всичко отказва да се предаде. Няма планове как да избегне партито по случай приближаващия рожден ден. Решава да го организира в „Пайкс“. Тони Пайк с радост се съгласява, но добре помни, че нещата загрубят.

„Четирийсет и първият рожден ден на Фреди щеше да бъде организиран с Джон Рийд, мениджър на Елтън Джон. Всичко вървеше добре, докато двамата с Джим Бийч не се скараха жестоко. Бийч закъснял с цели четири часа за срещата им, макар вината да не била негова — със семейството си се натъкнал на ужасна буря в морето — но Рийд, който нямаше представа, беше кипнал, задето трябвало да чака толкова дълго. Затова побърза да отмени партито. Когато Фреди разбра, ми позвъни и каза, че независимо от всичко купон щяло има, но вместо двеста и петдесет, гостите щели да бъдат сто — което от гледна точка на бизнеса беше огромно разочарование“.

„Незнайно как, клюката, че купонът е отменен, беше излязла в английски вестник и когато Фреди прочете материала, се разяри. Каза ми, че искал най-грандиозното парти, което островът бил виждал, и аз отвърнах: «Фреди, остават само четири дни», а той отвърна: «Знам, че ти ще се справиш».“

Пайк не разочарова приятеля си. Накрая идват седемстотин гости, повече от половината от които сядат да вечерят. За тяхна радост той е организиран екзотични развлечения, като фламенко и невероятно облечени танцьорки. Нает е допълнителен персонал и в хотела се събират над осемстотин човека.

Два елемента от партито са останали живи у Тони Пайк. „Първо, бях поръчал специална торта във формата на катедралата на Гауди, но когато самолетът, който я прекарваше, каца, тортата се разпада. Истинска катастрофа, още повече че почти не разполагахме с време, въпреки това набързо спретнахме друга, дълга два метра, украсена с партитурата на «Barcelona». Внасят я шестима мъже, облечени в униформи в бяло и златно, но вече никой нямаше място за парче торта. Когато започнаха лудориите, тогавашната ми секретарка, доста внушителна англичанка, облечена в най-хубавия си копринен костюм, повърна върху нея“. След това поднасят шампанско. „Отворихме триста и петдесет бутилки «Моет е Шандон» за по-малко от час — припомня си Тони. — След като се облякох, отидох да проверя шампанското и открих само леда, от бутилките нямаше и следа, затова започнахме отначало. Успяхме да го охладим в последния момент“.

Пайк е наел професионален декоратор от Барселона и хотелът е окичен с черни и златни балони. За да бъдат надут с машина, се оказват необходими четири дни. Пълни са с хелий и в средата на партито за малко не става нещастие. „Един се опитал да впечатли момичето, което седяло на коленете му, обяснява той, и решил да поднесе запалка към един от балоните над главата ѝ, за да се пукне, но вместо това балонът пламнал като гигантска факла.

Проблемът беше, че бяхме заявили потребление на допълнителна електроенергия и дебелите кабели на покрива пламнаха и започнаха да се топят. Можеше да стане истинска катастрофа. Аз не бях вътре, говорех с Майк Моран и така и не разбрах. Когато се върнах на партито, някой уплашено попита дали ще направя нещо за пожара и аз го уверих, че ще се погрижа на следващия ден. Тази вечер ми се разнесе славата на «страхотен пич с невероятно самообладание».“

След като едва не пропуска ежегодното празненство, Меркюри прекарва може би най-хубавото парти досега. Най-много му харесва великолепната заря в края. „Сигурно е виждал много такива — коментира Пайк, — но се държеше като малко момче, което вижда заря

за пръв път“. Тази вечер Меркюри е съвършеният домакин. Не позволява обичайните снимки, щастлив е, старе се да поздрави колкото е възможно повече от гостите. Никой не би предположил, че броят на белите му кръвни телца е драстично намалял, въпреки че порано през деня приятелите му в хотела са забелязали със страх, че по краката на звездата са се появили нови странни петна.

Удоволствието на Тони Пайк да организира паметно парти на приятеля си едва не е съсипано, когато идва времето да представи сметката. Тя е огромна — по-голяма никога не е имал — и е подробно описана. „Дадох сметката на Джим Бийч — обяснява той, — който, както трябва да се предположи, я прегледа особено внимателно. Имаше например 232 счупени чаши и неочаквано той посочи четири водки с тоник и подчерта: «Не става. Не сме пили водка».

Отвърнах, че след като водката е включена в сметката, значи някой е поръчал бутилките, но Бийч повтори да си взема сметката и да не му пробутвам неща, които не са поръчвани. Повтори: «Никой не е поръчал четири водки».

Според мен, сметката беше съвършено точна и аз се канех да настоявам, когато се разнесе тих глас. «Проблем ли има?» Беше Фреди и аз му обясних какво става. Той отвърна: «Точно така. Купих ги за персонала на бара». Така че всичко беше точно“.

Достойнството, с което Меркюри урежда нещата, не изненадва Пайк. През двете години, в които той идва в „Пайкс“, двамата са станали близки приятели. „С Фреди и шепа други често си говорехме часове наред — признава той. — Той беше най-сладкодумният разказвач, когото някога съм срещал, и никога не сядаше, докато разказваше някоя история. Жестовите му буквално хипнотизираха, но освен че човек наблюдаваше жестовите и се вслушваше в гласа, виждаше всичко, което той описваше. Веднъж двамата с него се заговорихме преди вечеря и някой дойде да му напомни колко е часът. Той любезно отвърна, че знаел, и помоли повече да не го притесняват, защото скоро щял да отиде. Пет часа по-късно двамата с него продължавахме да си говорим. Той не спираше, а времето отлетя неусетно“.

Сингълът „Barcelona“ е пуснат за пръв път на 21 септември и разпродаден за броеви часове. Пино Салиоко разказва: „Все още го пускат на всяко официално събитие в Барселона. Там е като

национален химн“. След малко повече от месец е пуснат в Берлин, където се изкачва на осмо място в чартовете. През 1992 г. Би Би Си го приемат за официален химн, докато отразяват Олимпийските игри. Музикалната преса обаче е напълно шокирана, когато чува сингъла за първи път. Подобна е била и реакцията им за „Bohemian Rhapsody“ и те нямат представа какво да мислят, както разкриват противоречивите им мнения. Някои критици описват Меркюри като срам за света на рока, докато други настояват, че песента е смело, забележително творение, мнение, което поддържат много от колегите изпълнители, включително Клиф Ричард.

„За мен «Barcelona» беше страхотна песен, а Фреди за пореден път беше проявил дързост — разказва той. — Това беше възможно най-необикновеният проект на рок звезда и не бива да забравяме елемента на изненада, но постижението беше наистина велико“. Клиф Ричард има конкретно мнение за критиците и непрекъснатите им атаки, отправяни към изпълнителите. „В индустрията ни има прояви на такава дребнавост — заявява той. — Това е синдромът на високите макове. Нямат търпение да посекаат всеки, който се справя добре. Просто ми се иска поне веднъж да разгледат нещата от гледна точка на уменията на изпълнителя и популярността му сред феновете, вместо веднага да вадят ножа, когато някой поеме в нова посока“.

Навремето чувствителен към нападките на медиите, сега вече Меркюри има по-важен приоритет. Докато филмират видеото за „Barcelona“, броят на белите му кръвни телца отново е намалял, този път драстично — и лекарите увеличават дозите при лечението му. Материалът от „Сън“ все още е жив в паметта на хората, а и непрекъснато се носят слухове за здравето на звездата. През ноември, в едно от редките си интервюта, този път за женско списание, той нагло лъже. „Да, правих си тест за СПИН и се чувствам чудесно“.

Съвсем не се чувства чудесно и му предстои дълга битка. Въпреки това предпочита болестта му да не се споменава, а в последно време е силно потиснат и от новината, че Николай Гришанович, любовник, който е делил с Кени Евърет, също е заразен със СПИН.

Веднъж Меркюри признава: „Не очаквам да доживея до старини. Да не говорим, че не давам пет пари“. Това е небрежното отношение на рокаджия, типично за двацетинагодишен младеж в цветущо здраве, но сега вече той сигурно се чувства различно. С помощта на силната

си воля, след като цяло десетилетие е злоупотребявал с кокаин, той прекратява използването на каквито и да било наркотици, започва здравословна диета и омеква към много неща. Животът сигурно му се струва много по-ценен и желан.

[1] Crème de la crème (фр.) — шедьовър, съвършенство. — Б.пр. ↑

ТРИНАЙСЕТА ГЛАВА В ТЪРСЕНЕ НА УБЕЖИЩЕ

През януари 1988 г. Меркюри отново се събира с „Куийн“ в лондонското „Таун Хаус Студиос“, за да започне работа по първия им студийен албум от три години насам. Сътрудничеството му с Майк Моран също продължава по албума с Монсерат Кабайе. За всеки от албумите ще бъде необходима приблизително година, тъй като Меркюри бавно гасне. Редовно ходи на прегледи, а външният му вид скоро започва да се променя. Ентусиазмът му и към двата проекта обаче остава същият, факт, който буди истинско възхищение.

„Фреди беше изключителен творец — заявява Майк Моран. — В музикално отношение можеше да постигне почти всичко и щом влезеше в студиото полагаше неимоверни усилия. Винаги започваше с готовност: «Ще го направя», казваше и това не се промени дори след като се разболя. Най-невероятното беше, че все още ходеше там. Работеше неуморно в студиото и остана професионалист до самия край. Не прехвърляше работа на другите дори накрая, когато беше тежко болен. Ако нещо го притесняваше, дори най-незначителното, той продължаваше да се труди над него, докато не го изкусуреше.

Даде ясно да се разбере, без да обяснява защо, че ще идва, когато може, а когато дойдеше, си беше познатият на всички Фреди. Опитвам се да кажа, че се уморяваше, тогава неочаквано спираше и обясняваше: «Добре, това е. Трябва да тръгвам». Докато беше в студиото обаче, даваше всичко от себе си. Албумът «Barcelona» отне толкова време, защото често пъти се оказваше невъзможно да осигурим присъствието на Монсерат за нейното изпълнение. И това беше извън написването на песните“.

За да облекчат творческата работа, през пролетта Меркюри и Моран канят талантливия автор на песни сър Тим Райс, за да помогне с две от осемте песни в албума „Barcelona“ Райс е написал някои от най-известните мюзикъли и по-късно ще спечели Оскар за най-оригинална песен за филма на Дисни „Цар лъв“. През 1988 г. той помага с

написването на „The Fallen Priest“ и „The Golden Boy“ и двамата с Меркюри се сприятеляват.

„Първата връзка с Фреди беше осъществена, когато Илейн Пейдж поиска да запише албум с песни на «Куийн» — спомня си Райс. — Идеята беше моя. Аз открай време бях страхотен фен на бандата и мислех, че ще бъде нещо различно, стига Илейн да успееше. Според мен албумът е един от най-добрите й.

Само че цялата идея дойде като огромна изненада за Фреди. Обърнахме се с предложението към Джим Бийч и Фреди остана поласкан, защото той, на свой ред, се възхищаваше на работата на Илейн. Прояви огромен интерес към проекта, отидохме няколко пъти на вечеря у тях и обсъдихме всичко. Накрая не само композиции на Меркюри влязоха в албума, а Фреди често казваше: «А мислили ли сте за еди-какво си?» и така нататък.

Фреди беше зает с албума «Barcelona» и попита дали бих написал текста за няколко парчета, които двамата с Моран имаха предвид. Даде ми касети, над които да работя, и аз написах текстовете, а Фреди ги хареса, затова продължихме напред и ги записахме“. Тим харесва сингъла „Barcelona“. „За мен беше наистина чудесен — заявява той. — Според мен гласът на Фреди не беше за опера. Очевидно гласът му е по-скоро рокаджийски, но повечето оперни звезди дори не помислят да изпълнят някое рок парче. Монсерат Кабайе например не можеше да изпълни песен на «Притендърс». Както и да е, Фреди се беше обучавал от дете и можеше да изпее нещо от операта. Не му беше чак толкова невъзможно“.

Що се отнася до таланта на Меркюри като соло изпълнител, Райс е убеден, че „аз лично мисля, че той се изявява най-успешно заедно с «Куийн». Може и да е бил основният им автор на песни, но останалите трима, всеки по свой начин, го вдъхновяваше. В последно време, разбира се, песните бяха дело на «Куийн», така че не се знае коя песен на кого е била“.

В много отношения Майк Моран е съгласен с Тим Райс за изявите на Меркюри без „Куийн“. Той твърди: „Много шантава работа, но винаги е така, когато някой излезе от банда, за да започне солова кариера. Това не се приема лесно от феновете. Фреди искаше да постигне нещо, да бъде себе си, но работата му напомняше за творбите на «Куийн», това нямаше как да бъде избегнато. Той никога не е

казвал: «Ще бъде различен от „Куийн“». Дори с «Barcelona», макар че имаше дива, която пееше до него, с вокала на Фреди песните пак напомняха малко работата на «Куийн».

Човек инстинктивно биваше привлечен от начина, по който «Куийн» правеха нещата. Докато работехме над «All God's People», парче, което по-късно влезе в албума «Innuendo», Брайън направи солото на китара. Имаха си правило — да няма повече от двама от «Куийн» в което и да е солово изпълнение. Това парче, което включваше гласа на Фреди и китарата на Брайън, беше толкова характерно за бандата, че нямаше как двата елемента да бъдат разделени“.

Когато не е в студиото, Меркюри няма желание да излиза от къщи и все по-често организира партита за вечеря в Гардън Лодж. Списъкът му с гостите е много по-ограничен в сравнение с преди, но тези събирания са само за близки хора и преминават приятно и весело, спокойно, заради влошеното му здраве. Освен ядрото от близки приятели, сред гостите му са Тим Райс и Илейн Пейдж, също и дългогодишната му приятелка, актрисата Сузана Йорк.

Сузана Йорк си спомня: „Тъй като предпочитам класическа музика и соул, преди не бях обръщала особено внимание нито на Фреди, нито на «Куийн», но Питър Страйкър ни беше общ приятел. Една вечер след представление се събрахме цяла група и отидохме в клуб, където Питър чакаше Фреди. Тогава се запознахме. Той беше невероятно забавен, много мил, с изключителен дух“.

Една неделя, на вечеря, Меркюри отправя на Йорк изненадващо предложение. „Той притежаваше невероятен чар — обяснява тя. — Каза ми, че мога да използвам нюйоркския му апартамент винаги, когато пожелае, и аз останах трогната от щедрото му предложение. Предполагам, че не го приех сериозно, а и нямах ходене в Ню Йорк, но следващия път, когато се срещнахме, Фреди ме отведе настрани и попита тихо: «Не си се възползвала от предложението ми?» После ме увери: «Казах го напълно сериозно».

Фреди можеше да бъде невероятен манипулатор във връзките си, което е наистина лесна работа, когато придобиеш власт, но също така беше невероятно щедър към приятелите си и организираше всички да отидат да видят пиеса на Питър или пък моя. Първоначално идваше да ме гледа, поне така си мисля, за да достави удоволствие на Питър, но

след това гледаше спектаклите само заради мен. Когато щях да излизам с Фреди и Питър, винаги очаквах с огромно нетърпение случая, защото знаех, че ще се забавлявам славно в компанията на Фреди“. Друг гост на тези вечерни партита е сър Клиф Ричард. „Първия път, когато отидох, останах удивен, че на това място наистина има къща — обяснява той. — Беше толкова закътана, разположена далече от пътя. Неочаквано попадаш в оазис, в истинска градина, сякаш разположена в провинцията. Къщата беше красива, с невероятна градина.

Фреди винаги беше заобиколен от хора, дори на партита у тях, но онова, което забелязах през онези вечери, беше, че той изживяваше една фантазия. За него се грижеха много хора, изпълняваха всичките му желания — той пренасяше «звездната слава» и в личния си свят. Човек знаеше, че той никога, абсолютно никога, не би изпрал например. Обичаше тайнствеността, струва ми се“.

Вниманието, с което Меркюри се грижи всичко на партитата му да бъде изключително, прави голямо впечатление на Майк Моран. „При Фреди нямаше нищо евтино — заявява той. — Винаги осигуряваше най-доброто шампанско, а вниманието, с което се отнасяше към детайлите беше, невероятно. Той лично проверяваше всичко по три пъти. Бях у тях и щях да се върна по-късно за вечеря, когато открих Фреди да се суети около масата, да проверява много внимателно порцелана, приборите. Казах му: «Стига, Фред, нали ще бъдем само ние», на което той отговори: «Не може така», след което продължи да се суети“.

Работейки заедно, Меркюри и Моран имат силна връзка. „Той беше абсолютна душичка — невероятен, загрижен, мил и изключително верен приятел — признава Моран. — Беше прекалено затворен и поддържаше връзка само с малка група приятели. Двамата със съпругата ми бяхме сред щастливците. Ходехме на годишнините му (като рождени дни) и никога не пропускахме партито на Бъдни вечер.

В много отношения той беше щастливец. Обичаше красивия си дом и компанията на приятелите си, обичаше градината и, разбира се, котките си. Когато Тифани, дългокосместата персийка, умря, Фреди беше съкрушен. Също така беше невероятно интелигентен човек.

Четеше ненаситно и знаеше много както за изкуството, така и за историята“.

Тим Райс повтаря почти същото. „Според мен Фреди беше изключително изискан човек, очарователен. Истина е, че някои от вечерите у тях бяха доста шумни — умееше да забавлява близките си приятели — винаги беше весел и неподозирано щедър. Освен това познаваше добре света на изкуството, най-вече японското, но и изкуството като цяло, и обожаваше операта“.

Това лято Меркюри има сили, колкото да посреща гости у дома си. Въпреки че заминава тайно в чужбина на почивка, той избягва обичайните популярни места и се потапя в спокойствието на взета под наем къща в Монтрьо. Там прекарва часове в гледане на телевизия или се разхожда бавно по брега заедно с Джим Хътън.

Когато е в страната, не ходи на гости и на родителите си. Тъй като синът им е загърбил техния начин на живот и вярата, отношенията им са обтегнати от много време. За парси хомосексуализмът е нещо нечисто, а славата на Меркюри за диви, декадентски изцепки е причината за разрива помежду им. Семейството му обаче си остава изключително важно за него и той им помага, с каквото може. Когато Боми Булсара се разболява тежко, благодарение на Фреди той получава най-доброто лечение, което може да бъде осигурено, и по този начин отношенията между тях се затоплят.

Понякога родителите му идват на гости в Гардън Лодж. Това е свят на блясък и богатство, който няма нищо общо със скромния им живот във Фелтам, където Меркюри е ходил на училище. Те отказват честите му предложения да им купи нов дом. По време на тези посещения заради тях всичко се променя и Джим Хътън е представен като градинар, без да има дори намек за истинската им връзка. Не се споменава и дума за болестта, поне на този етап, и те все още не знаят за нея. Но след като виждат колко е отслабнал синът им, както и белезите по кожата му, дори да не са знаели какво точно му има, за тях сигурно е било ясно, че той не е в добро здраве.

В средата на октомври „Barcelona“ излиза на пазара заедно със сингъла „The Golden Boy“. Преди това, на осми, Меркюри участва в последното си живо представление. „Ла Нит“ е значителен фестивал на открито, проведен в Барселона, в Авингуда де Мария Кристина, който поставя началото на четиригодишната подготовка за

Олимпийските игри през 1992 г. Меркюри и Монсерат Кабайе ще изнесат представление заедно с оркестъра на операта на Барселона и хор на огромна сцена пред красивите фонтани на площад „Касъл“. За организатора Пино Салиоко и за Тони Пайк, който е дошъл, за да се наслади на спектакъла, нощта се оказва незабравима, макар че в последния момент Меркюри настоява изпълнението му да бъде на плейбек.

„Фреди страшно се притесняваше, разказва Пино Салиоко, но беше работил над проекта с Майк в продължение на цяла година, освен това се възхищаваше толкова много на Монсерат, че не спираше да повтаря, че това било сбъдната мечта. Беше като обладан. Всички мислеха, че съм напълно луд да съчетавам двамата, чувах нападките на хората, учудването им защо Монсерат го прави, но нямаше нищо лошо в това пресичане на два стила. Получи се. Фреди беше екстравагантен човек. Монсерат е всепризната дива, но Фреди също беше дива. И двамата бяха артисти, много вдъхновени.

Не познавах друг, който вярваше толкова силно като Фреди. Беше изключителен професионалист и винаги даваше сто процента от себе си. Не са много онези, които ще намерят сили за подобно нещо. Той обаче беше уникален и в това отношение и бе истинска привилегия и удоволствие да работя с него. За мен организирането на шоуто «Ибиса 92» и участието на Монсерат и Фреди, които го откриха, беше страхотно — каква мощ притежава музиката. Истинско произведение на изкуството“.

Въпреки че Салиоко описва „Ла Нит“ като истинска магия, когато говори за шоуто, той признава: „Общото чувство в моя лагер, когато всичко приключи, беше «Слава Богу!» Проектът беше финансиран главно с японски пари. Събрах участниците и едва успях да разреша проблемите — един от изпълнителите в последния момент отказа да се качи на сцената с друг и разни такива неща“.

Сред останалите участници в това колосално събитие са Джери Лий Луис, Дион Уорик, Хосе Карерас и Рудолф Нуриев, също болен от СПИН. Тъй като това беше първата поява на Меркюри от много време насам — и за него се носеха какви ли не слухове, — някои представители на пресата се развихриха и се опитаха да свържат Меркюри и Нуриев. „Това бяха пълни измишльотини! — потвърждава

Салиоко. — Фреди и Рудолф никога не са имали връзка. Дори не е имало случай да се поздравят“.

Меркюри и Монсерат Кабайе ще закрийт шоуто с две песни, но колкото повече приближава времето да се качат на сцената, толкова по-нетърпелив става той. Тони Пайк ясно помни случая. „Преди това Фреди беше изключително нервен, докато го представяха на краля и кралицата на Испания, притесняваше се как изглежда и така нататък. Времето минаваше, Питър Фрийстоун беше единственият, когото той допускаше при себе си, но аз успях да го зърна — крачеше напред-назад, облечен в костюм, дълбоко замислен и повтаряше фрази от песните си“.

Невъзможно е да се каже дали това се дължи на нерви, или на лошо здраве, но малко преди да се присъедини към Кабайе на сцената, Меркюри се оплаква, че го боли гърлото и настоява да пуснат плейбек. С двама толкова опитни изпълнители може и да се получи. Само че за огромно раздражение и срам на Меркюри, поради технически гаф касетата звучи твърде бавно и се получава разминаване с движението на устните. Приятелите му настояват, че или никой не е забелязал, или просто нямало значение.

„Декорът и сцената бяха страхотни, казва Пайк, истинско вълшебство, а когато Фреди стигна до последното «Барселона», небето засия от зарята“.

Пино Салиоко твърди друго. „Така и не разбрах защо иска плейбек. Песента беше много сложна и на този етап беше по-лесно да се изпълни, но въпреки това никой не повдигна въпроса“.

По време на краткия престой на Меркюри там, Пино Салиоко е сред онези, които забелязват промените у приятеля си; тъмните петна по лицето, които сега вече трудно се скриват дори с грим. „Фреди винаги е бил изключително почтен — твърди той, — дори когато умираше. Само че тогава се усещаше, че се е затворил в свой свят. Искеше да създава песни и да записва, а не да разказва пред света за неволите си. Може би се е страхувал от хорските предразсъдъци. А и нито един човек на изкуството не иска да го виждат в такъв вид“.

Джим Хъгън придружава любовника си на фестивала „Ла Нит“. Салиоко коментира: „Двамата с Фреди бяха много щастливи заедно. Имаха здрава връзка и бяха наистина много близки. Джим беше като съпруга за Фреди, а Фреди го обичаше искрено.“

Бих казал, че Фреди беше прекалено щедър към определени хора. Когато някой стане велика звезда, понякога хората около въпросната звезда се възползват. Често пъти тъкмо те, не звездата, си навличат неприятности. Джим обаче не беше такъв. Той никога не използваше влиянието си. Отдръпваше се дискретно на заден план“.

След изпълнението на плейбек Меркюри дава повод за нови слухове, още повече че отказва да участва в пресконференцията си. Един от малкото представители на медиите, с когото разговаря, е Саймън Бейтс в Лондон. „Фреди ми звънна — разказва Бейтс, — и по телефона говорихме за «Barcelona». По това време беше много болен, но пък аз не го питах за здравето. Не можех да повдигна този въпрос“.

От този момент нататък месеците до края на годината са изпълнени със стрес. Може би напрежението да излезе пред публика — или невъзможността да пее — доказва, че болестта е изключително сериозна. Меркюри е роден шоумен и това става ясно през дългите години, в които се стреми към успеха и успява да се задържи на върха. Това, че лекарите не дават никаква надежда, не слага край на амбициите му. Но той просто не е физически годен да излиза на сцената и е принуден да го признае. Съвсем не му е лесно да се справи емоционално.

Ако пренебрегнем факта, че му се налага да приеме ранната си смърт, никой не се е радвал на толкова внимание толкова дълго — нито пък е изкарвал толкова пари, — така че той не може просто да прекрати заниманията си. Сам твърди, че представленията на живо са в кръвта му и ще бъде уязвим без тях. Липсата им сигурно му е причинявала истинска агония. Разочарованието му е причина за грозни скандали с Джим Хъгън, които нарушават тишината и спокойствието на Гардън Лодж. Някои от кавгите са ожесточени и едва не завършват със сълзи. Напрежението, предизвикано от болестта, е твърде силно.

Не му помага и прекъсването на връзките с някои от приятелите му. Те му липсват болезнено много. Най-близкия приятел, когото избягва от месеци, е Барбара Валентин, човекът, за когото е казвал, че най-добре разбира начина на живот, който си е избрал. Предстои му да изгуби тази битка.

„Когато Фреди престана да живее в Мюнхен, знаех, че се тревожи, че има ХИВ — обяснява Валентин. — Знаех, че бърза да се върне в Лондон и да се скрие там, но бе абсолютно невъзможно да се

скрие. Скоро след специалния концерт с Монсерат в Ибиса, започнах да виждам Фреди все по-малко. Често звънях в Гардън Лодж, но той не искаше да говори с мен. По Коледа пробвах отново, но този път някой ми каза да престана да се обаждам и тогава си помислих: «Я, майната ви!» Около осем месеца по-късно един ден някой звънна на вратата ми. Беше Фреди. Стоеше на прага, когато ме увери: «Не мога без теб. Животът ми без теб не е същият. Приеми ме и се грижи за мен». Така и направих. Той беше в емоционална агония и му се налагаше да намери начин да живее с болестта си. Беше изключително трудно“.

През януари 1989 г. албумът на „Куийн“ е завършен. Заради миналите разправии за пари Меркюри твърди, че е най-справедливо песните на бандата да бъдат записани като авторски. По този начин процентът печалба ще се дели на четири. Предстои да започнат работа над нов албум, което означава, че на Меркюри ще му се наложи да пътува често до „Маунтън Студиос“ в Монтьо. Междувременно последният му солов сингъл с пророческото заглавие „How Can I Go On“^[1] е излязъл току-що. Едва успява да влезе в топ 100, но звездата изобщо не се интересува от този факт.

С напредването на болестта белезите по кожата на лицето се скриват все по-трудно с грим. Затова той си пуска брада. Въпреки че не е готов да сподели мъката си с друг, освен с двама или трима приятели, които са се заклели да пазят тайната му, Меркюри мисли за бъдещето. Решил е постепенно да започне да използва огромното си богатство. Едно от първите му решения е да направи огромни дарения на различни приюти за котки.

Първият сингъл от новия албум на „Куийн“ излиза на 2 май със страхотното заглавие „I Want It All“. Видеото е снимано в „Пайнуд Студиос“ без публика и за пръв път става ясно колко драстично се е променил Меркюри. Облечен е съвсем обикновено — риза и вратовръзка, с набола брада — но това съвсем не прикрива колко е отслабнал — лицето му е изпито и почти мъртвешки бледо под сценичния гръм. Гласът му е мощен, както винаги, и макар той и да не е толкова енергичен, колкото е бил преди, изпълнението си остава дръзко и предизвикателно. Сингълът веднага заковава трето място и е най-доброто начално попадение досега.

Десет дни по-късно е последван от „The Miracle“. Албумът е стилиен, завършен от вдъхновения дизайнер на корици Ричард Грей.

Грей използва напреднала компютърна графика и създава забележителен ефект, като слива лицата на четиримата от бандата. Докато работят над новия си албум в Монтрьо, една вечер „Куийн“ отиват на ресторант. Тейлър, Дийкън и Мей знаят за болестта на фронтмена си колкото и външните хора, но имат някои съмнения. Очевидно очакват със страх съкрушителната новина, която приятелят им се кани да разкрие. Може и да е имал намерение да им се довери, след като му става все по-трудно да крие болестта си. Въпреки че Меркюри все пак признава пред приятелите си, че не е добре, той така и не разкрива истината.

Тъй като не намира сили да каже на бандата, Меркюри няма намерение да го стори и няколко дни по-късно, когато за първи път от почти десет години „Куийн“ дават общо интервю по радиото. Организирано е от диджей Майк Рийд и в продължение на час той подлага и четиримата на бърз разпит. Когато повдига въпроса защо вече не ходят на турнета, Меркюри поема вината и обяснява, че искал да прекъсне цикъла албум — турне — албум — турне. За мнозина това обяснение е незадоволително и с течение на времето питанията продължават да ваят.

Най-сетне Меркюри почти признава: „Не мога да продължа с живота на рокаджия както в миналото — отвърща той на настойчивите въпроси на репортерите. — Идва ми много. Това не е поведение за възрастен мъж. Прекратих и купонджийските ноци. Не защото съм болен, а заради възрастта. Вече не съм в първа младост. Сега предпочитам да прекарвам времето си вкъщи. Това е част от израстването“.

През следващите шест месеца излизат още четири сингъла от „The Miracle“ — „Break thru“, „The Invisible Man“, „Scandal“ и песента, дала заглавието на албума. Видеоклиповете на първата и последната са необичайни. За „Break thru“ „Куийн“ филмират на бърз старинен парен влак на железопътна линия Нене Вали, близо до Питърбъро. Въпреки че снимките продължават три дни, „Куийн“ присъстват само един. Сега, вече с познатата набола брада, Меркюри изглежда добре, въпреки че е бледа сянка от предишното си аз.

За „The Miracle“, вероятно в опит звездата да се показва колкото е възможно по-малко, е наета детска банда, която свири на плейбек. Всички чудесно пасват на първообразите, но Рос Макол, който

побеждава в суровата конкуренция на прослушванията за ролята на Меркюри, както може да се предполага, обсебва шоуто. Той се представя толкова убедително, че когато истинската банда се присъединява към децата през последните минути от парчето, Меркюри имитира Макол. По-късно подхвърля на Рос: „Какво ще кажеш за едно турне?“

Докато тези парчета задържат вниманието на публиката, бандата работи над новия си албум в Швейцария и Лондон. Меркюри постепенно още отслабва и издържа все по-трудно. Принуден е да се откаже от пушенето заради респираторни проблеми, а пеенето го изтощава повече, отколкото допуска да се знае. През декември „Куийн“ пускат „Queen at the Beeb“, албум с ранни записи, направени за Би Би Си. Само че пресата не се интересува от миналото. От известно време те са настроили антените си и сега са нащрек. Предположенията им какво му е на Меркюри се множат всяка седмица. Натискът върху бандата е огромен. Докато звездата умело избягва журналистите, останалите трима от бандата са преследвани при всяка възможност. Принудени са да лъжат и да обясняват, че Меркюри е добре, но всеки един от тях усеща, че товарът на нещастията, сполетяло вокалиста — и тях, — ще натежи още повече.

[1] Как да продължа напред. — Б.пр. ↑

ЧЕТИРИНАЙСЕТА ГЛАВА

ТИХА СКРЪБ

Работата над новия албум на „Куийн“ тече вече десет месеца и, изглежда, ще отнеме дори повече време от „The Miracle“. Накрая обхваща цялата 1990 г. Тъй като здравето на Меркюри определя бързината, никой не може да направи нищо. Когато предишната година вечерят в ресторант, на Меркюри не му достига смелост да признае пред останалите от бандата, че се бори със СПИН. Макар че всички си мълчат, те знаят, че това ще бъде последният им албум.

За близки приятели, като Майк Моран, е истински ад да наблюдават как човек, на когото държат, страда толкова много. Тъй като той е решил да не обсъжда открито болестта си, те няма как да му подадат ръка. Майк Моран помни колко трудно е било на всички по това време.

„Фреди беше невероятно смел и нито един от нас нямаше ясна представа колко е болен — разкрива той. — Той не искаше да товари хората, както и не искаше никой да го съжалява. В продължение на около три години ни беше изключително трудно, но се справяхме, като отричахме очевидното — винаги става така, когато не искаш да приемеш факта, че човека, когато обичаш, умира. Друг път си казвахме: «Днес изглежда по-добре, нали? Може пък...» Почти се бяхме убедили, че той ще се оправи. Просто не искахме да си отиде“.

Освен че записва, когато може, Меркюри живее съвсем откъснато от света и тъй като си дава сметка как изглежда, последното, което иска, е някакъв ангажимент. Само че същата година Британската фонографска индустрия решава да удостои „Куийн“ с награда за изключителния им принос към британската музика и в средата на февруари трябва да получат наградата на деветата ежегодна церемония, която ще се състои в „Доминиън“. Водещ е Джонатан Кинг, а четиримата от бандата, облечени официално, получават наградата си от председателя Тери Елис.

Този път Меркюри няма как да се измъкне. Ако „Куийн“ се появят без него — независимо от извинението, — пресата ще има материал, за да пусне нови догадки за здравословното му състояние. Когато все пак излиза на сцената, застанал по-назад, и наблюдава как Брайън Мей изнася реч, след като е получил наградата, изпитото му лице и слабостта са толкова изразени, че дават материал за нови слухове.

Тази вечер „Куийн“ си тръгват рано и много бързо, не остават на официалната вечеря, за да отидат на специалното си парти в клуб „Гручо“ в Сохо. През 1981 г. са празнували десетата си годишнина. А през 1990 г. решават да празнуват 20-та си годишнина. Сред четиристотинте гости има знаменитости, бивши и настоящи служители на „Куийн“. Мнозина остават шокирани, тъй като едва успяват да познаят звездата.

Меркюри се уморява лесно, изглежда напълно изтощен, не се чувства добре и се опитва да се измъкне бързо от партито. Фотограф, притаил се в сенките отвън, успява да го снима, докато си тръгва. На следващия ден снимката на Меркюри, изнемощял и угрижен, излиза на първа страница на национален ежедневник. Фенове и приятели, вече и без друго неспокойни, са уплашени.

Вероятно Меркюри е знаел, че битката му с пресата е обречена, но и този път се опитва да потуши слуховете. Заявява, че се чувства добре и категорично отрича да е болен от СПИН. Очевидно не е в състояние да замине на турне, но това не спира журналистите да му задават въпроси за прекратените изпълнения на живо на „Куийн“. Единственият му отговор е, че нищо не е планирано за близко бъдеще, че в момента ги чакат записи. Никой не знае нищо за личния му живот във Великобритания и той заминава от Лондон почти веднага след това, за да се потопи в рая на Монтро.

Връща се във взетата под наем къща на брега на швейцарско езеро и доколкото е възможно, се съобразява с работата, и отново започва да се разхожда по брега. От известно време го измъчват сълзящи рани по кожата и когато станат твърде болезнени, той сяда край езерото и рисува скици на водни птици. Понякога пише песни. Заради болестта е изключително податлив на инфекции и умора и макар разходките да му носят утеха, той много се изтощава и се налага да ги прекрати. Скоро след това състоянието му се влошава и той се

върща тайно в Гардън Лодж. Приблизително по същото време Мери Остин, която си е създала собствен живот, ражда син.

Състоянието на Меркюри напоследък се е влошило. На гърдите му е поставен малък венозен катетър, който влива лекарствата му. Напоследък не може да спи, а заради риска от инфекции двамата с Джим Хътън спят в отделни стаи. Независимо от това празнува четирийсет и четвъртия си рожден ден с пищно парти сред неколцина близки приятели.

През следващия месец албумът на „Куийн“ вече има заглавие — „Innuendo“ — и е предвиден да излезе около Коледа на 1990 г. Когато се появява опасността да се забави, „И Ем Ай“ са напълно основателно подразнени. Създаването на албума е отнело почти две години и ако не излезе по празниците, ще бъде голяма загуба. От другата страна на Атлантика отношенията с американския лейбъл „Капитол Рекърдс“ също са затруднени. Джим Бийч се опитва да договори оттеглянето на „Куийн“ от договора и накрая „Холивуд Рекърдс“ предлагат по-добри условия. Договорът с тях е подписан в началото на ноември.

Само че бизнес проблемите са нищо в сравнение с непрекъснато натрупващите се лични проблеми, които притискат бандата. Напрежението, което създава пресата с честите си въпроси за здравето на Меркюри, е изтощително. Останалите от „Куийн“ искат да помогнат на приятеля си, но няма как да излъжат така, че да им повярват. Един ден, притиснат от тълпа жадни за клюки журналисти, Брайън Мей признава, че Меркюри страда от напрежение и изтощение, че годините на бурен живот си казват думата. Той обаче отрича звездата да е болен от СПИН.

На следващия ден „Сън“ излиза със заглавие: „Най-сетне е официално! Фреди Меркюри е тежко болен“. Материалът е придружен от снимка, на която той е с хлътнали очи и изглежда напълно изтощен. Меркюри много се разстройва, когато вижда статията. Оттогава Джим Хътън, Джо Фанели или Питър Фрийстоун не позволяват вестниците да стигат до него в Гардън Лодж. Хрътките от пресата вече са надушили кръв и следят още по-внимателно угасващата рок звезда. Не го изпускат при редките му излизания от къщи и най-сетне получават желаното: снимка, когато излиза от кабинета на виден специалист по СПИН, разположен на Харли стрийт.

Здравето на Меркюри вече се влошава още по-бързо. Единствено решимостта да продължи работата си го държи. В началото на януари 1991 г. той се присъединява към бандата в „Маунтън Студиос“ за една различна среща. Изтърпял е много болка по време на записите на вече готовия албум „Innuendo“, въпреки това иска отново да се върне в студиото. Освен това е решил най-сетне да се довери на тримата си приятели, че умира от СПИН.

Както може да се предполага, той не търси съчувствие, когато заявява направо: „Сигурно знаете какъв е проблемът ми“. Те знаят. Той продължава. „Истина е, но не искам да се отнасяте към мен различно. Не искам да се разчува. Нямам и желание да говоря по този въпрос. Просто искам да продължа да работя, докато мога“.

Онези, които трябва да следват нарежданията му, приемат истината много трудно. По-късно Брайън Мей разкрива: „Едва ли някой от нас ще забрави онзи ден. Всички се изнизахме, защото буквално ни прилоша“.

Седмица по-късно едноименното парче „Innuendo“, необикновена песен с ритъм в стила болеро, заема първо място в английските чартове за сингли. След това, на втори февруари, „Greatest Hits“ на „Куийн“ отново се изкачва в чартовете за албуми, два дни преди „Innuendo“ да излезе официално. Също както и сингълът, албумът се устремява към върха, но гордостта от постижението угасва, след като вече са заснели промоционалното видео на парчето „I’m Going Slightly Mad“. Преживяването е разкъсало сърцата им.

Както личи от заглавието, текстът е за лудост и за да отразят това на екрана, четиримата от бандата показват различни, преувеличени форми на лудост. Снимките се провеждат в „Лаймхаус“ под режисурата на Ханес Росачер и Руди Долезал. Меркюри се появява с огромен грозд банани на главата. Настанява се на коленете на горила, игриво я перва по носа и обикаля в кръг в обувки с неестествено издължени носове, извил застрашително пръсти над главата си.

По време на заснемането се усеща тъга. Меркюри вече е толкова тежко болен, че са му поставили легло, за да може да си ляга между дублите. Прилича на скелет — и то с допълнителните дрехи под костюма. Белезите по лицето са толкова ясно изразени, че за да бъдат скрити, той е наплескан с огромно количество грим. За да скрият, че косата му е окапала, той очевидно е с перука.

Освен това Меркюри изпитва остри болки. Но за огромно удивление на целия екип той се включва в цялостния замисъл. Предварително са уведомени, че звездата има проблеми с мускулите, нараняване на коляното, но нито едно от тези обяснения не звучи правдоподобно. В една от сцените трябва да пълзи по пода пред дълго кожено канапе, на което са се настанили останалите трима. Сцената е особено мъчителна за него, но в готовия продукт не личи нищо. Той дори намира сили да успокои един от пингвините от видеото, когато създаването става нервно заради горещината, която бълват прожекторите. На всички, които участват в снимките, им е трудно да скрият чувствата си. Безсърдечни драскачи дебнат пред студиото с надеждата да спипат някой на излизане. Всички обаче мълчат и официалната версия е, че Меркюри много се е забавлявал. „I’m Going Slightly Mad“ излиза месец по-късно, на 4 март.

След снимките Меркюри отново се затваря вкъщи. Там, както може да се очаква, атмосферата е потискаща. Джо Фанели вижда как приятелят му гасне и се притеснява за собственото си бъдеще, след като звездата умре. Когато Меркюри разбира това, той разрешава въпроса, като купува на Фанели къща. Фанели обаче не е единственият, който е разтревожен. Джим Хътн се притеснява за същото. Той не храни илюзии. Много добре знае, че след като Меркюри умре, къщата, по всяка вероятност, ще бъде оставена на Мери Остин. Същевременно Фреди е изразил желанието си любовникът му да остане да живее тук. Джим Хътн съвсем не е сигурен, че ще стане така.

В средата на май излиза третият сингъл „Headlong“, последван в края на месеца от прочувствената балада „These are the Days of Our Lives“. Това ще бъде последното промоционално видео на „Куийн“. Снимките са изтощителни, въпреки че Меркюри се държи геройски. В тях участват само Меркюри, Тейлър и Дийкън. Брайън Мей е на турне в Америка и промотира новия албум на „Куийн“. Неговата роля е заснета отделно и по-късно добавена.

Саймън Бейтс си спомня: „Брайън ми каза, че докато правели последните два клипа, Фреди бил толкова зле, че едва вървял, въпреки това очите му продължавали да блестят и намирал сили да командва, казвал направи това или онова“. Въпреки че бил болезнено слаб, в широки панталони, широка копринена риза и елече, той успявал да

изглежда елегантно. Независимо от всичко си остава професионалист до последно.

Никой не знае кога ще настъпи краят. Докато са в Монтьо, Мей, Дийкън и Тейлър очакват обаждането му, готови да започнат снимки. Тъй като солистът им и техен добър приятел се бори с болестта, той вече не се задържа в студиото. Но работата си остава важна за него, тъй като тя е най-добрият начин да поддържа духа си висок, затова и той всеки ден предлага нещо хубаво, за да прогони тъгата. По-късно Мери Остин разкрива: „Това подхранваше вътрешния му пламък. Животът не просто го отнасяше към гроба. Той можеше да осъществи още нещо“.

Останалите от бандата осигуряват на Меркюри песните, от него се иска да ги изпее и той успява, като на свой ред им осигурява достатъчно материал за времето, след като си отиде. „Напишете каквото пожелаете, аз ще го изпея“, казва той на тримата си приятели. Те никога не знаят, докато го наблюдават как отива да си легне, напълно изтощен, дали ще го видят отново. В последното интервю, което дава, звездата споделя, че се надява да внесе колкото е възможно повече забавления в живота си през годините, които му остават. Истината е, че му остават месеци.

През август Меркюри научава, че Пол Прентър, мъжът, който е разкрил лична информация за него пред „Сън“, е починал от СПИН. Скоро след това научава и тайната на Джим Хътън. Той също е ХИВ позитивен. Тази новина го травмира допълнително. Меркюри е положил огромно старание да не се предаде, но знае, че му остава много малко време. В тихата къща край швейцарското езеро той търси самота, за да вземе жизненоважни решения, едно от които е да не се държи за живота, след като тялото му престане да го държи.

Майк Моран си спомня този болезнен период. „Два месеца преди Фреди да умре, ми се обади Питър Фрийстоун. «Свободен ли си на 5 септември?» «Да», отвърнах. «Защо?» Питър отговори. «Тогава е рожденият ден на Фреди», а досега не бяхме изпускали нито един, нямаше да пропуснем и този. Шепа от нас отидохме в Гардън Лодж и Фреди отново се прояви като съвършен домакин. Не му оставаше много време и го знаеше, въпреки това беше спокоен и много се зарадва, когато видя приятелите си. Гледахме стари видеоматериали,

разказвахме си стари истории и се смяхме, а Фреди геройски издържа до края, чак докато всички си тръгнаха. Беше невероятен.

След това обаче отказваше хората да го виждат, защото беше в ужасно състояние. Двамата с него се чувахме по телефона, но ако предложех да отида, той веднага отказваше. «Не искам да ме виждаш днес, сладурче. Не изглеждам достатъчно добре».

Сега Меркюри прилича на призрак и е съвсем наясно, че смъртта скоро ще го споходи, затова започва да подготвя с подробности погребението си. Вече е вложил един милион лири за десет къщи за специални приятели и изготвя завещание — документ, който се състои от тринайсет страници и засяга недвижимите му имоти, дългове и данъци, както и разпределението на богатството му. Подписва го на 17 септември 1991 г. пред двама свидетели и за изпълнители посочва Джон Либсън и Хенри Джеймс „Джим“ Бийч. Скоро след това вече е толкова слаб, че прекарва повечето дни в леглото и спи почти непрекъснато.

На 28 октомври излиза албумът на „Куийн“ „Greatest Hits Vol. II“, две седмици преди да се появи и четирийсетият им сингъл „The Show Must Go On“. Сякаш текстът не е достатъчно въздействащ, ами и видеото, чиято премиера е пусната по „Топ ъв дъ Попс“, прилича на сбогуване — и подсилва страховете на феновете, че краят приближава. Официално все още се отрича, че Меркюри има здравословен проблем, но вече никой не се залъгва. Някои журналисти са почти готови с некролозите си и във всички сфери на музикалната индустрия хората са единодушни, че Фреди Меркюри умира.

Въпреки че екипът специалисти около звездата правят всичко по силите си, за да облекчат страданията му, болестта е неописуемо болезнена за Меркюри. Вирусът СПИН засяга мозъчните клетки и централната нервна система, като предизвиква неврологични разстройства извън имунния дефицит, заради които тялото е безпомощно да се бори с инфекцията. В началото на ноември Меркюри решава да спре приема на повечето си лекарства. Лекарите го съветват да не го прави, но той има пристъпи на слепота, нощем се поти. Измъчват го рани по кожата и в устата и се налага да му сложат апарат за дишане. Към края дори не може да говори. Сигнал е до момента, когато единственото му желание е всичко да свърши.

Освен лекарите сред постоянните гости са Дейв Кларк и Мери Остин, отново бременна, Джим Хътън, Джо Фанели и Питър Фрийстоун. Един от тях е непрекъснато край леглото на Меркюри. Представители на пресата не спират да обикалят Гардън Лодж. Медиите са се настанили пред къщата, събрали са се като лешояди в очакване на лошата новина. Понякога нетактичните им приказки се чуват чак в болничната стая и разстройват хората, които се грижат за звездата. Добре че Меркюри е твърде зле и не чува коментарите им.

През третата седмица на ноември Меркюри живее единствено на течности и почти не може да движи мускулите си. На 22-ри Джим Бийч идва, за да прегледа официалното изявление, за което се твърди, че Меркюри е искал да пусне — и което уж е подготвил сам. Роджър Тейлър настоява, че Меркюри често е отбелязвал, че може „да ритне камбаната“ всеки момент, затова не искал да изпусне възможността да направи изявление.

Джим Хътън обаче не знае нищо по този въпрос. Как е възможно, след като години наред е пазил тази тайна, най-неочаквано да пожелае да признае за състоянието си пред света? Хътън държи на мнението си, че любовникът му е бил накаран насила да действа по този начин. Той потвърждава, че след като някой е внушил на Меркюри, че трябва да каже нещо, едва след това той заявява, че иска новината да бъде пусната по целия свят, за да противодейства на боклуците от британската преса.

В събота, 23 ноември, пред Гардън Лодж пиарката Рокси Мийд прочита официално изявление, в което разкрива от името на вокалиста на „Куийн“, че е ХИВ позитивен и е болен от СПИН. В него се казва, че той чувства, че е крайно време приятелите и феновете му да научат истината. Надява се всички да се присъединят към лекарите в борбата срещу смъртоносната болест. Изявлението се превръща във водеща новина по телевизията и на следващия ден е публикувано на първа страница на вестниците по цял свят.

Неделя е мрачен ден. Лекарят на звездата идва няколко пъти. Пристига Дейв Кларк, а Мери Остин непрекъснато притичва до Гардън Лодж от близкия си дом. Меркюри ту е в съзнание, ту в безсъзнание. Докато се опитват да преместят немощното му тяло, за да сменят спалното бельо, една от крехките му кости се чупи като суха съчка.

Трябва му помощ дори за да погали любимата си котка, която е останала като страж цял ден край собственика си.

През изминалата седмица Меркюри усеща, че гасне. Разбира, че никога повече няма да напусне дома си жив. Дни преди това, съвсем слаб и немощен, той едва издържа да го пренесат на долния етаж, за да погледне за последно красивия си дом, пълен със съкровища и спомени. След това не помръдва повече от леглото. Джим Хътън и Дейв Кларк са в стаята с Меркюри, когато, малко преди седем часа вечерта, той издъхва в съня си.

Макар да не е неочаквана, смъртта му е огромен шок и мъката е неизразима. Джо Фанели отива да доведе лекаря, който се готви да си вземе необходимото, за да прекара нощта при пациента, но вече е късно. Мери Остин си е взела довиждане с Меркюри, целува го и държи ръката му, казва му, че го обича и уважава смелостта му. Той няма сили да ѝ отговори и тя избягва от стаята, обляна в сълзи. Родителите му са повикани от Фелтам, но не успяват да дойдат навреме, а Джим Бийч, който е заминал за Америка веднага след като е видял Меркюри в петък, е повикан от Лос Анджелис.

Съобщават и на останалите от „Куийн“, а малко преди полунощ, новината е и публично оповестена. Следва кратко изявление, което гласи: „Тази вечер Фреди Меркюри издъхна в дома си в резултат от бронхопневмония, предизвикана от СПИН“. След дванайсет години до Меркюри, Питър Фрийстоун се грижи звездата да напусне дома си съвършено облечен и осигурява окончателното опело на приятеля си. Скоро след това тялото е изнесено от къщата и откарано на тайно място в Западен Лондон. Осигурен е полицейски ескорт, който да попречи на по-агресивните представители на пресата да ги проследят.

Репортерите обсаждат Мери Остин при първа възможност. Тя през сълзи обяснява, че Меркюри е знаел, че краят му идва. „Въпреки това запази чувството се за хумор до последно. Каза ми, че не съжалява за нищо“.

Месеци наред таблоидите притискат Тейлър, Мей и Дийкън. Тейлър по-късно признава, че заради настойчивостта им, тримата често са обсъждали дали могат — и дали трябва — да спазят обещанието, което са дали на вокалиста. Само че след двайсет и една години заедно, връзката им е силна и те запазват тайната. Тъй като нямат желание журналистите да ги разпитват и те да продължават да

лъжат, тримата пускат общо изявление, в което изразяват огромната си мъка от кончината на Меркюри.

След изявлението разстроени фенове пристигат в „Кенсингтън“ на тълпи, някои носят плакати и се събират пред оградата. Макар отдавна да се страхуват от най-лошото, след като Меркюри умира, те са съкрушени. Намират известно успокоение, че са заедно в мъката си и остават в знак на почит към звездата, която са обожавали. Пред оградата е отрупано с цветя от опечалени откъде ли не, а на „Одиън“ в Хамърсмит, където „Куийн“ са пожънали много успехи, се вижда неонов надпис „Фреди Меркюри, ще ни липсваш!“

Желанието на Меркюри е да бъде кремиран. Службата, три дни по-късно, се провежда в крематориума на Западен Лондон, на „Хароу роуд“ и трае дващест и пет минути. Провежда се сред най-близките роднини и приятели на звездата в един леденостуден ден. Церемонията се води на древния авестски^[1] език, както изисква зороастрийската вяра. И двамата свещеници са облечени в бели роби и изричат традиционни молитви. Според инструкциите на Меркюри са пуснати гопъгли в изпълнение на Арета Франклин, а също и ария от Верди в изпълнение на Монсерат Кабайе.

След това много хора идват, за да отдадат последна почит на Фреди Меркюри. Елтън Джон твърди: „Просто той беше един от най-великите в рокендрола през последните дващест години“.

Франсис Роси^[2] добавя: „Фреди беше един от малкото, които знаеха как да изправят цял стадион на крака“.

Телевизионният водещ и спец в поп музиката Пол Гамбачини възкликва: „Каква звезда! Вече няма такива като него!“

Приятелият на Меркюри сър Тим Райс казва: „Смъртта му е огромна загуба за музиката“.

Уейн Иглинг е на мнение, че „Фреди винаги беше изключително смел във всичко, с което се захващаше. Не се страхуваше да се изправи срещу света и общоприетото. Жалко, че си отиде“. Майк Моран говори лично. „Смъртта на Фреди е такава загуба за мен, че все още не съм я преодолял. Също толкова трудно ми е, както при смъртта на баща ми. Родителите са по-възрастни и в известен случай очакваш лошото да се случи, но не беше така с Фреди“.

Седмица по-късно Роджър Тейлър и Брайън Мей дават интервю по телевизията, в което ги питат за общото изявление пред пресата —

че останалите членове на бандата възнамеряват да организират възпоминание за Меркюри. Единственото, което двамата казват, е, че по всяка вероятност ще бъде концерт.

На 9 декември шедьовърът на Меркюри „Bohemian Rhapsody“ е пуснат отново, този път като двойна „А“ страна с дотогава неизлязлото парче „These Are the Days of Our Lives“. Както може да се предполага, то нахлува в чартовете като номер едно и все още е единствената песен, която е номер едно два пъти по Коледа. Освен това до края на годината са продадени толкова бройки, че се превръща във втория бестселлинг сингъл на 1991 г., след песента на Брайън Адамс „(Everything I Do) I Do For You“.

Този път Меркюри пуска песента за благотворителност, тъй като е подчертал, че печалбата трябва да бъде дарена на тръста „Терънс Хигинс“. След като певецът се спасява от болката, бъдещето на „Куийн“ е поставено под въпрос. Докато близките му се опитват да преодолеят загубата, започват да изникват нови проблеми.

[1] Древноирански език. — Б.пр. ↑

[2] Британски музикант, един от съоснователите на „Стейтъс Куо“. — Б.пр. ↑

ПЕТНАЙСЕТА ГЛАВА

ЖИВА ЛЕГЕНДА

Циниците твърдят, че най-добрият ход за нечия кариера в музиката е смъртта — продажбите скачат и почти винаги починалият се превръща в легенда. Фреди Меркюри няма предсмъртно желание и съдбата му е ужасна, но през следващата година почти не минава месец, в който на пазара да не излезе нещо на „Куийн“ или на Меркюри.

Албумът „Greatest Hits“, Vol. I вече е мултиплатинен, когато „Холивуд Рекърдс“ пускат „Bohemian Rhapsody/The Show Must Go On“ като двойна „А“ страна на 6 февруари 1992 г. Приходите са дарени на фондация „Маджик Джонсън срещу СПИН“. Няколко дни по-късно идва време за нови награди.

На раздаването на наградите на Британската фонографска индустрия в „Одиън“ в Хамърсмит „These Are the Days of Our Lives“ печели наградата за най-добър сингъл на 1991 г. — и Меркюри получава посмъртна награда за забележителен принос в музиката. Роджър Тейлър приема наградата от името на звездата и обявява, че подготвят грандиозен концерт в чест на Меркюри на 20 април на стадион „Уембли“. Денят е напомняне за опасността от СПИН и всички приходи ще бъдат дарени.

Часове след като започва продажбата, всички билети за най-големия концерт след „Live Aid“ са продадени. На теория Фреди би се зарадвал тъкмо на такова възпоменание. За съжаление, когато започва организацията, започват и машинации, заради които, както казват приятели на звездата, той сигурно се обръща в гроба си.

Завещанието на Меркюри е официално легализирано на 13 май, но съдържанието е известно на благодетелстваните много преди това. Освен щедростта, която проявява към малко на брой приятели и Джим Хътн, петдесет процента от основната част е за Мери Остин, а останалото се разделя между родителите му и сестра му Кашмира. Както се очаква, Остин е основната наследница. Гардън Лодж, заедно с

всичко вътре и личните вещи, които не се облагат с данък наследство, остават за нея, както и друга собственост. Онова, което тревожи някои хора още оттогава, е какво се случва с онези, които години наред са наричали Гардън Лодж свой дом.

Джим Хътън, Джо Фанели и Питър Фрийстоун не се чудят дълго. Непосредствено след смъртта на Меркюри, изглежда, Хътън да е подсигурен. Желанието на любовника му е било той да остане в къщата, докато иска. Седмица по-късно обаче, на официална среща, той е уведомен, че тези желания не са оформени според законовите изисквания и не са отразени в завещанието на Фреди. Остин, както е посочено в завещанието, трябва да се премести в Гардън Лодж. Затова на тримата мъже се дава едномесечно предизвестие да напуснат.

Ожесточени разправии, някои от които стигат до пресата, се разгарят заради Хътън и останалите и преместването им в съседно помещение в градината. Уредено е Гардън Лодж да бъде изолирана. Тримата помощници, които досега са живели там, ще получат по половин милион лири, а Меркюри вече е купил къща на Фанели в Чизик. След като разполага с половин милион, Хътън спокойно може да си намери друго жилище преди 1 май 1992 г., деня, в който трябва да напусне окончателно. Само че според някои не там е въпросът.

Тони Пайк, който знае, че Меркюри и Хътън са двойка от години, коментира: „Бях потресен, когато разбрах какво е станало с Джим. Знаех, че Фреди не би искал да стане така“.

Пино Салиоко продължава в същия дух: „Невъзможно! Двамата с Джим бяха като съпружеска двойка. Не мога да повярвам, че Фреди е искал подобно нещо“.

Хътън може единствено да съжالياва, защото човекът, към когото Меркюри се е отнасял като към съпруга, се оказва Остин. Страстите се нажежават по време на кавгите след смъртта на Меркюри, но ако звездата е искал любовникът му да остане в Гардън Лодж, е щял да уреди този въпрос.

Вероятно Меркюри е предвидил как ще се развият събитията, тъй като веднъж признава: „Всичките ми любовници са ме питали защо не могат да заместят Мери, но това е напълно невъзможно. Единственият ми приятел е Мери и не искам никой друг. За мен тя е като съпруга. Отношенията ни бяха равностилни на брак. Вярваме един

в друг. Това е достатъчно за мен. Така и не можах да се влюбя в мъж, както бях влюбен в Мери“.

По време на тези неприятни случки подготовката за Великденския бенефис на Фреди Меркюри продължава. Поканени са видни изпълнители и тъй като шоуто ще се излъчва по цял свят, изборът уж пада на онези знаменитости, които са имали някаква връзка с Меркюри. Въпреки това Монсерат Кабайе очевидно отсъства, а Меркюри дори не е познавал някои от изпълнителите, които са избрани за участие.

Задачата да поканят видните гости лежи на плещите на тримата останали членове на „Куийн“. Брайън Мей лично кани „Деф Лепард“, както си спомня вокалистът Джо Елиът. „За нас беше истинска гордост, че ни поканиха — казва той. — Истинска чест. Не можах да повярвам, че Брайън ни питаше дали искаме да участваме. Леле! Бях готов да преплувам океана за подобна възможност!“

Роджър Тейлър пък уговаря чаровния певец Пол Йънг. „Познавах момчетата само от социални сбирки и един ден Роджър ми звънна у нас и ми каза, че събирали изпълнители за концерт в чест на Фреди, а след това попита дали се интересувам от участие. Отвърнах, че се интересувам, и два месеца по-късно всичко беше потвърдено“.

Идеята е всеки изпълнител да пее като вокалист в хит на „Куийн“ заедно с останалата част от бандата. Репетициите започват в „Брей Студиос“ в Бъркшир, където Тейлър, Мей и Дийкън работят с най-различни звезди.

В понеделник, на Великден 1992 г., 72000 се събират на стадион „Уембли“. Много от тях са спали на тротоара, за да са сигурни, че ще влязат, когато отворят вратите на следващия ден в 16 часа. Официалното име е „В памет на Фреди Меркюри. Концерт за опасността от СПИН“ и на всеки е дадена семпла червена панделка, която да носи като символ на подкрепата им в борбата срещу болестта.

Докато желаещите се тълпят отпред, изпълнителите вече са се събрали на специално организирания бар зад кулисите. Според Джо Елиът атмосферата и настроенията са странна, противоречива смес. „От една страна, беше весело и непринудено — усещаше се положителна нагласа — и хората непрекъснато влизаха и излизаха от караваните си. Обикновено никой не се мотаеше и не зяпаше, но този път чувството, което цареше, беше наистина невероятно. От друга

страна, пък беше тъжно, по-късно емоциите се разгоряха, което бе напълно разбираемо“.

Шоуто започва в 18 часа с индивидуални обръщения на Брайън Мей, Роджър Тейлър и Джон Дийкън. След това продължава с „Металика“, последвани през следващите два часа от най-различни банди, включително „Екстрийм“, „Деф Лепард“, „U2“ и „Гънс енд Роузис“, които са част от знаменитостите.

С избухването на познатите димни бомбички Мей, Тейлър и Дийкън се връщат на сцената и започват парчето „Tie Your Mother Down“, на което Джо Елиът бързо поема вокала от Брайън Мей. Всеки следващ изпълнител излиза за своето парче, след което си тръгва. Легендарната холивудска звезда Елизабет Тейлър се появява като председател на американската фондация за проучвания по въпросите на СПИН и изнася прочувствена реч за „СПИН“ въпреки някои трудности и неуредици. За всеки има по нещо, от дуета на Боуи и Ани Ленъкс на „Under Pressure“ до съживяването на старата класика на „Мот дъ Хупъл“ „All the Young Dudes“ в изпълнение на Йън Хънтър и Мик Ронсън — с участието на Джо Елиът и автора на парчето Боуи, който свири на саксофон по време на изпълнението.

По време на концерта някои едва успяват да сдържат чувствата си. Никой не се съмнява, че намеренията за събитието са благородни, но за мнозина концертът не е особено успешен. Звездите нямат вина, че нито един от тях не може да пее с класата на Фреди Меркюри.

Боб Харис коментира: „Мисля, че личеше как всички се опитват да се преборят с песните на Фреди. Единственият, който ми хареса, беше Йън Хънтър. Накара ме да стана на крака. Останалите обаче бяха загазили яко“.

Саймън Бейтс продължава: „Беше трудно да се възприеме. Те имаха добри намерения, но просто не се получи. Знаех, че го правят най-вече заради феновете, но как да го постигнеш? Паметник ли да вдигнеш, или да направиш панихида? Бях там и публиката изобщо не беше ласкателно настроена. Май ползата беше най-вече за останалите трима от бандата. Елизабет Тейлър се постара, но не се получи, а пък Боуи беше направо трагичен“. Когато идва словото му изпълнение, Дейвид Боуи казва, че иска да се помоли за болните си приятели. Мнението на Фиш е като на Бейтс. „Когато Боуи се отпусна на коляно и започна да се моли, беше истински срам“ — настоява той. — Свих се

на мястото си и си помислих: „Господи! Концертът беше огромно разочарование, а можеше да се получи нещо забележително. Първоначалните намерения са били напълно искрени, но според мен са се намесили и наложили големите корпорации, което е жалко“.

Независимо от всичко това, тази вечер е сбогуването с един от най-великите изпълнители в света на рока и над петстотин милиона по цял свят гледат концерта. Когато стига до края, Брайън Мей задавено представя една от любимите личности на Меркюри. Когато носителката на Оскар, актрисата и певица Лайза Минели излиза на сцената, тя извежда и останалите изпълнители, докато трае изпълнението в стил блус на „We Are the Champions“. Накрая, преди най-сетне да погледне нагоре, тя се провиква: „Благодарим, Фреди! Просто искахме да ти кажем, че мислим за теб!“

Възторгът, поздравленията и сълзите вече ги няма и когато всичко утихва, що се отнася до „Куийн“ като цяло, всичко е приключило. За останалите от бандата чувството, че се намират във вакуум, е напълно реално и макар да знаят, че съдбата им е предрешена, все още не могат да се опомнят. В последното си интервю Меркюри е признал: „Накрая всички грешки и всички извинения опират до мен“. Останалите вече са показали, че освен от тъга, са обзети и от гняв заради безразсъдното и безотговорно поведение на вокалиста си. Това поведение е сложило край не само на живота му, но и на техните кариери — освен това е било ненужна загуба.

„Куийн“ създават своята музика в продължение на почти две десетилетия, но съобщението, че предстои раздяла, идва скоро след Великденския бенефис. Години преди това Меркюри е заявил: „ако случайно си тръгна, те познават и системата, и организацията — просто ще ме подменят — но след това добавя: — Няма да е лесно да ме подменят, нали?“ Брайън Мей, който веднъж е нарекъл Фреди Меркюри огънят и сплавта, които ги държат заедно, знае това със сигурност. „Няма да е редно да продължим с нов певец и да се преструваме, че сме «Куийн»“ — обяснява той. Както вече стана ясно, нито един друг певец не е в състояние да запълни нишата, която Меркюри по такъв уникален начин си е изградил.

Майкъл Апълтън, продуцент на някогашната „Проверка на портиерите“, е напълно съгласен. „Човек може да прецени качествата на Фреди по въпросния концерт. Изключвам Джордж Майкъл, но

когато другите изпълнители се опитаха да изпълнят тези песни, стана ясно колко невероятно въздействащ е бил Фреди. Освен това стана ясно, че един човек в бандата може да бъде приеман за даденост и никой да не го разбира, докато нещо не ги раздели.

Фреди притежаваше невероятна лична сила, способности, харизма, въпреки това «Куийн» не са като «Бийтълс» или като «Ролинг Стоунс». Тези банди бяха първият ешелон, а «Куийн» се появиха доста по-късно, но аз ги слагам на върха от второто поколение заедно с Брус Спрингстийн и «U2»“.

Веднага след концерта са пуснати още записи и въпросът за СПИН придобива огромен обществен отзвук. Дотогава връзката между благотворителността за болните от СПИН и света на рока е била незначителна, но много бързо се нарояват фондации, включително „Мъркюри Финикс Тръст“, създадена от „Куийн“. През лятото на 1992 г. внимателното отношение към болестта, събудено от смъртта на Меркюри, дава почти необичаен ефект в Америка. Съсредоточава се в едно католическо училище и онова, което започва като буря в чаша вода, се превръща в национален въпрос.

Ученици, които завършват „Сейкред Харт“ в Клифтън, Ню Джърси, са избрали рок химна на Меркюри „We Are the Champions“ като фон на слайд шоу, което ще бъде пуснато по време на церемонията по официалното връчване на дипломите. Проблемите започват, когато директорът им, Доналд Куинлън, забранява песента. Учениците са убедени, че решението му се дължи на факта, че Меркюри, признал, че е бисексуален, е починал от СПИН, и това е достатъчно, за да обвинят директора в дискриминация. С протеста, отначало отразен единствено от местната преса, учениците правят всичко по силите си, за да се разчуе бързо — и в държавните институции, и в националните вестници, успяват дори да се доберат и до телевизионни дискуссионни програми и сателитния канал „Ем Ти Ви“, които отразяват споровете всеки ден. Когато се включват и групи активисти по въпросите на СПИН, следват арести и пожарът излиза от контрол. Истерията обаче не отразява цялата картина.

Доналд Куинлън обяснява, че „Песента на Фреди Меркюри беше избрана през януари, но тогава и осмокласниците, и учителите по музика забелязаха, че някои от учениците намират Меркюри за готин, защото е бисексуален. Учителите бяха на мнение, че децата са го

превърнали в идол, а учениците започнаха да се подиграват на учителите по този въпрос. Срегнах се с представители на класа и ги помолих да напишат кратко обобщение на въпроса защо католическо училище е против въпросната песен да бъде пусната на церемонията по връчването на дипломите, и второ, в което да обяснят защо трябва да бъде пусната. Казах им, че след това ще седнем и ще стигнем до приемливо разрешение“.

Куинлън е постъпил справедливо. Вместо да получи исканите писмени работи, започват да го посещават ядосани родители, които поддържат мнението на учениците, че той е предубеден.

Инцидентът се превръща в истинска лавина, както сам Куинлън признава. „В началото на юни се появиха първите проблеми, а след двайсет и четири часа историята беше влязла в новините — разказва той. — Всички телевизионни канали в Ню Йорк Сити дойдоха в училището и останаха седмици наред. Дойдоха и представители на местните станции, на всички нюйоркски вестници и репортери. Около училището непрекъснато имаше поне по седемдесет човека от медиите“. След като излизат заглавия като „Правата на хомосексуалистите под обсада“ и разбунтувалите се ученици заявяват, че училището им си има „единайсета божа заповед“ — Не пожелавай рокендрола, — церемонията по връчването на дипломите е отменена, а самите дипломи временно са задържани и някои от учениците не ги получават.

Във Великобритания Меркюри отново влиза в новините, когато строител от Ливърпул, Джон Бойлън, случайно открива нещо изключително ценно. „Работех в Сънисайд Меншънс, разказва Бойлън, когато изпадаха едни кашони, пълни със сингли. На всичките имаше едни и същи две парчета, но аз не ги бях чувал и ги захвърлих при боклука. Два дни по-късно детето слушаше радио «Мърсисайд» и зададоха въпрос за плоча под името Лари Люрекс. Правилният отговор беше «I Can Hear Music», а истинският певец се оказа Фреди Меркюри. И когато чуло това, детето дотича при мен. «Върви да прибереш плочите!»“

Първо позвъних във фен клуба на „Куийн“, но те не ми повярваха и аз забравих за цялата работа. Около три години по-късно един приятел занесе две от плочите на панаир за плочи и ги беше показал на някакви хора. Оказало се, че единият ги е търсил години

наред. Неочаквано по телефона започнаха да звънят хора от пресата от цял свят. Обади ми се Норман Шефийлд (от „Трайдънт Рекърдс“, който притежаваше правата). Каза ми да унищожа плочите. Заяви, че, ако се опитам да ги продам, щял да ме съди. Не исках никакви неприятности.

Освен демозаписите Джон Бойлън открива и две готови касетки. Когато отива в „Сотби“ за експертиза за автентичност, заключението е „неубедително“. Три години по-късно плоча „I Can Hear Music“ е продадена в „Кристис“ за около осемстотин лири и се предполага, че находката на Бойлън се състои от незаконни копия.

Други обаче месеци наред обмислят възможността да изкарат пари от Меркюри. Веднъж Меркюри се шегува: „Искам да ме заровят с всичките ми съкровища, като фараон. Ако мога да си го позволя, ще си построя пирамида в «Кенсингтън». Ще бъде страхотно, нали?“

Вечерта, на първата годишнина от смъртта му, се чува, че са подадени две отделни молби до местните власти в „Кенсингтън“ и Челси за строеж не точно на пирамида, а на статуя близо до „Логан Плейс“ в негова чест. Сред другите статуи в района са на сър Томас Мор и Питър Пан. Все още стотици фенове ходят на поклонение пред Гардън Лодж и идеята е да се издигне статуя на Фреди Меркюри в цял ръст, за да има къде да насочат почитта си. Едната молба е от група хора, водени от Дейв Кларк, с подкрепата на фен клуба на „Куийн“. За да бъде приета молбата му, Кларк увлича и местния член на парламента Дъдли Фишбърн.

„Всичко започна, когато Дейв Кларк се появи в Камарата на общините и се записа — разказва Дъдли Фишбърн. — Сутрешният пазач дотича развълнувано при мен. «Дейв Кларк от „Дейв Кларк Файв“ е дошъл да се срещне с вас!» Дейв обясни, че представлява група приятели, които искат да издигнат в «Кенсингтън» статуя на Фреди Меркюри. Веднага си казах, че идеята е страхотна. Открай време бях «за» и все още съм, въпреки че така и не направихме нищо. За мен Фреди беше не по-малко велик от генералите през XIX в., чиито статуи са навсякъде. Много пъти ми се е случвало, докато се разхождам в «Кенсингтън», да ме спират групи германски или японски туристи, които питат къде се намира домът на Фреди Меркюри.

Тъй като издигането на статуя зависи изцяло от местните власти, аз писах на общината от името на Дейв Кларк и се започна една тристранна кореспонденция. Идеята обаче срещна отказ. Според мен

решението беше глупаво, защото повечето подобни проекти се провалят поради недостиг на пари, а в нашия случай не беше така. Разполагахме с парите, бяхме събрали значителна сума, така че не само имахме средства за хубава статуя, ами щяха и да останат за поддръжката и. Отказът им просто нямаше смисъл“.

Другата молба е пусната от Бил Хауърд, бивш съсед на Меркюри, който не разчита нито на помощта на член на парламента, нито на фен клуба на „Куийн“. Той обаче събужда обществения ентузиазъм, когато провежда проучване на улицата за намерението си. Доволен е, че хората възприемат Фреди Меркюри като най-голямото богатство на „Кенсингтън“ за последните петдесет години, въпреки това общинската служба отхвърля и неговата молба и тя също е забравена.

Желанието да се издигне статуя на Меркюри излага на показ и други проблеми, а именно факта, че борците за правата на гейовете ще се ядосат от плановете Фреди Меркюри да бъде обезсмъртен. Според един от говорителите им Меркюри никога не е бил икона в гей общността, поради простата причина че никога не я е подкрепял. „Ще помнят и натякват известно време“, добавя той.

Тези мнения са продължение на дългите дебати от времето, в което е пуснато изявлението на звездата, че е болен от СПИН — непосредствено преди смъртта му. Докато някои настояват, че това е проява на честност и смелост, други, включително и представители на света на поп музиката, обвиняват Меркюри, че е предал каузата на гейовете. Те настояват, че времето, което е избрано за изявлението, не е проява на смелост, че той е трябвало да признае за болестта си много преди това и по този начин да даде на хората възможност да обсъждат истината.

Тъй като не желаят да бъдат въввлечени, останалите от „Куийн“ се съсредоточават над обезсмъртяването на наследството на Меркюри като пускат нови издания. В края на ноември 1992 г. „The Freddie Mercury Album“, колекция от съществуващите соло парчета, се изкачва до четвърто място. Няколко дни по-късно старият хит „The Great Pretender“ е събуден за нов живот, а през следващия месец сингълът „In My Defence“ достига осмо място. Едва следващия юли, от всички посмъртно издадени записи, сингълът „Living on My Own“ на Фреди Меркюри се изкачва на първо място.

Звездата е бил на мнение, че от дебютния му солов албум „Mr Bad Guy“ тази песен най-много се доближава до същността му. Когато е в едно от сантименталните си настроения, той обяснява защо е така. „Налага се да обикалям по света и да живея в хотели — разказва той. — Въпреки че за теб се грижи цяла армия, накрая всички до един си отиват“.

През 1994 г. много се говори за последния албум на „Куийн“, в който ще бъдат включени неиздавани досега записи на Меркюри. В началото на 1995 г. се разчува, че Брайън Мей, Роджър Тейлър и Джон Дийкън са заети или в „Метрополис Студиос“, или в домашното студио на Мей и довършват текстовете на Меркюри. Използват същите модерни методи, които са използвали тримата бивши бийтълси, за да пуснат на пазара неиздаваните парчета на Джон Ленън. Тримата ще дадат своя принос на живо в студиото, за да дообработят материала, който Меркюри е създал.

Очакванията сред безбройните фенове на бандата по света, както и сред представителите на музикалната индустрия, са огромни. Когато излиза първият сингъл, всички са смаяни, че избраното парче е „Heaven For Everyone“ — песен на Роджър Тейлър от дебютния албум на бандата му „Крос“. Тогава Меркюри е бил гост вокалист. Презаписаното парче този път включва Брайън Мей и Джон Дийкън и когато е пуснато в края на октомври, застава направо на второ място.

Две седмици по-късно излиза и дългоочакваният албум „Made in Heaven“, който се изкачва на първо място, като измества Мадона, „Оейсис“, Елтън Джон и други. След като Меркюри е имал трудности с критиците през цялата си кариера, албумът е високо оценен и в някои материали дори се твърди, че е наистина жалко, че него вече го няма, за да се наслади на най-добрия албум на „Куийн“ от години. Албумът скоро става двойно платинен. Въпреки ожесточената конкуренция, албумът оцелява в топ пет и задържа мястото си няколко седмици от началото на 1996 г., за разлика от — това изненадва мнозина — прехвалената „The Beatles Anthology 1“, в която са включени прехвалените неиздавани дотогава записи на Ленън.

Най-високо оценената песен в „Made in Heaven“ е „A Winter's Tale“. Написана край езерото в Монтьо, баладата е последната песен, създадена от Меркюри, и е пусната в средата на декември като предложението на „Куийн“ за коледно парче. За останалите обаче

перлата на албума е „Too Much Love Will Kill You“, солов сингъл на Брайън Мей, изпълнен изключително въздействащо от Меркюри.

В края на 1995 г. и Роджър Тейлър, и Брайън Мей отдават почит към последните месеци, в които Меркюри е работил. Разкриват как упорито е напъгал до крайност разкъсването си от болестта тяло, как понякога се е налагало да се подсили с водка, за да продължи да пее. Парчето „Mother Love“, в което гласът на вокалиста се издига до неподозирани висоти, е последната му записана песен.

Брайън Мей не крие възхищението си. „Това е човек, който не издържа повече разкъсващата болка и е много слаб. Вече няма никаква плът по костите, въпреки това ние усещаме силата, волята, която все още го владее“. Мери Остин разкрива, че на Меркюри му е било необходимо дълго време, за да приеме, че има СПИН, и Мей вярва, че до последно звездата, негов приятел, е бил сигурен, че някакво чудо ще го спаси. За съжаление чудо така и не става.

Когато веднъж го питат как би искал хората да го запомнят в професионално отношение, Меркюри отвърща бързо: „Ами, не знам. Мъртъв. От тях зависи. След като умра, какво значение има? Не знам“. Само че корицата на „Made in Heaven“ разкрива, че това е албумът на „Куийн“ с най-много лични елементи, който поддържа легендата: „Посвещава се на безсмъртния дух на Фреди Меркюри“.

През идващите години следват нови отличия. На 25 ноември 1996 г. в Плас дю Марше, Монтро, Швейцария, с изглед към езерото Женев е издигната триметрова бронзова статуя на Меркюри в класическа поза — разкрачен, стиснал в ръка микрофон, десният юмрук триумфално вдигнат във въздуха. Статуята е тържествено открита от бащата на Фреди, Боми Булсара, и оперната звезда Монсерат Кабайе. Плакатът на плинта гласи „Фреди Меркюри, влюбен в живота — изпълнител на песни“. Статуята е дело на чешката скулптурка Ирена Седлека и е поръчана от Мей, Тейлър, Дийкън, семейството на Фреди и негови приятели, някои от които присъстват на церемонията. През 1999 г. Кралските пощи пускат марка с образа на Фреди Меркюри като част от серията им за хилядолетието. В същата серия са включени и футболистът Боби Мур, актьорът Чарли Чаплин и Далек от телевизионния сериал „Доктор Ху“. Марката на Меркюри, която е от 19 пени, предизвиква спорове и разногласия. На нея Фреди е на сцената, гол до кръста, в яркочервен клин, а барабанистът Роджър

Тейлър също се вижда по-назад. Според изискванията единствените живи, които се допуска да се появят на британска пощенска марка, са членовете на кралското семейство.

Фреди, който се смята за член на кралското семейство на рока, не доживява бандата му да влезе в мечтаната Рокендрол зала на славата. „Куийн“ могат да се зарадват на тази чест на 19 март 2001 г. на шестнайсетата ежегодна вечеря, която се провежда в „Уолдорф Астория“ в Ню Йорк. Джер Булсара приема наградата на сина си по време на бляскавото събитие, когато сред останалите наградени са Пол Саймън, „Аеросмит“ и Майкъл Джаксън.

Приблизително по това време във Великобритания се разнася новината, че в Уест Енд ще бъде поставен мюзикъл по музика на „Куийн“, наречен „We Will Rock You“. В мюзикъла ще бъдат вложени милиони лири, либретист ще бъде британският драматург и писател Бен Елтън, а режисурата е поверена на Кристофър Реншо и откриването е предвидено на 12 май 2002 г. в лондонския „Доминиън“ на „Тотнъм Корт роуд“. Постановката се превръща в забележителен хит и е най-дълго просъществувалото шоу, което — заедно с продукциите по света — е посетено от над десет милиона човека. Година по-късно умира бащата на Фреди, Боми Булсара, и оставя майка му и сестра му Кашмира да проследят как паметта за Фреди се поддържа жива.

Неизбежно е небивалият успех на „We Will Rock You“ да разпали желанието на феновете на „Куийн“ да видят бандата на живо още веднъж. След смъртта на Фреди се шири мнение, дори увереност, че без Меркюри начело на бандата никога повече няма да има „Куийн“. През есента на 2004 г. плъзват слухове, че бандата е поканила двама известни певци, които ще запълнят празнотата. През януари 2005 г. въпросният поканен певец се оказва бившият вокалист на „Фрий“ и „Бед Къмпани“ Пол Роджърс, въздействащ фронтмен с характерен глас. За запалените фенове на Фреди това е колкото горчива, толкова и сладка новина — „Куийн“ да се възродят за концерт на живо, но без великото присъствие на Меркюри. И наистина, задачата е почти непосилна, още повече че същата година Фреди е избран за най-великия певец на всички времена в проучване на „Ем Ти Ви“.

В новата банда влизат Брайън Мей, Роджър Тейлър, Пол Роджърс, Спайк Едни на кийборд, китаристът Джейми Моузес и Дани

Миранда на бас китара. Джон Дийкън не участва. Всички бързат да подчертаят, че Фреди не е бил заменен, че Пол Роджърс ще продължи соловата си кариера, затова групата е представена като „Куийн“ и Пол Роджърс. От пролетта на 2005 г., както и с известни прекъсвания през следващите четири години, те пътуват по турнета или имат самостоятелни изпълнения по света, докато през май 2009 г. Пол Роджърс съобщава, че в близко бъдеще сътрудничеството му с „Куийн“ ще приключи.

Далече от светлините на прожекторите и по много различен начин времето тече за някои от хората, които Фреди навремето е смятал за приятели, любовници или просто за познати, които, за съжаление умират сравнително млади. Дългогодишният любовник на Фреди, Джим Хътън, който знае, че е ХИВ позитивен от 1990, се бори с рака в края на живота си. След усложнения при бронхопневмония, няколко дни преди шейсет и първия си рожден ден, на 1 януари 2010 г. Джим умира в Ирландия.

Девет месеца по-късно идва по-хубава новина, когато след години на слухове и предположения се разбира, че най-сетне ще бъде направен пълнометражен филм за Фреди. Новини за проекта се чуват за пръв път през 2006 г., когато медиите оповестяват, че Джони Деп ще бъде в главната роля. Няколко месеца по-рано слуховете донасят, че талантливият актьор, роден в Кентъки, по-скоро ще се превъплъти в ролята на покойния Майкъл Хътчинс във филм, посветен на фронтмена на „Инексес“. През 2006 г. Брайън Мей потвърждава единствено, че преговорите за филм, посветен на Меркюри, са на ранен етап. Сочната новина идва през септември 2010 г.

Филмът е общо дело на „Джи Кей Филмс“, „Трайбека Продакшънс“ и „Куийн Филмс“ и е съобщено, че сценарият за филма, който все още няма заглавие, ще бъде написан от Пийт Морган. Номиниран за награда на Филмовата академия на САЩ за работата си както в „Кралицата“, така и за „Фрост/Никсън“, Морган е един от най-изключителните сценаристи в бизнеса. Някои остават шокирани, когато научават, че главната роля ще бъде поверена на Саша Барън Коен.

Роденият през 1971 г. в Хамърсмит, Лондон, Саша Барън Коен учи история в „Крайстс Колидж“, преди да стане актьор, спечелил е много награди, известен е с комедийните си роли: рапърът Али Джи,

австрийският моден репортер Бруно и казахстанският журналист Борат. Според Питър Морган Коен му е предложил да напише сценария, възможност, която първоначално той отхвърля, сякаш се съмнява каква част от известния колоритен живот на Меркюри, починал на четирийсет и пет, може да пресъздаде актьор, който сам е към четирийсетте. Питър променя мнението си, когато решава да изключи тежката болест на Меркюри и мъчителната му смърт и се съсредоточи над драстичните промени в живота на звездата. „Не исках да пиша за мъж, който умира от СПИН“, заявява направо Морган.

След това Морган се съсредоточава над изключително продуктивен период от живота на Фреди, който разпалва творческите му сили — от ранната кариера на „Куийн“ до легендарното изпълнение на бандата на историческия „Live Aid“, концертът проведен на 13 юли 1985 г. — период, който включва и събуденото недоволството след участието на „Куийн“ през 1984 г. в супербоул в Сън Сити, Южна Африка, и творческите конфликти в бандата, които водят до отделянето на Меркюри, за да започне солови проекти, преди да се върне отново. „Накратко, пиша за най-болезненото време от историята на бандата“, подчертава пред медиите Питър.

Съчетайте острия хумор на Саша Барън Коун с ярката пищност на Фреди, изключете трагедията, болестта и смъртта му и можете да очаквате супер образа на една забележителна звезда от света на рока. Питър Морган подчертава още от самото начало, че има намерение да създаде драма, която на моменти ще бъде болезнен портрет на действителността, скрита зад бляскавия обществен образ на „Куийн“. Греъм Кинг от „Джей Кей Филмс“ възкликва пред списание „Ролинг Стоун“: „Питър Морган ще напише вълшебен сценарий. Саша е великолепен избор. Всички съставки са налице“.

И песни на „Куийн“, и солови изпълнения на Фреди Меркюри ще бъдат включени във филма, но досега не е ясно дали Саша ще изпълнява песните, или само ще си движи устните на вокалите на Меркюри. Снимките започват през 2011, годината, в която на 24 ноември се навършват двайсет години от смъртта на Фреди, а премиерата ще бъде през 2012 г.

Кинг нарича музиката на „Куийн“ неповторимо творение, откровение, което никой не може да оспори. Американската асоциация на звукозаписната индустрия изчислява глобалната продажба на плочи

на „Куийн“ на 300 милиона, „Куийн“ са официално признати за най-значителните творци в музиката на Великобритания, след като поемат щафетата от „Бийтълс“. Макар Фреди да е от жизненоважно значение за бандата, и след смъртта си през 1991 г. той остава жив благодарение на поколенията нови фенове, които всяка вечер излизат от мюзикъла „We Will Rock You“ в театър „Доминиън“, където над входа има фигура на Фреди в известната му поза.

На пръв поглед възмутителен, но стеснителен и несигурен като човек, Меркюри притежава безброй страни, за да бъде уловена същността му за два екранни часа. Като колос в света на рока и на своето време, обезсмъртяването на Фреди във филм ще достави неимоверно удоволствие и на „Куийн“, и на филмовите фенове по цял свят и ще издигне звездата му до неподозирани висоти, които може би биха се харесали дори на непостоянния, жизнен вокалист.

Издание:

Автор: Лора Джаксън

Заглавие: Фреди Меркюри

Преводач: Цветана Генчева

Година на превод: 2011

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо

Издател: Сиела Норма АД

Град на издателя: София

Година на издаване: 2011

Тип: биография

Националност: английска

Печатница: Печатна база Сиела

Излязла от печат: Ноември 2011

Отговорен редактор: Наталия Петрова

Редактор: Амелия Личева

Технически редактор: Божидар Стоянов

Коректор: Стела Зидарова

ISBN: 978-954-28-0999-9

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/8565>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.